

1. Hristos, Mântuitorul nostru

Hristos este făcut cunoscut în primul rând în acest caracter. Fiul lui Dumnezeu, Fiul Omului, Hristosul lui Dumnezeu, etc. – sunt toate titluri și glorii, despre care noi vom avea o imagine slabă, dacă în adevăr avem, până când noi prin harul lui Dumnezeu suntem făcuți capabili să-L cunoaștem ca Acela care rezolvă problema păcatelor noastre și prin credință ne sprijinim pe El ca Mântuitor al nostru. Abia atunci, în pace cu Dumnezeu, inimile noastre devin eliberate; și sub călăuzirea Duhului Sfânt ne bucurăm să cercetăm fiecare aspect, să-l privim și cu bucurie să-l salutăm, în care El este pus în Scriptură înaintea privirii noastre. Această ordine o urmărește și evanghelia după Matei: când de exemplu îngerul vine la Iosif, ca să-l lămurească în nedumerirea lui cu privire la Maria, el îi spune: „Și ea va naște un Fiu și-I vei pune numele Isus; pentru că El va mântui pe poporul Său de păcatele lor” (Matei 1.21).

Într-adevăr, mai înainte sunt prezentate descendența Sa regală și conceperea Lui în chip minunat, însă deja când El este vestit pentru prima dată, această vestire are loc în caracterul Său de Mântuitor. Tot așa este și în epistola către Romani: după salut și introducere ne este descrisă mai întâi starea și nevoia omului, fie el păgân sau iudeu; și imediat după aceea este arătat cum sângele lui Hristos șterge vina păcatului omului, deci Hristos ca Mântuitor: „O dreptate a lui Dumnezeu prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei care cred: pentru că nu este deosebire; pentru că toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu, fiind îndreptățiți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus, pe care Dumnezeu L-a rânduit ca ispășire, prin credința în sângele Lui, pentru arătarea dreptății Sale, datorită trecerii peste păcatele făcute mai înainte, în îngăduința lui Dumnezeu, spre arătarea dreptății Sale în timpul de acum, astfel încât El să fie drept și să-l îndreptățească pe acela care este din credința în Isus.” (Romani 3.22-26).

În privința aceasta nu este voie să uităm că Domnul Isus Se poate prezenta ca Mântuitor numai pe baza lucrării de răscumpărare înfăptuite. Prin aceasta El este și din acest punct de vedere mai întâi Răscumpărător și abia apoi Mântuitor. Însă aici este vorba de ordinea cunoașterii.

Deci dacă privim pe Hristos ca Mântuitor, atunci aceasta cuprinde în principal două lucruri, și anume, Persoana Sa și lucrarea Sa. În afară de aceasta și acțiunea lui Dumnezeu este avută în vedere, care L-a înviat dintre morți și L-a așezat la dreapta Sa. Însă aceasta are mai degrabă o importanță explicativă, deoarece ea este răspunsul lui Dumnezeu la ceea ce a făcut Hristos, - evaluarea lucrării Sale de către Dumnezeu, a ceea ce se cuvine Aceluia care L-a glorificat pe pământ și a făcut lucrarea care I-a fost încredințată s-o facă (Ioan 17.4). Prin aceasta Dumnezeu Îl declară Mântuitor pe baza lucrării înfăptuite de El, pe baza crucii, și Îl prezintă ca atare.

Vrem mai întâi să ne îndreptăm atenția asupra Persoanei lui Hristos ca Mântuitor: în locurile deja citate Persoana Sa Își revendică întâietatea. De aceea în epistola către Romani este vorba de „Evanghelia lui Dumnezeu ... despre Fiul Său (născut din sămânța lui David, după carne, dovedit Fiu al lui Dumnezeu în putere, după Duhul de sfințenie, prin învierea morților), Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 1.1-4). În evanghelia după Matei El este numit și Fiul lui David, Fiul lui Avraam (Matei 1.1); în continuare se spune, că El a fost conceput de Duhul Sfânt, și abia după aceea El este vestit ca Mântuitor. Privirile noastre trebuie să se îndrepte mai întâi spre Persoană, înainte să putem privi lucrarea Sa. În cazul păcătosului este altfel: de regulă acesta cunoaște mai întâi lucrarea lui Hristos, înainte ca el să

se preocupe cu Persoana Sa. În discuția Sa cu Nicodim, Domnul nostru preamărit vorbește mai întâi despre demnitatea tainică a Persoanei Sale; abia după aceea El vorbește despre faptul că El va trebui să fie lepădat și omorât. „Și nimeni nu s-a suit în cer, decât Cel care a coborât din cer, Fiul Omului, care este în cer. Și, cum a înălțat Moise șarpele în pustiu, așa trebuie să fie înălțat și Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața eternă” (Ioan 3.13-15).

Deci Persoana lui Hristos trebuie privită din două părți. El era Dumnezeu, revelat în carne. „Și Cuvântul S-a făcut carne și a locuit printre noi (și noi am privit gloria Lui, glorie ca a Singurului de la Tatăl), plin de har și de adevăr” (Ioan 1.14). Cuvântul era Fiul veșnic, și Fiul veșnic a devenit Om. Deci El era Dumnezeu și Om – o unire de extreme, care nu ar fi fost posibilă în nimeni altul. Prin aceasta Persoana Sa devine așa de nespus de mare, așa de neînțeles, că El Însuși spune: „Nimeni nu cunoaște pe Fiul, în afară de Tatăl” (Matei 11.27). Este însă foarte important să se țină cu tărie la ambele aspecte: la adevărata Lui Dumnezeire și la fel la adevărata Sa natură umană. Căci dacă El nu ar fi fost Om cu adevărat, nu ar fi putut deveni jertfă pentru păcat; și dacă nu ar fi fost Dumnezeu, atunci jertfa Sa niciodată nu ar fi putut avea valabilitate pentru toți. Satan știe aceasta, și de aceea a năzuit totdeauna să submineze unul sau altul din aceste adevăruri, prin aceea că a semănat îndoială, fie cu privire la natura Sa omenească, fie cu privire la Dumnezeirea Lui. Însă tocmai în aceasta constă gloria lui Hristos, că El este ambele într-o Persoană, că El este Dumnezeu și Om într-o Persoană. Acest adevăr constituie baza răscumpărării și îi atribuie caracterul ei adevărat. Ce câmp vast se întinde înaintea ochilor celui care contemplă! Dacă urmărim drumul Domnului aici pe pământ, de la ieslea din Betleem până la crucea de pe Golgota, vedem cum se dezvăluie atât caracterul omenesc cât și caracterul dumnezeiesc. Când Îl vedem în umblarea Lui smerită „... atât de desfigurată Îi era fața, mai mult decât a oricărui om, și înfățișarea Lui mai mult decât a fiilor oamenilor” (Isaia 52,14), când Îl privim în tovărășia ucenicilor Săi, când vedem, cât de obosit a fost și S-a odihnit, a mâncat și a băut, a plâns cu cei ce plâng (Ioan 11.35), cum a dormit pe un căpătâi în partea din urmă a corăbiei (Marcu 4.38), atunci nicidecum nu ne putem îndoi, că El era Om. Realmente aceste dovezi ale caracterului Său omenesc au zguduit și au orbit pe împotrivorii Lui, când El le-a pus înaintea ochilor lor, cu privire la lucrurile cele mai înalte, pe care El Și le revendica.

Pe de altă parte ochiului nu îi rămân ascunse nici dovezile Dumnezeirii Sale. Cine, dacă nu Dumnezeu, putea să vindece de lepră, să deschidă ochii orbilor, să dea viață celor morți și să stăpânească peste vânt și valuri? De aceea El răspunde la rugămintea lui Filip, de a-i arăta pe Tatăl: „Nu crezi că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care Eu vi le spun nu le vorbesc de la Mine Însuși; ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face lucrările acestea. Credeți-Mă că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine; iar dacă nu, credeți-Mă pentru lucrările acestea” (Ioan 14.10,11). Ce era El, ce spune Scriptura despre El, este mult mai concludent decât este posibil: „La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu ... Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut” (Ioan 1.1,18). El este mărturisit ca Acela „care, fiind strălucirea gloriei Sale și întipărirea Ființei Sale și susținând toate lucrurile prin Cuvântul puterii Sale, după ce prin Sine Însuși a făcut curățirea de păcate, S-a așezat la dreapta Măririi în cele înalte” (Evrei 1.3). Într-o altă epistolă El este descris ca Acela care „este chipul lui Dumnezeu cel nevăzut, Cel întâi-născut din întreaga creație; pentru că toate au fost create prin El, cele care sunt în ceruri și cele care sunt pe pământ, cele văzute și cele nevăzute, fie tronuri, fie domnii, fie stăpâniri, fie autorități: toate au fost create prin El și pentru El. Și El este mai înainte de toate și toate se mențin prin El.” (Coloseni 1.15-17). În afară de aceasta să ne gândim și la propriile Lui cuvinte: „Cine M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl.” „Eu și Tatăl una suntem.” „Adevărat, adevărat vă spun: Mai înainte de a fi fost Avraam, Eu sunt” (Ioan

14.9; 10.30; 8.58). Cine mai poate avea îndoială cu privire la revendicarea Lui de a fi Dumnezeu?

Cu privire la dovezile referitoare la Dumnezeirea Domnului totdeauna mi se pare a fi așa: dacă aprobi tot ce El a spus cu privire la Sine Însuși, trebuie să recunoști că El este Dumnezeu. Dacă noi de exemplu credem în dragoste și o întâmpinăm, dacă Îi slujim așa cum cere El, prin aceasta noi Îl facem Dumnezeu; căci dacă El ar fi numai Om, ar fi împotriva cerințelor lui Dumnezeu, că El cere și noi dăm ceea ce El cere permanent.

Noi nu putem preamări destul pe Dumnezeu pentru cele patru evanghelii, în care ne sunt prezentate așa de clar aceste două laturi ale Persoanei lui Hristos. Din cauza aceasta ele sunt și partea cea mai profundă a Scripturii, deoarece ele prezintă o viață dumnezeiesc-omenească. Fără îndoială relatările sunt, privit superficial, foarte simple; dar dacă suntem conduși adânc în ele de Duhul lui Dumnezeu, începem treptat să descoperim, că sunt adâncimi, despre care noi nici măcar nu am fi visat, dar în care trebuie să privim mereu mai adânc, dacă vrem cu adevărat să vedem comorile cuprinse în ele. Și cu cât devenim mai familiarizați cu conținutul lor, cu atât mai adânc vom fi impresionați de maiestatea Persoanei lui Hristos ca Dumnezeu-Om, Dumnezeu revelat în carne. La aceasta niciodată nu ar trebui să uităm că nu este nici o stabilitate acolo unde este vreo incertitudine cu privire la Persoana Mântuitorului nostru. Câtă putere scoate sufletul din faptul că poate spune (redau cuvintele unui alt comentator): „Temeliile pământului se sprijină pe acest Om, pe care L-au disprețuit, scuipat și răstignit.” Cunoașterea a ceea ce *este* El conduce (cu siguranță nu mai puțin, dacă nu chiar mai mult decât cunoașterea a ceea ce El *a făcut*) inimile la încredere, adorare și preamărire. Căci El este mai presus de toate „Dumnezeu binecuvântat pentru totdeauna! Amin” (Romani 9.5).

Să mergem acum la lucrarea lui Hristos: prin aceasta înțelegem în general ceea ce El a făcut pe cruce, deci moartea Sa. Privit într-un cadru mai mare, aceasta include nu numai moartea Sa, ci și viața Sa; există însă o diferență esențială, cu consecințe mari, între cele două. Numai în moartea Sa El a purtat păcatele poporului Său (1 Petru 2.24).

Desigur sunt deplin conștient, cât de controversat este tocmai locul acesta. Pentru a nu trebui să se renunțe la anumite păreri, unii afirmă că „epi to xylon” ar trebui tradus prin „pe lemn”. Însă această afirmație se dovedește a fi neîntemeiată, nu numai prin folosirea cuvintelor; mai mult chiar, împotriva ei este întreaga învățătură a Scripturii despre împăcare.

Viața Lui a revelat ce era El, prin aceea că, dacă avem voie să ne exprimăm astfel, El a arătat calificarea Sa ca jertfă pentru păcat și L-a dovedit ca Miel fără cusur și fără pată, ca Mielul lui Dumnezeu; însă numai la cruce El a luat locul păcătosului și S-a supus tuturor cerințelor drepte ale lui Dumnezeu, prin aceea că El a îndurat mânia care se cuvine asupra păcatului. Căci sângele este cel care face ispășire (Levitic 17.11; vezi și Levitic 1.2,16). De aceea exclusiv numai la cruce Dumnezeu S-a socotit cu Hristos cu privire la problema păcatului și a păcatelor. În tot timpul vieții Sale, cu toate că El era Omul durerii și obișnuit cu suferința, El S-a odihnit, conștient fiind de dragostea și aprobarea Tatălui: nici măcar *un singur* nor nu a stat vreodată între sufletul Său și Dumnezeu. Când însă a atârnat pe cruce, a avut loc o schimbare totală; căci tocmai acolo El a fost făcut păcat; și în groaza nespuse de mare a sufletului Său, când valurile și talazurile lui Dumnezeu au năvălit asupra Lui, a strigat: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Matei 27.46). Deci El a fost părăsit de Dumnezeu, și anume din cauză că El a luat de bună voie locul ca jertfă pentru păcat. Tocmai în momentul acesta Dumnezeu S-a socotit cu El cu privire la problema păcatului, în loc să Se socotească cu noi; și aceasta acolo unde El niciodată nu a fost mai prețios pentru Dumnezeu ca tocmai atunci: căci la cruce El a dovedit ascultarea Sa până la

extrem. „Pentru aceasta Mă iubește Tatăl, pentru că Eu Îmi dau viața, ca din nou să o iau” (Ioan 10.17).

Deci la cruce a fost făcută ispășirea prin sângele Său vărsat, da, prin tot ce El a suferit în moartea Sa. De aceea și cuvintele de aici: „Și El Și-a plecat capul și Și-a dat duhul”, strigând înainte¹ de sfârșit: „S-a sfârșit!” (Ioan 19.30). Deci lucrarea era terminată, lucrarea care a glorificat pe Dumnezeu așa de mult, așa că El salvează pe baza acestei lucrări; El Se dovedește drept, da, El este tocmai prin aceasta glorificat, că El salvează pe fiecare care crede. Fiecare binecuvântare a tuturor celor mântuiți, binecuvântarea de o mie de ani pentru pământ, împăcarea tuturor lucrurilor, fericirea veșnică a tuturor sfinților din toate epocile, desăvârșirea cerurilor noi și a pământului nou – toate aceste binecuvântări felurite și diversele glorii vor rezulta din lucrarea înfăptuită de Hristos.

Spus în general, această lucrare se îndreaptă în două direcții: spre Dumnezeu și spre om. Prima și, așa cum am adăuga noi, cea mai esențială direcție este spre Dumnezeu. De aceea în marea zi a ispășirii sângele jertfei pentru păcat a fost dus înapoia perdelei și stropit „... cu degetul *pe partea* dinainte a scaunului îndurării, spre răsărit; și *înaintea* scaunului îndurării să stropească de șapte ori din sânge cu degetul său” (Levitic 16.14). Aceasta avea loc atât cu sângele vițelului ca jertfă pentru Aaron și casa sa, un model deosebit despre Adunare ca familie preotească a lui Dumnezeu, cât și cu sângele țapului jertfei pentru păcat pentru Israel. Fără să intrăm aici în diferențele esențiale și detaliile referitoare la fiecare jertfă, doresc totuși să scot în mod deosebit în evidență că în ambele cazuri sângele era pentru Dumnezeu. Prin aceasta nu vrea să se spună, ca să nu uităm alte locuri din Scriptură, că sângele niciodată nu ar fi și pentru noi; însă aici este exclusiv pentru Dumnezeu, căci el a fost stropit *pe și înaintea* scaunului îndurării, și anume de șapte ori, așa că adoratorul la apropierea lui putea găsi mărturia sa desăvârșită în prezența lui Dumnezeu. Sângele era pentru Dumnezeu și prin aceea că cu el s-a făcut ispășire, corespunzător cerințelor sfințeniei Sale și dreptății tronului Său. El făcea ispășire pentru păcatele poporului. La fel este și la Hristos. „El este ispășire pentru păcatele noastre; dar nu numai pentru ale noastre, ci și pentru lumea întreagă” (1 Ioan 2.2). De aceea eficacitatea sângelui corespunde valorii, pe care el o are în ochii lui Dumnezeu, și aceasta este nesfârșită. Deci dacă sângele stropit pe scaunul îndurării pe de o parte era suficient să facă ispășire pentru păcatele poporului, pe de altă parte pe baza valorii nespuse de mari înaintea lui Dumnezeu el a devenit baza, (în măsura în care El a fost glorificat prin acesta așa de mult, și prin aceea că el are un preț așa de mare) pe care Dumnezeu acționează cu lumea întreagă și El poate trimite slujitorii Lui cu mesajul de invitație: „Împăcați-vă cu Dumnezeu!” „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața eternă” (2 Corinteni 5.20; Ioan 3.16).

Celălalt aspect amintit este acela al suplinirii, despre care țapul viu este o imagine. După ce sângele a fost stropit conform rânduielii divine, acum se spune: „Și, când va termina de făcut ispășirea pentru sfântul locaș și pentru cortul întâlnirii și pentru altar, să aducă țapul cel viu. Și Aaron să-și pună amândouă mâinile pe capul țapului celui viu și să mărturisească peste el toate nelegiuirile fiilor lui Israel și toate nedreptățile lor, în toate păcatele lor, și să le pună pe capul țapului și să-l trimită în pustiu, prin mâna unui om pregătit pentru aceasta. Și țapul va purta asupra lui toate nelegiuirile lor într-un pământ nelocuit; și să dea drumul țapului în pustiu.” (Levitic 16.20-22). Aceasta corespunde exact la ceea ce găsim în epistola către Romani. La sfârșitul capitolului 3 se arată cum Hristos devine scaun al îndurării prin credința în sângele Său (versetul 25); și apoi citim la sfârșitul capitolului 4: „... care a fost dat pentru

¹ Vorbim despre „înainte”, deoarece moartea Lui încă nu a avut loc. Însă în momentul acesta totul era împlinit (vezi versetele 28-30).

greșelile noastre și a fost înviat pentru îndreptățirea noastră” (versetul 25). Prin urmare prin sângele lui Hristos nu numai a fost făcută ispășire înaintea lui Dumnezeu, ci noi ca credincioși putem spune și; El a purtat păcatele noastre pe trupul Său pe cruce și le-a dus într-un ținut nelocuit – și le-a lăsat acolo -, unde nu vor mai putea fi găsite; căci dacă El a fost dat din pricina nelegiuirilor noastre, El a și fost înviat din pricina îndreptării noastre.

Un lucru mai trebuie adăugat: Cu păcatul nostru s-a socotit, la fel cum s-a socotit cu păcatele noastre, la cruce. „Pentru că, ceea ce Legea nu putea să facă, întrucât era slabă prin carne, Dumnezeu, trimițând pe propriul Său Fiu, în asemănare cu carnea păcatului și pentru păcat, a condamnat păcatul în carne” (Romani 8.3). Prin urmare nu numai Dumnezeu a fost glorificat, ci întreg cazul, atât cu privire la nevoia cât și cu privire la starea păcătoșului, a fost rezolvat prin lucrarea lui Hristos. Adevărul tuturor jertfelor, atât jertfa arderii de tot cât și jertfa pentru păcat, este încorporat în aceasta; Mielul pascal cât și jertfele din ziua împăcării. Ele toate erau numai umbre complet acoperite ale Mielului lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii, ale acelei jertfe unice care a fost adusă pe Golgota la împlinirea timpului. Însă toate acestea le înțelegem dacă Îl cunoaștem ca Mântuitor al nostru. Abia atunci, în pace cu Dumnezeu, ne vom bucura – așa cum vom face toată veșnicia – privind amănunțit moartea lui Hristos, chiar dacă noi numai în parte putem cunoaște dimensiunea rezultatelor minunate, pe care ea le-a adus cu sine, precum și referințele ei multiple cu privire la Dumnezeu și la noi.

Învierea lui Hristos are importanța ei proprie, deosebită. „Pe acesta”, spune Petru, „dat după planul hotărât și preștiința lui Dumnezeu, voi, prin mâna celor nelegiuți, L-ați răstignit și L-ați omorât, pe care Dumnezeu L-a înviat, dezlegându-I legăturile morții, pentru că nu era posibil ca El să fie ținut de ea” (Faptele Apostolilor 2.23,24). Petru accentuează mereu, că Dumnezeu era Cel care L-a trezit și L-a înălțat pe Acela pe care ei L-au lepădat și L-au răstignit (vezi Faptele Apostolilor 3.14,15; 4.10; 5.30,31). Și apostolul Pavel confirmă acest adevăr (Faptele Apostolilor 13.27-31; 17.31, printre altele). Aspectul, la care doresc să zăbovesc aici un moment, este faptul că învierea lui Hristos este explicația lui Dumnezeu că lucrarea Lui L-a satisfăcut; faptul că El L-a așezat pe Hristos la dreapta Lui în glorie era expresia valorii mari acordate de El lucrării Sale, era răspunsul inimii Sale la prețuirea Unuia care a înfăptuit lucrarea, precum și la revendicarea pe care Hristos a justificat-o prin această lucrare. Acest adevăr pune pe Domnul nostru preamărit înaintea ochilor. După ce trădătorul a ieșit, ca să facă lucrarea lui rea, El a spus: „Acum este glorificat Fiul Omului și Dumnezeu este glorificat în El. Dacă Dumnezeu este glorificat în El, și Dumnezeu Îl va glorifica în Sine Însuși și Îl va glorifica îndată” (Ioan 13.31,32). În mod corespunzător, când El în capitolul 17 ocupă în duhul un loc de partea cealaltă a crucii, El numește lucrarea Sa ca justificare a cererii Lui adresată Tatălui de a-L glorifica cu gloria pe care El o avea la Tatăl înainte de a fi lumea (versetele 4 și 5). Realmente dreptatea lui Dumnezeu s-a arătat în înălțarea la dreapta Sa a Aceluia care, pentru a-L glorifica pe Dumnezeu, „S-a făcut ascultător până la moarte, și chiar moarte de cruce” (Filipeni 2.8-10).

Însă faptul acesta vorbește credincioșilor și în alt fel: dacă Hristos a purtat păcatele noastre pe trupul Său pe cruce, și sub mânia și judecată, care de fapt erau partea noastră, a mers în moarte, atunci realitatea învierii Sale prin Dumnezeu este dovada de netăgăduit pentru faptul că păcatele noastre au fost îndepărtate. Căci unde este Locțiitorul nostru? În glorie la Dumnezeu! Deci dacă El este în gloria lui Dumnezeu, noi știm nu numai că păcatele noastre au fost îndepărtate, ci și că Dumnezeu Se odihnește cu plăcere pe Acela care a anulat păcatele prin moartea Sa, prin aceea că I-a dat locul cel mai înalt în cer. Și ca să exprimăm cu cuvintele unui alt comentator:

„Eu nu pot vedea acum gloria lui Hristos, fără să știu că sunt salvat. Cum a ajuns El acolo? El este un Om, care a fost aici pe pământ și a fost printre vameși și păcătoși, al căror prieten era și dintre ei și-a ales ucenicii Lui. El este un Om, care din cauza păcatului a luat mânia lui Dumnezeu asupra Sa; El este Omul care a purtat păcatele mele pe trupul Său pe lemn (eu vorbesc vorbirea credinței); El este un Om care a trăit aici jos pe pământ în mijlocul împrejurărilor păcătoase și căruia I-a fost socotit păcatul; și cu toate acestea eu văd pe fața Lui gloria lui Dumnezeu. Îl văd acolo ca urmare a faptului că păcatele mele au fost îndepărtate; căci El a înfăptuit salvarea mea. Dacă numai un singur păcat cât un fir de praf sau o pată mică nu ar fi fost îndepărtat, eu nu aș putea vedea pe Hristos în glorie. Cu cât privesc mai mult la glorie, cu atât mai mult văd desăvârșirea lucrării înfăptuite de Hristos, și a dreptății în care eu am fost primit. Fiecare rază a gloriei acesteia se vede pe fața Acestuia, care a mărturisit păcatele mele ca fiind ale Lui și a murit pentru ele pe cruce, acest Unul, care a glorificat pe Dumnezeu pe pământ și a înfăptuit lucrarea, pe care Tatăl I-a dat-o s-o facă. Gloria pe care eu o văd, este gloria răscumpărării. După ce El a glorificat pe Dumnezeu cu privire la păcat – „Eu Te-am glorificat pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac” -, Dumnezeu L-a glorificat acolo în Sine Însuși. Când privesc acolo la El în glorie, văd și că păcatele mele au fost îndepărtate. Am văzut cum păcatele mele au fost puse pe Mijlocitor. Am văzut cum ele au fost mărturisite pe capul țapului pentru păcat și au fost îndepărtate. Dumnezeu a fost glorificat așa de mult cu privire la păcatele mele, deci cu privire la ceea ce Hristos a făcut pentru păcatele mele, că aceasta L-a îndreptățit să fie acolo la dreapta lui Dumnezeu. Nu mă tem să privesc acolo la Hristos. Unde sunt păcatele mele acum? Unde vor fi găsite ele în cer sau pe pământ? – Eu văd pe Hristos în glorie. Odiuoră ele au fost pe capul Acestui binecuvântat; dar acum ele au fost ispășite, nu se mai găsesc. Acum Hristos este în glorie; El, Cel care le-a purtat pe toate, a fost luat la tronul lui Dumnezeu – și acolo nu poate fi nici un păcat.’

Astfel putem întreba în final: Prin ce suntem noi legați cu Hristos? – Prin credință. „Cine crede în Fiul are viață eternă.” Și încă o dată: „Cine crede în Mine are viață eternă” (Ioan 3.36; 6.47). „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit, tu și casa ta.” (Faptele Apostolilor 16.31). Deci, fiind îndreptățiți din credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos” (Romani 5.1). În Evanghelia Dumnezeu prezintă pe Hristos, despre care era vorba aici, ca Mântuitor. De aceea ea este atât Evanghelia gloriei lui Hristos (2 Corinteni 4.4) cât și Evanghelia harului lui Dumnezeu. Deci dacă noi primim mărturia Sa, ne smerim înaintea Lui prin judecare de sine, ne căim înaintea lui Dumnezeu, și credem în El și în Domnul nostru Isus Hristos, atunci devenim mântuiți, uniți cu Hristos și aduși la Dumnezeu, în timp ce El ne primește așa cum L-a primit pe Hristos. Prin urmare fiecare credincios este unit cu Hristos înaintea lui Dumnezeu și adus la savurarea a tot ce este Hristos pentru noi, precum și a tuturor binecuvântărilor pe care El le-a dobândit și ni le-a asigurat pentru noi prin moartea și învierea Sa. Deci, ce binecuvântare nespuse de mare este să fi făcut capabil prin Duhul lui Dumnezeu să numești pe Hristos Mântuitorul nostru!

Iubite cititor, poți tu să-ți însușești aceasta? Dacă nu, atunci cât de compătimit ești tu. Însă chiar acum Dumnezeu te întâmpină în suspinele de negrăit ale harului Său, prin aceea că îți îndreaptă privirea spre Hristos stând la dreapta Sa și vestește prin Cuvântul Său: „Cine crede în Fiul are viața eternă.” Dar dacă tu poți deja să-L numești Mântuitorul tău, atunci ne lipsesc

cuvintele ca să exprimăm cât de binecuvântat ești tu: dorim însă să îți amintim și de obligațiile tale, sub care stai urmare acestui fapt, și anume ca prin cuvânt și trăire să arăți că tu ești mântuit și să dai mărturie despre harul care te-a chemat din întuneric la lumina minunată a lui Dumnezeu.

*O, Mântuitorul meu, doresc
după Tine să mă tragi și să mă ridici
cu vorbe de har, ca să nu slăbesc,
speranța, dorința să le am aici.
Pun a mea povară toată peste Tine,
Tu îmi ești aproape și mă-ncred în Tine.*

*Ce îmi mai lipsește, de Tine iubit?
Steaua mea în noapte, lumină pe zi,
Vinul bucuriei, pâinea mântuirii Tu mi-ai devenit,
Ești Izvorul vieții în nevoi și în urgii,
Ești tăria, scutul, și ești locul meu,
Haina mea de-onoare la tronul lui Dumnezeu.*

2. Hristos, Răscumpărătorul nostru

Abia studiul tuturor aspectelor sub care Hristos ne este prezentat în Scriptură ne face capabili pentru înțelegerea a ceea ce El este cu privire la noi și pentru noi, precum și pentru înțelegerea plinătății adevărului mântuirii noastre. Am studiat deja pe Hristos ca Mântuitor al nostru; și unora ar putea să le pară că acest titlu ar include și ceea ce El este ca Răscumpărător al nostru; însă la o ilustrare mai detaliată a acestui subiect vom constata că noi ne lovim de aspecte noi, și anume atât cu privire la drumul Său cât și cu privire la atitudinea necesară din partea noastră.

Realmente este așa, că mai întâi El a înfăptuit lucrarea de răscumpărare, înainte ca El să poată fi arătat ca Mântuitor; căci numai pe baza lucrării Sale înfăptuite El poate salva. De aceea din partea lui Dumnezeu răscumpărarea se arată în salvare: noi vorbim dimpotrivă în ordinea în care sufletul înțelege pe Hristos.

Este deja remarcabil în sine însuși că Noul Testament, care vorbește totuși mult despre El, în nici un loc nu-I acordă titlul acesta. Într-adevăr despre El se spune, că El ne-a răscumpărat, și despre noi se spune, că avem răscumpărarea în sângele Lui; însă niciodată El nu este denumit ca Răscumpărător al nostru. În Vechiul Testament dimpotrivă titlul acesta se întâlnește deseori (vezi Iov 19.25; Psalm 19.14; 78.35; Isaia 41.14; 43.14; 44.6; 47.4; 49.26; printre altele). Însă faptul că Hristos ne-a răscumpărat și prin aceasta este Răscumpărătorul nostru se poate găsi aproape în fiecare carte a Noului Testament. Când bătrânii din cer văd cum Mielul ia cartea planurilor lui Dumnezeu, ei cântă o cântare nouă cu cuvintele: „Vrednic ești să iei cartea și să-i deschizi pecețile, pentru că ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, prin sângele Tău, din orice seminție și limbă și popor și națiune ...” (Apocalipsa

5.9). De aceea Dumnezeu era în fiecare epocă un Salvator, din care cauză nu este nici un alt subiect care ar fi mai demn pentru studiul nostru.

În scrierile ebraice se folosesc două cuvinte, care vorbesc despre adevărul răscumpărării: unul înseamnă „a plăti înapoi”, „răscumpărare prin plata banilor de răscumpărare”; celălalt înseamnă „dezlegare” și este folosit prin urmare asemănător ca prima expresie; însă înțelesul lui primordial este „dezlegare”, „eliberare”. În Noul Testament dimpotrivă se folosește numai un singur cuvânt, dar care în înțelesul lui cuprinde ambele cuvinte ebraice, și anume: „eliberare după primirea banilor de răscumpărare.” Prin urmare cuvântul „răscumpărare” include două gânduri: plata banilor de răscumpărare precum și eliberarea care urmează după aceea: eliberarea noastră și starea în care am fost aduși prin eliberare.

Înainte să fim capabili să privim pe Hristos ca Răscumpărător al nostru, trebuie mai întâi să privim starea în care eram și care a determinat venirea Sa în acest caracter. Nu este vorba numai de faptul că noi eram păcătoși. „De aceea, după cum printr-un singur om păcatul a intrat în lume, și prin păcat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, pentru că toți au păcătuit” (Romani 5.12). Prin urmare, prin păcat moartea domnea peste toată lumea. Însă, oricât de îngrozitor ar suna o astfel de afirmație, aceasta nu era totul. Prin căderea omului – păcatul lui – satan a dobândit drepturi asupra lui și posedea puterea morții, pe care el a instaurat-o ca judecată dreaptă a lui Dumnezeu (Evrei 2.14). Și deoarece toți au păcătuit, el a devenit „stăpânitorul lumii acesteia” (Ioan 12.31; 16.11) și „dumnezeul lumii acesteia” (2 Corinteni 4.4), în timp ce el ține toți oamenii sub autoritatea și lanțurile sale (Faptele Apostolilor 26.18; Coloseni 1.13). Deci noi eram într-o captivitate lipsită de speranță, prin păcatele noastre eram vânduți autorității lui satan, care ne stăpânea și apăsa sufletele noastre cu severitatea aspră a robiei sale. Astfel noi eram nu numai total lipsiți de ajutor, ci și total lipsiți de speranță; căci prin păcatul nostru propriu eram căzuți sub pedeapsa cu moartea și prin aceasta puterii lui satan; și deoarece nu aveam posibilitatea să aducem banii de răscumpărare, eram veșnic captivi, cu excepția cazului în care intervenea cineva din exterior, care ar fi fost capabil și dispus să ne elibereze din fortăreața de detenție. De aceea și Pavel spune: „Și voi erați morți în păcatele voastre, în care ați umblat odinioară, potrivit veacului lumii acesteia, după căpetenia autorității văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării” (Efeseni 2.1,2).

Aceasta era starea noastră. Noi nu am corespuns cerințelor lui Dumnezeu adresate nouă și drept urmare am căzut sub pedeapsa păcatului. Totodată, pe lângă aceasta, am ajuns în domeniul de stăpânire al lui satan, care ne stăpânea prin puterea morții, prin care el exercita sentința lui Dumnezeu asupra noastră ca urmare a păcatelor noastre. În timpul acesta nu numai că noi nu aveam nici un drept la Dumnezeu, ci eram expuși pedepsei drepte pentru păcatele noastre, de care El, potrivit planului harului Său, deoarece El este bogat în îndurare, ne-a răscumpărat în dragostea și îndurarea Sa, și anume nu cu lucruri pieritoare, cum ar fi aurul și argintul ..., ci prin sângele prețios al lui Hristos, ca al unui Miel fără cusur și fără pată (1 Petru 1.18).

Vrem acum să ne gândim mai detaliat în ce fel a fost realizată răscumpărarea noastră. Privită în mod exact ea a constat din două părți: din prețul plătit și din eliberarea realizată;

cerințele îndeplinite ale lui Dumnezeu și eliberarea noastră din mâna și puterea lui satan. Ambele le regăsim în exemplul istoric al răscumpărării lui Israel.

1. Prețul plătit sau banii de răscumpărare. Adresându-Se ucenicilor Săi, Domnul nostru preamărit a spus: „După cum Fiul Omului n-a venit ca să I se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți” (Matei 20.28). Într-un alt loc din Scriptură citim, că Hristos „... S-a dat pe Sine Însuși preț de răscumpărare pentru toți, mărturia ar fi trebuit dată la timpul ei” (1 Timotei 2.6). Că El S-a dat la moarte, aceasta corespunde unui alt loc citat în Scriptură: „El Și-a dat viața”. Ce înseamnă aceste afirmații se poate explica pe baza unui loc din Vechiul Testament: „Pentru că viața cărnii este în sânge și vi l-am dat pentru altar spre a face ispășire pentru sufletele voastre; pentru că sângele este cel care face ispășire pentru suflet” (Levitic 17.11). De aceea și: „fără vărsare de sânge nu este iertare” (Evrei 9.22). De aceea și viața lui Hristos constituie banii de răscumpărare a noastră, căci viața este în sânge. Acesta era prețul care a fost plătit pentru răscumpărarea noastră. De aceea Pavel mai spune și: „În El avem răscumpărarea prin sângele Lui” (Efeseni 1.7); și Petru spune în locul tocmai citat că noi am fost răscumpărați prin sângele prețios al lui Hristos. Nu este de mirare, că el numește „prețios” acest sânge, în timp ce el slujea să îndeplinească toate cerințele unui Dumnezeu sfânt cu privire la noi, așa că El putea pe această bază să vestească tuturor răscumpărarea. Căci cu adevărat este așa, că prin sângele Său nu numai cerințele lui Dumnezeu au fost satisfăcute, ci valoarea lui era așa nespus de mare, căci Hristos tocmai prin faptul că Și-a vărsat sângele a glorificat pe Dumnezeu în tot ce era El, în orice însușire a caracterului Său. Astfel El poate îndreptăți pe o bază dreaptă pe oricine care crede în Isus. Da, chiar mai mult, El Se glorifică pe Sine, prin aceea că aduce la Sine pe fiecare credincios, îl face copil al Său; dar dacă îl face fiu, îl face și moștenitor, moștenitor al lui Dumnezeu și moștenitor împreună cu Hristos (Romani 8.17)!

Deci sângele lui Hristos este prețul de răscumpărare; și de aceea, oricine stă sub protecția lui, este salvat pentru veșnicie de judecată. Aceasta a fost conturat deja la Israel în Egipt. Când Dumnezeu S-a hotărât să lovească țara Egipt și ca judecător s-o cerceteze, prin aceasta s-a pus și problema păcatului: poporul Său, Israel, ar fi trebuit să aibă parte la fel de lovitura nimicitorului ca și egiptenii. Cum putea Israel să fie cruțat pe drept, așa cum egiptenii au fost condamnați pe drept? Într-unul din mesajele Sale adresate lui faraon se spune: „Și Eu voi face o răscumpărare între poporul Meu și poporul tău” (Exod 8.23); și aceasta a avut loc în mod remarcabil atunci când Moise la indicația Domnului a chemat la sine pe toți bătrânii lui Israel și a zis: „Și Moise i-a chemat pe toți bătrânii lui Israel și le-a zis: «Alegeți și luați miei, după familiile voastre, și înjunghiați paștele. Și luați un mănunchi de isop și muiati-l în sângele care va fi în vas și stropiți pragul de sus și cei doi ușori ai ușii cu sângele care va fi în vas; și nimeni dintre voi să nu iasă la intrarea casei lui până dimineața. Și Domnul va trece ca să-i lovească pe egipteni; și va vedea sângele pe pragul de sus și pe cei doi ușori ai ușii și Domnul va trece pe lângă intrare și nu-l va lăsa pe nimicitor să intre în casele voastre, ca să lovească.»” (Exod 12.21-23) Deci Domnul a răscumpărat poporul Său prin sânge, o referire la sângele Mielului lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii (Ioan 1.29). Să observăm însă o diferență importantă: pentru toți era valabilă porunca să stropească sângele ca mijloc de protecție. Dar dacă poporul nu ar fi îndeplinit în ascultarea credinței indicația dată, nici el nu ar fi fost protejat. Tot așa și acum sângele lui Hristos este suficient ca protecție pentru lumea

întreagă; însă faptul acesta nu va folosi la nimic atâta timp cât lipsește credința. „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața eternă” (Ioan 3.16). „... pe care Dumnezeu L-a rânduit ca ispășire [sau: scaun al îndurării], prin credința în sângele Lui” (Romani 3.25).

2. Deci prima parte a răscumpărării constă în plățirea banilor de răscumpărare; și aceasta a avut loc, așa cum am văzut, prin sângele lui Hristos. Însă Israel nu a fost pe deplin răscumpărat, atâta timp cât el era în Egipt, chiar dacă stătea sub protecția sigură a sângelui. De aceea partea a doua a răscumpărării sau întregirea ei a fost lucrată prin aceea că Dumnezeu i-a scos din Egipt cu mâna ridicată și braț tare, și i-a trecut prin Marea Roșie și a nimicit pe faraon cu toată oștirea lui în apele învolburate ale acesteia. Pe baza sângelui vărsat Dumnezeu poate acum, după ce cerințele Lui ca Judecător au fost împlinite, acționa ca Eliberator pentru poporul Său, motiv pentru care El i-a scos cu putere din Egipt. Abia acum – însă nu mai devreme, cât timp ei se aflau în Egipt -, ei puteau cânta: „Domnul este tăria mea și cântarea mea. Și El a fost salvarea Mea. ... Prin bunătatea Ta, ai condus poporul pe care l-ai răscumpărat; l-ai călăuzit prin puterea Ta spre locuința Ta cea sfântă” (Exod 15.1-13). Abia începând din momentul acesta ei sunt un popor răscumpărat.

Tot așa este și la credincioșii de astăzi: atâta timp cât ei nu cunosc nici o eliberare, nu se poate spune că ei sunt răscumpărați. Ei nu sunt numai protejați prin sânge, ci ei sunt și scoși nevătămați din domeniul de autoritate al dușmanului – prin moarte și judecată -, prin moartea și învierea lui Hristos. Deoarece în cazul lui Israel era vorba de un eveniment istoric, stropirea sângelui și traversarea Mării Roșii erau în mod necesar două faze succesive. Însă acum lucrarea lui Hristos a fost înfăptuită, în moartea Sa și în învierea Sa, și ea corespunde celor două faze. Într-adevăr este pe deplin adevărat, ca și noi să înțelegem succesiv cele două faze – protecția sângelui și eliberarea; însă nu este nici un motiv pentru care să nu se poată primi și savura în același moment plinătatea răscumpărării. Și dacă aceasta s-ar înțelege mai mult, atunci s-ar vesti de cele mai multe ori o Evanghelie deplină; din păcate numai rareori ea este mai mult decât iertarea păcatelor, așa că sufletele sunt ținute în nesiguranță cu privire la mântuirea deplină, pe care Dumnezeu a adus-o în Hristos.

Probabil ar fi bine să explicăm mai clar cum are loc libertatea noastră în Hristos. De aceea este foarte important să se știe, că Dumnezeu prin moartea lui Hristos a rezolvat nu numai problema păcatelor noastre (vina noastră), ci și problema păcatului (a naturii noastre rele). „Pentru că ceea ce Legea nu putea să facă, întrucât era slabă prin carne, Dumnezeu, trimițând pe propriul Său Fiu, în asemănare cu carnea păcatului, a condamnat păcatul în carne” (Romani 8.3). Prin aceasta El a judecat deja deci păcatul de la rădăcină; și de aceea și Hristos în moartea Sa a lovit toată puterea lui satan și a distrus-o; așa cum Dumnezeu în Marea Roșie a zdrobit toată puterea Egiptului, o imagine a puterii lui satan. Din aceasta rezultă, că credința în Hristos mă scoate prin moartea Sa din starea veche, în care mă aflam – din Egipt -, și prin învierea Sa mă duce pe un loc nou – un loc în Hristos -, unde nu numai nu mai are loc nici o judecată, ci și unde Legea Duhului vieții în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții (Romani 8.1,2). Drept urmare Dumnezeu poate acum spune credincioșilor: „Dar voi nu sunteți în carne, ci în Duh, dacă, în adevăr, Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi” (Romani 8.9). De aceea răscumpărarea noastră este desăvârșită; Dumnezeu a acționat pentru noi, prin aceea că sângele lui Hristos a fost suficient și a satisfăcut pe deplin cerințele Sale; și El ne-a scos din starea noastră veche, la Sine Însuși. „Prin puterea Sa ne-a călăuzit spre locuința Sa cea sfântă”. Noi am trecut deja prin moarte în viață; moartea și judecata sunt deja pentru totdeauna înapoia noastră. Deci noi nu mai suntem în carne, văzuți ca și copii ai lui Adam; ci pentru că am murit cu Hristos, s-a desfăcut și acea cătușă care ne ținea legați de starea aceea; și acum noi suntem în Hristos, acolo unde este El, și drept urmare suntem un popor

răscumpărat. Noi știm acum că toate lucrurile lucrează împreună spre binele acelor care iubesc pe Dumnezeu, a celor care sunt chemați după planul Său; și noi avem certitudinea că noi tocmai conform acestui plan trebuie să fim asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Întâiul-născut între mai mulți frați; că El, pe aceia care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; și aceia, pe care El i-a chemat, i-a și îndreptățit; și pe cei care El i-a îndreptățit, pe aceia i-a și glorificat. Astfel noi putem rosti acum vorbirea triumfală a apostolului: „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?” Da, noi avem voie să ne odihnim având deplina convingere că nici moartea nici viața, nici îngerii nici stăpânirile, nici lucrurile de acum și nici cele viitoare, nici autoritățile, nici înălțimile și nici adâncimile, și nici vreo altă faptură nu va putea să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Hristos Isus, Domnul nostru (Romani 8.28-39).

3. Un lucru însă trebuie luat în seamă în privința aceasta: în timp ce pentru sufletul nostru răscumpărarea este deja desăvârșită, noi trebuie să așteptăm încă desăvârșirea răscumpărării noastre – cu privire la trupul nostru. Scoși din Egipt și trecuți prin Marea Roșie, având Duhul Sfânt ca arvună a moștenirii noastre, noi așteptăm încă înfierea, răscumpărarea trupului nostru. Căci în realitate noi ne aflăm încă în pustiu și prin trupurile noastre suntem legați cu o creație care suspină; și totodată și noi suspinăm, noi, cei care avem în noi înșine cele dintâi roade ale Duhului, prin aceea că așteptăm timpul când și trupurile noastre vor fi răscumpărate (Romani 8.23).

*Chiar dacă se sfărâmă casa pământească
Și chiar dacă lumea-îmbătrânește,
Hristos țărâna poate să o pregătească
Și-o nouă-nfățișare-i dăruiește.
El trupul celui care crede îl formează
Să se asemene cu chipul Său divin,
Și chiar creația nu mai oftează,
Fiind eliberată de-al ei chin.*

Căci aceasta așteptăm noi, până când El va veni, ca să ne ia la Sine (Filipeni 3.20,21). Atunci vom vedea de asemenea, cât de desăvârșită este răscumpărarea făcută de El pentru poporul Său, și anume așa de desăvârșită, că nu va rămâne absolut nimic în mâna vrăjmașului; ci duhul, sufletul și trupul vor fi salvate în aceeași măsură și vor deveni proprietatea Lui.

Dacă privim acum lucrarea Lui în toată dimensiunea ei, cu siguranță vom putea constata cu inima fericită că Hristos este Răscumpărătorul nostru. La aceasta niciodată nu ar trebui să uităm cu ce preț El ne-a răscumpărat pentru Dumnezeu; la care ne vine ușor să spunem: „Cu sângele Său!” Dar cât de puțin înțelegem noi aceste cuvinte; cât de puțin pătrundem în faptul că El S-a dat la moarte, a lăsat să vină asupra Sa toată mânia, pe care de fapt noi am fi meritat-o, și a fost făcut păcat pentru noi, pentru ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El. Cu cât studiem mai mult aceasta, cu atât mai mult se va ridica cu siguranță în inimile noastre exclamația permanentă de adorare: „A Aceluia care ne iubește și ne-a spălat de păcatele noastre în sângele Său și ne-a făcut o împărăție, preoți pentru Dumnezeul și Tatăl Său: a Lui fie gloria și puterea în vecii vecilor! Amin.” (Apocalipsa 1.5,6).

În acest studiu nu vrem să ne ocupăm mai în detaliu cu aspectul mult mai larg al răscumpărării. Hristos a gustat moartea și pentru tot (Evrei 2.9), de aceea odată toate lucrurile vor fi supuse împreună puterii Sale (Efeseni 1.10; Evrei 2.8). Ni se spune foarte clar, că El a cumpărat tot ogorul (Matei 13.43) și de asemenea și pe toți oamenii (2 Petru 2.1).

Ce responsabilitate avem noi deci ca popor răscumpărat? Mai întâi și înainte de toate trebuie să recunoaștem că noi aparținem Aceluia care ne-a răscumpărat. Adevărul acesta este prezentat permanent clar de către Scriptură, deja în Vechiul Testament: „Și acum, așa zice Domnul, care te-a creat, Iacove, și Cel care te-a întocmit, Israele: «Nu te teme, pentru că Eu te-am răscumpărat, te-am chemat pe nume, ești *al Meu.*»” (Isaia 43.1) De aceea apostolul se numește deseori rob al lui Isus Hristos. Căci deoarece Domnul Isus în harul Său minunat și în dragostea Sa minunată a plătit banii răscumpărării pentru noi, El Și-a dobândit și orice drept asupra a ceea ce a dobândit, asupra a ceea ce noi suntem și avem. Începând de acum suntem proprietatea Lui. Aceasta include însă două aspecte: privilegiu și responsabilitate. Noi avem privilegiul să aparținem lui Hristos, să fim ai Lui, să fim legați cu El prin legături deosebite, căci El a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine la moarte pentru ea; motiv pentru care noi suntem și subiecte ale purtării Sale de grijă deosebită, ale afecțiunii și dragostei Sale. Astfel noi putem spune acum: „Preaiubitul meu este al meu și eu sunt al Lui”; da, chiar mai mult: „Eu sunt al Preaiubitului meu și dorința Lui este după mine” (Cântarea Cântărilor 2.16; 7.10). Ce plăcut și binecuvântat este gândul, că El printr-un drept, care niciodată nu Îi poate fi anulat, ne-a câștigat ca posesiune a Sa! Ce liniște dă aceasta sufletelor noastre, să-și amintească, că noi suntem ai Lui! În îngrijorări, neliniște și necazuri, în nopțile liniștite de veghere, despărțiți de tot ce ne înconjoară – ce bine face să ne îndreptăm privirea spre El și să putem spune: ‚Tu ne-ai răscumpărat, și acum suntem ai Tăi – ai Tăi pentru veșnicie!’

Însă privilegiul acesta aduce cu sine și responsabilitate, ca în umblare și trăire să lăsăm să se vadă practic că suntem ai Săi, că nu mai trăim pentru noi înșine, ci trăim pentru El, Cel care a murit și a înviat pentru noi (2 Corinteni 5.15). Căci prin răscumpărarea noastră am fost puși deoparte dintre toate popoarele pământului; de aceea trebuie ca noi să ne deosebim de ele, prin aceea că pe căile noastre mărturisim că aparținem Răscumpărătorului nostru. Depinde de fiecare din noi să ne întrebăm înaintea Domnului în ce măsură facem aceasta; dacă noi ca popor răscumpărat suntem despărțiți și de oamenii din jurul nostru, așa cum de exemplu poporul Israel în pustiu era despărțit de semințiile care îl înconjurau. Desigur în acest caz era vorba de o despărțire pur exterioară, dar care cu siguranță a fost gândită ca model și exemplu pentru o despărțire care va fi mai veritabilă decât a lor, mai veritabilă pentru că răscumpărarea noastră are un caracter mult mai profund decât a lor. Pentru noi însă se pune întrebarea, dacă noi mărturisim zilnic cu inima, viața și buzele, că aparținem lui Hristos.

Această întrebare ne conduce la o responsabilitate deosebită în legătură cu răscumpărarea noastră, așa cum o exprimă apostolul Pavel. El scrie credincioșilor din Corint: „Sau nu știți că trupul vostru este templu al Duhului Sfânt, care este în voi, pe care Îl aveți de la Dumnezeu, și voi nu sunteți ai voștri? Pentru că ați fost cumpărați cu un preț, gloriificați deci pe Dumnezeu în trupul vostru!” (1 Corinteni 6.19,20). De aceea Dumnezeu Își revendică dreptul și asupra trupurilor noastre, căci El ne-a cumpărat cu un preț, motiv pentru care El dorește cu plăcere ca trupurile noastre să fie organe ale prezentării Sale Însăși. De aceea apostolul spune și în

epistola către Romani, după ce el a explicat răscumpărarea în forma deplină: „Vă îndemn deci, fraților, prin îndurările lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta este slujirea voastră înțeleaptă” (Romani 12.1). Ce onoare ne este acordată, ca El să folosească trupurile noastre, care odinioară erau unelte ale lui satan, ca mijloace pentru prezentarea Lui Însuși, pentru ca Dumnezeu să fie glorificat! Vai, satan nu știa nicidecum ce a făcut acolo, atunci când a întărit pe iudei să lase să omoare pe Hristos. Prin aceasta într-adevăr i-a reușit să alunge pe Hristos de pe suprafața acestui pământ; dar care a fost urmarea? Mii de urmași ai lui Hristos sunt acum aici, a căror singură activitate constă în a reflecta asemănarea cu El; să poarte în trupurile lor omorârea lui Hristos, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupurile lor (2 Corinteni 4.10). În ce măsură fiecare dintre noi corespunde responsabilității sale în privința aceasta? Noi toți ar trebui să dovedim aceasta în practică; și dacă facem aceasta și mărturisim eșecul nostru în privința aceasta, atunci avem dreptul să ne sprijinim cu totul pe El, și vom face aceasta, ca să cerem har și putere ca să ne dedicăm pe deplin lui Dumnezeu ca vii dintre morți, și să dăm mădularele noastre lui Dumnezeu ca unelte ale dreptății (Romani 6.13).

În afară de aceasta Pavel învață că noi trebuie să ne depărtăm și să respingem orice autoritate care se împotrivesc autorității lui Hristos. „Ați fost cumpărați cu un preț; nu vă faceți robi ai oamenilor” (1 Corinteni 7.23). În privința aceasta nici măcar nu trebuie amintit, că prin aceasta el nu vrea să spună că pe noi nu ne mai interesează nicidecum lumea aceasta. Pe de altă parte prin Duhul el dă indicații clare acelor care ocupă această poziție. Dar ceea ce el scoate în evidență aici este prioritatea autorității lui Hristos; și astfel noi Îi aparținem, fiecare în situația în care se află, deoarece El ne-a răscumpărat cu un preț. „Pentru că robul chemat în Domnul este un eliberat al Domnului; tot astfel, cel care a fost chemat liber este rob al lui Hristos. Ați fost cumpărați cu un preț; nu vă faceți robi ai oamenilor” (1 Corinteni 7.22,23). Pentru confirmarea acestui adevăr el amintește robilor asemănător într-o altă scrisoare, că ei slujesc „Domnului, lui Hristos” (Coloseni 3.24). Oricare ar fi poziția, pe care noi o ocupăm în lumea aceasta, oricât de subordonată ar fi ea: noi nu trebuie să uităm, că noi aparținem lui Hristos, că El ne-a răscumpărat cu propriul Său sânge. De aceea ochiul nostru trebuie să fie îndreptat spre El; căci El este Domnul nostru, și noi Îi slujim.

Un alt loc din Scriptură ne îndreaptă atenția spre o altă responsabilitate: „... care S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege și să-Și curățească un popor pentru Sine, plin de râvnă pentru fapte bune” (Tit 2.14). Am văzut deja, că El ne-a dobândit pe baza răscumpărării; și gândul acesta este exprimat și în cuvintele „Și-a curățit un popor pentru Sine”. Însă aici sunt adăugate două lucruri, care potrivit cu dorința Sa ar trebui să caracterizeze poporul Său, pe care El l-a răscumpărat: țelul Său era să ne răscumpere din orice fărădelege, și anume atât în ceea ce privește puterea ei (Romani 6.14) cât și practica ei, și pentru ca noi să fim plini de râvnă în fapte bune. Deci noi ca răscumpești ar trebui să fim văzuți ca unii care se despart de rău; și prin punerea deoparte pentru Hristos noi suntem caracterizați ca popor proprietate a Lui, ca popor deosebit, aparținând Lui; și noi trebuie să fim recunoscuți prin râvna noastră în fapte bune.

Este bine dacă ne verificăm pe baza unor astfel de locuri din Scriptură, pentru ca să recunoaștem greșelile noastre și să descoperim în ce măsură corespundem gândurilor lui

Hristos cu privire la noi – țelului Său în răscumpărarea noastră. În privința aceasta să aplicăm în mod deosebit la noi cuvintele „plin de râvnă pentru fapte bune”. Într-adevăr în zilele noastre nu este o capcană mai mare decât activitatea exagerată, în care sufletul pierde toată părtașia lui și cu aceasta toată puterea, însă niciodată să nu se ajungă la indiferență cu privire la lucrările care sunt potrivit gândurilor lui Dumnezeu. „Pentru că suntem lucrarea Sa, creați în Hristos Isus pentru fapte bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit dinainte, ca să umblăm în ele” (Efeseni 2.10). De aceea noi avem și responsabilitatea să fim plin de râvnă în astfel de fapte.

Dacă ne îndreptăm spre Petru, vom găsi o altfel de responsabilitate în legătură cu răscumpărarea noastră. „Și, dacă-L chemați ca Tată pe Cel care, fără a privi la înfățișare, judecă după lucrarea fiecăruia, umblați în temere în timpul pribegiei voastre, știind că nu cu cele pieritoare, argint sau aur, ați fost răscumpești din felul vostru deșert de viață moștenit de la părinți, ci cu sângele prețios al lui Hristos, ca al unui miel fără cusur și fără pată” (1 Petru 1.17-19). Petru ne aduce deci direct în prezența lui Dumnezeu, Tatăl, și anume ca pelerini, prin aceea că noi trebuie să umblăm cu temere în timpul pribegiei noastre, cea temere sfântă care a luat naștere prin sfințenia Sa, conform căreia sunt evaluate acum și faptele noastre. El dorește cu plăcere să ne aibă ca pelerini, care au fost scoși din Egipt și acum străbat pustiul și păstrează sfințenia, care sunt sfinți, deoarece Dumnezeu este sfânt (versetul 16). Căci noi am fost răscumpești pentru Dumnezeu; și de aceea El cere de la noi să fim corespunzătorii Lui în umblarea și căile noastre, să corespundem caracterului Lui. Deci cât de veghetori ar trebui să fim noi, să ne ținem departe de rău; să umblăm demni de chemarea noastră, cu care am fost chemați, având temerea de Dumnezeu înaintea ochilor noștri și știind că El privește la toate faptele noastre și că fără sfințenie nici un om nu va vedea vreodată pe Dumnezeu (Evrei 12.14).

În cele din urmă noi suntem mereu solicitați să privim înainte, spre ziua răscumpeștii. De aceea ni se spune și că Duhul, care locuiește în noi, este „arvuna moștenirii noastre”, „pentru răscumpeștii posesiunii dobândite” (Efeseni 1.14); și iarăși, că noi nu trebuie să întristăm pe Duhul lui Dumnezeu, „cu care am fost pecetluiți pentru ziua răscumpeștii” (Efeseni 4.30). Abia atunci se poate primi și savura roada deplină a răscumpeștii, când Domnul cu putere va lua în posesiune tot ceea ce El a răscumpeștit prin sângele Său prețios. Cu privire la trup ne-am preocupat deja. Este însă mai mult de ținut seama: noi avem Duhul ca „arvună” a participării noastre viitoare depline la moștenirea care aparține lui Hristos, o moștenire la care El are dreptul prin răscumpeștii, chiar dacă El a răscumpeștit toate lucrurile, El Își va însuși moștenirea pe deplin abia atunci când El va avea adunați la Sine pe toți comoștenitorii, ca să savureze împreună cu ei. Noi așteptăm aceasta, nu numai venirea Domnului, învierea trupurilor noastre și glorificarea noastră împreună cu El, ci și timpul în care noi ca și comoștenitori vom lua în posesiune împreună cu El tot domeniul stăpânirii Sale, al fericirii și gloriei Sale, pe care El le-a câștigat prin moartea Sa – lucrarea Sa de răscumpeștii -, deoarece toate au fost răscumpeștite prin sângele Său prețios. Nu este de mirare, dacă în privința aceasta ni se spune că această împlinire va fi spre lauda gloriei lui Dumnezeu! Primirea noastră actuală în Preaiubitul este spre lauda gloriei harului Său; partea noastră cu Hristos la moștenirea Sa va fi spre lauda gloriei Sale. În această imagine a binecuvântărilor și măreției vom intra în curând prin harul Său. Căci dacă suntem copii ai lui Dumnezeu, suntem și

moștenitori, moștenitori ai lui Dumnezeu și moștenitori împreună cu Hristos; și El așteaptă așa de mult momentul acela, când El va putea împlini dorința inimii Sale, să ne aibă la Sine, așa cum El S-a și rugat: „Tată, vreau ca aceia pe care Mi i-ai dat Tu să fie și ei cu Mine unde sunt Eu, ca să privească gloria Mea pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru că M-ai iubit înainte de întemeierea lumii” (Ioan 17.24). El să ne facă capabili să umblăm deja acum ca aceia care așteaptă împlinirea unei astfel de fericiri!

3. Hristos, Domnul nostru

De îndată ce noi cunoaștem pe Hristos ca Mântuitorul și Răscumpărătorul nostru suntem învățați și cu privire la faptul că El este Domnul nostru. Într-adevăr domnia Lui este atotcuprinzătoare și este și în legătură cu omul în sine, însă această relație este valabilă momentan în mod deosebit pentru credincioși. Acest adevăr l-a vestit apostolul Petru în ziua de Rusalii: „Să știe deci sigur toată casa lui Israel că Dumnezeu L-a făcut și Domn și Hristos pe acest Isus, pe care voi L-ați răstignit” (Faptele Apostolilor 2.36). Și Pavel descrie mai întâi smerirea adâncă a lui Hristos: „în chip de Dumnezeu”, „la înfățișare fiind găsit ca un om”, „S-a smerit pe Sine, făcându-Se ascultător până la moarte, și chiar moarte de cruce” -, și în continuare spune: „De aceea și Dumnezeu L-a înălțat foarte sus și l-a dăruit un Nume care este mai presus de orice, ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi, al celor cerești și al celor pământești, și orice limbă să mărturisească spre glorificarea lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domn” (Filipeni 2.6-11). Domnul Isus Însuși spune după învierea Sa: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ” (Matei 28.18). Și încă o dată mai spune apostolul Petru, arătând un alt aspect al acestui adevăr, despre învățătorii falși: „... care vor strecura erezii distrugătoare, tăgăduindu-L și pe Stăpânul care i-a cumpărat” (2 Petru 2.1).

Până acum am avut deci două lucruri înaintea ochilor: mai întâi, că Dumnezeu L-a făcut pe Hristos Domn pe baza răscumpărării, prin aceea că El Îi dă titlul domniei preliminare universale, pentru ca în felul acesta să arate clar prețuirea Sa (vorbind cu toată reverența) a acestei lucrări, pe care El a înfăptuit-o prin moartea Sa; și în al doilea rând, că Hristos Și-a dobândit, așa cum am văzut deja în capitolul anterior, domnia peste toate prin cumpărare. Gândul acesta îl găsim în una din parabole: „Împărăția cerurilor este asemenea unei comori ascunse în ogor, pe care un om, găsind-o, a ascuns-o; și, de bucuria ei, merge și vinde tot ce are și cumpără ogorul acela” (Matei 13.44). Urmarea este, că acum El este Domn peste toate, prin aceea că El are putere – autoritate – peste toată carnea, peste care El a fost numit de Dumnezeu (Ioan 17.2; vezi și Faptele Apostolilor 10.36; Romani 14.9). Când însă noi ca și credincioși vorbim despre Hristos ca Domnul „nostru”, prin aceasta exprimăm un alt gând, deoarece prin aceasta aducem ideea unei alte relații, și anume aceea de slujitori. Într-adevăr este vorba despre aceeași domnie; însă prin harul lui Dumnezeu suntem călăuziți s-o primim în această însușire și să ne plecăm înaintea Lui; să acceptăm autoritatea și domnia Sa și să ocupăm locul de subordonare. Acesta era realmente unul din țelurile morții Sale, așa cum ne face cunoscut apostolul Pavel: „Pentru că nici unul dintre noi nu trăiește pentru sine și nici unul nu moare pentru sine. Pentru că, și dacă trăim, pentru Domnul trăim; și dacă murim, pentru Domnul murim: deci, și dacă trăim, și dacă murim, noi suntem ai Domnului. Pentru că Hristos pentru aceasta a murit și a înviat, ca să aibă stăpânire și peste morți și peste vii.” (Romani 14.7-9). De aceea prin harul Dumnezeului nostru recunoaștem nu numai că Hristos este Domn peste toate – așa cum El este realmente -, ci și că El este Domnul nostru într-un

mod mult mai intim. El este Domn nu numai în virtutea numirii Sale, ca Hristos lepădat și de acum înainte Om glorificat, ci El Și-a dobândit această poziție asupra noastră și prin răscumpărare, motiv pentru care pentru noi este o bucurie să-L mărturisim ca Domn. Dar cât de serios este să ne gândim că toți, chiar și aceia care în acest timp de har Îl resping, vor fi constrânși într-o zi cu putere să-L recunoască ca Domn (Filipeni 2.10,11). Cu atât mai mult este mai stringent pentru noi ca credincioși, să recunoaștem autoritatea Domnului, s-o facem cunoscut și să i ne supunem, pentru ca noi deja în timpul lepădării Sale să putem fi într-o oarecare măsură martori pentru El.

Dacă deci vedem pe Hristos pe locul acesta, ce privilegii și responsabilități avem noi atunci cu privire la El în acest caracter?

1. Pe primul loc aici trebuie numită adorarea (închinarea); căci noi venim în adorare înaintea Lui ca Domn. Aceasta este învățat principial deja într-un Psalm: „Pentru că este Domnul Tău, adoră-L! (Psalm 45.11). Teologii depun cele mai mari eforturi ca să conteste că Hristos trebuie adorat în același fel în care trebuie adorat Tatăl, cu toate că El este atât Dumnezeu cât și Om. Și aceasta este de asemenea adevărat; însă în acest caz se desconsideră total învățătura Scripturii cu privire la poziția Lui actuală și la adorarea care I se cuvine. El este Dumnezeu; însă minunea și însușirea deosebită a locului Său actual este, că El îl ocupă ca Om. Același Isus, pe care iudeii L-au răstignit, a fost făcut acum atât Domn cât și Hristos; și chiar și gloria, pe care El o avea la Tatăl înainte de a fi lumea, El o posedă acum ca Om. Este o mare greșală să se presupună că El ar fi fost aici pe pământ ca Om și acum în cer este Dumnezeu – ca și cum aceste două naturi de felul acesta ar putea fi despărțite una de alta. În realitate este așa – dacă într-adevăr avem voie să tragem o linie de despărțire -, că El ca Om adevărat aici pe pământ ne-a arătat pe Dumnezeu, în timp ce El acum, fără să fi pierdut vreodată Dumnezeirea ființei Sale, ca Om stă la dreapta lui Dumnezeu. De aceea este în chip desăvârșit corect să-L adorăm ca Dumnezeu – și de fapt în mod necesar orice adorare care se înalță spre Dumnezeu este adusă prin El -, în măsura în care noțiunea „Dumnezeu” include toate persoanele Dumnezeirii, însă noi ne plecăm mai degrabă înaintea Lui ca Om, care este în gloria lui Dumnezeu – Hristos Isus, Domnul nostru – în cântare de laudă și adorare.

Cu toată certitudinea este un gând plăcut pentru sufletele noastre, că El, care aici pe pământ a fost batjocorit, lepădat, respins, răstignit, El, Cel pe care L-au lăsat singur chiar și ucenicii Lui și în ceasul celei mai adânci întristări a Lui L-au părăsit, este acum înălțat ca subiect al omagierii noastre. Ah, cât de nespus de prețios trebuie să fie El pentru Dumnezeu; ce valoare nespus de mare trebuie să aibă lucrarea Sa în ochii Săi, că El Îi dă în felul acesta locul cel mai înalt și Îl prezintă ca subiect al adorării, și anume atât îngerilor cât și sfinților! De aceea și apostolul Ioan scrie: „Și ei-cântau o cântare nouă, spunând: «Vrednic ești să iei cartea și să-i deschizi pecetea-le, pentru că ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, prin sângele Tău, din orice seminție și limbă și popor și națiune și i-ai făcut împărați și preoți pentru Dumnezeul nostru, și vor împărăși pe pământ!» Și am văzut: și am auzit glas de îngeri mulți de jur împrejurul tronului și al făpturilor vii și al bătrânilor; și numărul lor era zeci de mii de zeci de mii și mii de mii, spunând cu glas tare: «Vrednic este Mielul cel înjunghiat să primească puterea și bogății și înțelepciune și tărie și onoare și glorie și binecuvântare!» Și pe orice făptură care este în cer și pe pământ și sub pământ și pe mare și pe toate cele din ele le-am auzit spunând: «A Celui care șade pe tron și a Mielului fie binecuvântarea și onoarea și gloria și puterea, în vecii vecilor!» Și cele patru făpturi vii spuneau: «Amin!»; și bătrânii s-au prosternat și s-au închinat” (Apocalipsa 5.9-14). Ce har nespus de mare deci, că noi suntem deja acum învățați, că El este demn de omagierea noastră!

*O, Tată, lauda se-nalță spre Tine!
Ești sfat înțelept, drept și etern,
Și orice limbă mărturisind spune
Isus este Domnul suprem.
Prin har ne plecăm azi genunchii-aducând adorare,
Pe Domnul slăvim, căci El este demn de-nchinare.*

*Ai Domnului ca răsplată dorim ca să fim,
Și pentru El să trăim devotați,
Și inimile noastre la tronul Tău vin,
Se-nchină, că-n dragoste El totul a dat.
Și-n vocile noastre răsună mereu:
„Vrednic ești Tu, Miel sfânt al lui Dumnezeu!”*

2. Noi nu numai Îl adorăm, ci noi ne rugăm Lui și ca Domn. Acest principiu este exemplificat în două exemple din Scriptură. În relatarea despre martirajul lui Ștefan de către iudeii revoltați se spune: „Și-l loveau cu pietre pe Ștefan, care se ruga și spunea: «Doamne Isuse, primește duhul meu»” (Faptele Apostolilor 7.59). Și Pavel spune, atunci când vorbește despre țepușa în carne: „Pentru aceasta de trei ori L-am rugat pe Domnul ca s-o depărteze de la mine. Și El mi-a spus: «Harul Meu îți este de ajuns; pentru că puterea Mea se desăvârșește în slăbiciune»” (2 Corinteni 12.8,9a). Că Acela care este apelat aici ca „Domn” este Hristos, este foarte clar; căci el adaugă: „Deci foarte bucuros mă voi lăuda mai degrabă în slăbiciunile mele, ca să locuiesc peste mine puterea lui Hristos.” Aceste întâmplări conțin învățături importante pentru noi despre însușirile în care Hristos trebuie apelat în rugăciune; și anume ca „Domn”, nu ca „Isus” sau „Hristos”, așa cum cu regret se aude uneori. Un moment de meditare ne va face să recunoaștem cât de plăcut este aceasta. Dacă noi ne adresăm cu numele Său, „Isus” sau folosim expresia „Hristos”, cu siguranță vom uita locul nostru ca cei care se roagă și poziția Sa ca Domn. Să te rogi în felul acesta oferă un gust particular de intimitate, dacă nu chiar de lipsă de omagiere; la care trebuie totuși să recunoaștem că aceasta poate avea loc fără a avea nici cele mai neînsemnate sentimente de felul acesta. Oricum ar fi: niciodată să nu uităm măreția și demnitatea Lui, atunci când ne apropiem cu rugăciune de El. Chiar și instinctul spiritual al unui copil al lui Dumnezeu va fi suficient să instruiască în privința aceasta, că în astfel de situații niciodată nu trebuie să lipsească titlul „Domnul”. Lui I se cuvine această onoare; și nouă ni se cuvine să I-o dăm, ca astfel, cel puțin într-o măsură modestă, să arătăm simțământul nostru pentru drepturile Sale precum și pentru locul care ni se cuvine în prezența Sa. Și îngerul a folosit acest titlu, atunci când el în dimineața învierii a liniștit femeile în frica lor la mormânt, într-un mod foarte remarcabil și a zis: „Nu vă temeți; pentru că știu că voi Îl căutați pe Isus cel răstignit. Nu este aici, pentru că a înviat, după cum a spus. Veniți, vedeți locul unde era pus Domnul” (Matei 28.5,6). Prin aceasta el le-a amintit, că Isus, pe care ele Îl căutau, era Domnul. Și tâlharul de pe cruce, fără îndoială învățat prin Duhul lui Dumnezeu, I se adresează într-o formă potrivită: „Amintește-Ți de mine, Doamne”, zice el, „când vei veni în Împărăția Ta!” (Luca 23.42). De aceea să ne gândim totdeauna cu toată precauția la ceea ce I se cuvine Aceluia înaintea căruia ne plecăm și de la care cerem har și binecuvântare.

Dacă acesta ar fi locul potrivit pentru aceasta, am putea lămuri, ceea ce desigur o cercetare aprofundată a Scripturii ar confirma, că sunt rugăminți deosebite, pe care noi ar trebui să le aducem mai degrabă Domnului, decât Tatălui. Astfel există de exemplu, așa cum vom vedea mai târziu, o relație deosebită între slujitor și stăpân. De aceea Domnul Însuși învață pe ucenicii Lui: „Rugați deci pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său.” Tot așa apostolul se adresează lui Hristos ca Domn, așa cum am văzut deja în cazul țepușei în carne,

pe care el a simțit-o ca obstacol în slujba lui. Această referire ar trebui să fie suficientă; căci pentru a fi călăuzit corect în privința aceasta este nevoie de înțelegere spirituală. Acest subiect ar trebui tratat cu grijă; căci nimic nu este mai dureros ca atunci când în rugăciune sau la ora de rugăciune sau ora de adorare are loc o alternare permanentă în adresarea „Dumnezeu”, „Tată”, sau „Domn”, fără să ai înțelegerea care se cuvine.

Foarte sigur, să mai adăugăm aceasta aici, nu este o mângâiere neînsemnată, dacă atunci când Îi adresăm o rugăciune ne amintim că El este Domnul nostru. Aceasta justifică atât o pretenție cât și o garantare: o pretenție din cauza relației în care am fost aduși, și o garantare, deoarece ni se amintește ce înseamnă El pentru noi în această însușire. Da, El nu este un străin pentru noi; și dacă este plăcut pentru noi să exprimăm aceasta, cu câtă plăcere aude El atunci, că noi ne adresăm Lui ca Domnul nostru. Fie ca noi, călăuziți de Duhul lui Dumnezeu, să rostim totdeauna cu îndrăzneală acest cuvânt, cu o îndrăzneală sfântă, care poate proveni numai din încrederea în dragostea Sa.

3. Replica cuvântului „Domnul” este cuvântul „slujitorul”; și astfel prin expresia „Domnul nostru” ni se amintește în mod deosebit că noi suntem slujitorii Lui. Noi suntem slujitorii Lui, deoarece El ne-a răscumpărat prin sângele Său; și de aceea noi suntem proprietatea Lui absolută. Și tocmai din cauza aceasta este o plăcere pentru apostolul Pavel să se numească slujitor, rob al lui Isus Hristos. Dacă aici este vorba de slujitori, desigur prin aceasta este vorba de toți credincioșii, nu numai de o anumită clasă, căreia Domnului I-a plăcut să o doteze cu daruri deosebite și s-o trimită să lucreze printre sfinți sau în legătură cu Evanghelia. Pierdem mult dacă limităm expresia „slujitor” numai la acești credincioși; căci oricare ar fi poziția pe care noi o ocupăm, noi toți suntem slujitori ai Domnului la fel ca și cum am avea o misiune publică, de exemplu slujirea în Cuvânt.

Dacă așa stau lucrurile, se va remarca imediat că voia Domnului este singura noastră Lege. Este efectiv o caracteristică a credinciosului de a nu avea o voință proprie; căci de îndată ce voința lui devine activă, carnea va ieși în evidență. De aceea el – aceasta înseamnă, așa ar trebui să fie -, nu are nici o voință. El poate spune împreună cu apostolul Pavel: „Am fost răstignit cu Hristos și nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Galateni 2.20). Și Domnul ne-a arătat drumul acesta: „... pentru că am coborât din cer nu ca să fac voia Mea, ci voia Celui care M-a trimis” (Ioan 6.38). De aceea se poate spune categoric despre El, că El a luat înfățișarea unui rob, a unui sclav (Filipeni 2.7). Și așa cum El nu avea nici o voință, ci în tot ce gândea, vorbea și făcea a fost condus de voia Tatălui, ar trebui și noi să ținem seama de voia Lui în toate lucrurile. Căci nu mai este vorba de noi, ci de Hristos în noi; și trupurile noastre nu ar trebui să mai fie altceva, decât organe ale expresiei Sale Însuși – ale voii Sale.

Responsabilitatea noastră ca slujitori constă deci în ascultare. Aceasta a arătat-o clar Domnul Însuși, atunci când a întrebat pe unii mărturisitori de formă: „Și pentru ce-Mi ziceți: «Doamne, Doamne!», și nu faceți ce spun?” (Luca 6.46); sau atunci când El a zis ucenicilor Săi: „Voi Mă numiți «Învățătorul» și «Domnul» și bine ziceți, pentru că sunt. Deci, dacă Eu, Domnul și Învățătorul, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora” (Ioan 13.13,14). Deci de îndată ce noi cunoaștem pe Domnul nostru ca Mântuitor și Îl recunoaștem ca Domn, ar trebui să avem atitudinea lui Saul, atunci când a întrebat: „Cine ești, Doamne?”, și „Ce să fac, Doamne?” (Faptele Apostolilor 9.5; 22.10). Începând din momentul acesta noi trebuie să ne ocupăm locul de ascultare față de voia Sa; și anume așa fel ca noi nu numai să-l acceptăm simplu, ci să avem bucurie în a-l accepta, așa cum El Însuși a spus, că mâncarea Lui era să facă voia Tatălui Său și să împlinească lucrarea Sa (Ioan 4.34). De asemenea nici un creștin nu poate afirma că el nu ar ști care este voia Lui. Desigur sunt mulți neștiutori. Dar Lui I-a făcut plăcere să ne descopere în Scriptură gândurile Sale, să ne jaloneze

cărarea pe care El dorește cu plăcere să ne vadă umblând, și să ne asigure călăuzirea Sa în orice greutate și încurcătură; și deoarece El ne-a trimis Mângâietorul, ca să ne călăuzească în tot adevărul (Ioan 16.13), nu avem nici o scuză dacă rămânem neștiutori.

Cât de simplu este totuși drumul nostru! Noi trebuie acum să plăcem numai *Unuia*. Pentru aceasta este necesar numai să ne îndreptăm totdeauna ochii spre El. Așa cum ochii unui slujitor privesc la mâinile stăpânului lui sau ochii unei slujitoare la mâinile stăpânei ei (Psalm 132.2), tot așa ochii noștri ar trebui să fie îndreptați spre Domnul, ca să intre direct în legătură cu voia Sa, așa fel ca picioarele noastre de bună voie să fie repede pregătite pentru a împlini poruncile Sale. Ce onoare ne este acordată prin aceasta! Hristos, Domnul nostru, este centrul gloriei. Ochii cerului întreg sunt îndreptați spre El, Subiectul venerării neconținute, al omagierii și satisfacției. Ce suntem noi, ca să trebuiască să îndrăznim să ne facem slujitorii Săi? Nimic, nimic altceva decât harul Său suveran ne-a făcut, pe baza lucrării Sale înfăptuite. De aceea ar trebui să avem un sentiment profund despre onoarea minunată de care ni s-a făcut parte, pentru ca inimile noastre pline de dragoste debordantă să aibă totdeauna mai multă bucurie să arate dragostea lor prin aceea că ele împlinesc poruncile Lui (Ioan 14.15).

4. În legătură cu domnia lui Hristos noi avem și o altă responsabilitate. Așa cum am accentuat, El este Domn peste toate (Faptele Apostolilor 10.36). De aceea noi ar trebui să ocupăm o poziție de ascultare nu numai ca credincioși, ci noi trebuie să recunoaștem autoritatea Sa peste tot ce stă în legătură cu noi, peste familia noastră, peste casele noastre. În privința aceasta totdeauna este mai importantă întrebarea dacă nu cumva învățătura despre domnia universală a lui Hristos este prea des trecută cu vederea. Chiar și numai starea familiei multor credincioși cere inevitabil să ne preocupăm mai îndeaproape cu aceasta. O greșeală fatală, căreia mulți îi cad pradă, este presupunerea că aparținătorii neconvertiți ai familiei noastre nu ar avea nici o relație cu Hristos: El este Domn peste toate; și ei au responsabilitatea să recunoască această domnie, la fel cum au credincioșii, care sunt obligați s-o lase să fie activă. Domnia lui Hristos trebuie recunoscută în întreg domeniul de responsabilitate al sfinților, ca astfel cel puțin în acest domeniu să anticipăm Împărăția de o mie de ani. Tocmai în privința aceasta familia sfinților ar trebui să se ridice pe deplin deasupra familiilor lumii și în felul acesta să prezinte o mărturie vie despre autoritatea lui Hristos lepădat și acum absent, despre Hristos ca Domn al nostru.

5. Dacă ne-am aminti mai mult, că El este nu numai Domnul nostru, ci El este Domn universal, atunci am fi mai plini de putere în relațiile cu sufletele. Dacă le acuzăm de păcatul că resping pe Hristos, cât de des replică sau dau lovitura înapoi obiectând că nu au nimic a face cu acțiunea iudeilor și romanilor petrecută cu 1900 de ani în urmă. Nu că ar fi greu să te opui unei astfel de obiecții, dacă ea ar fi făcută într-un mod cum se cuvine; dar dacă insistăm puternic la domnia actuală a lui Hristos, am putea pune o întrebare de testare, pe care ei nu ar mai putea-o evita: Îl recunoașteți pe locul care Dumnezeu I l-a dat? Mărturisiți autoritatea Lui și vă supuneți ei? Și pentru că noi știm că nu este așa, ei sunt dovediți, și anume în mod evident, de respingerea și lepădarea Lui astăzi, a Celui care a fost făcut atât Domn cât și Hristos. Dacă această armă ar fi folosită iscusit, prin aceasta multe conștiințe ar putea fi atinse prin puterea Duhului și ar fi aduse la pocăință înaintea lui Dumnezeu. Aceasta ar fi cu siguranță așa, dacă aceasta ar avea loc în legătură cu adevărul deja tratat, și anume că perseverarea lor în a refuza să-L recunoască acum în timpul de har ca Domn conduce ca ei să trebuiască să-L recunoască odată înaintea marelui tron alb, însă cu regret această recunoaștere va fi legată și cu condamnarea lor veșnică. Este o întrebare remarcabilă, dacă nu cumva la vestirea Evangheliei noi nu acordăm omului în sine un loc mult prea mare; dacă nu cumva noi oferim prea mult alternativa, să accepte sau să respingă. Desigur nu trebuie trecută cu vederea responsabilitatea proprie omului; căci tocmai în această privință conștiința lui este cel mai

curând atinsă. Nu avem voie nici să uităm să prezentăm harul, îndurarea și dragostea lui Dumnezeu; și de fapt în orice vestire a Evangheliei trebuie arătată inima lui Dumnezeu. Însă chiar ținând seama de toate acestea și insistarea asupra lor, rămâne însă deschisă întrebarea, dacă și drepturile lui Hristos ca Domn sunt suficient accentuate. Ce lucru ar putea oferi un teren mai roditor pentru acest argument și apel? Căci pretutindeni este onorat omul și este dezonorat Hristos. Cu regret este încă adevărat că în casa de poposire, în lumea aceasta, nu este loc pentru Hristos. Este vorba numai de înțelepciunea omenească, de prescripțiile omenești, de puterea omenească, și toate acestea se unesc în afirmația: „Nu vrem ca Hristos să domnească peste noi!”

Și cu toate acestea El este Domn peste toate. „El era în lume și lumea prin El a fost făcută și lumea nu L-a cunoscut” (Ioan 1.10). Nici astăzi ea nu Îl cunoaște și de aceea merge în întâmpinarea pierzării. Căci Dumnezeu vrea ca Hristosul Lui să fie recunoscut pretutindeni. Dispoziția a fost dată și ea nu poate fi schimbată; și cu toate acestea lumea Îl alungă, pe Domnul, din toate gândurile ei și se dedică visurilor ei deșarte, că totul este în ordine și va fi în ordine. Însă chiar în timp ce scriem aceste rânduri ar putea să bată ceasul în care El va părăsi locul Său de la dreapta lui Dumnezeu și va lua poporul Său la Sine, și atunci el va fi pentru totdeauna la El (1 Tesaloniceni 4.17). După aceea va începe acea serie de judecăți îngrozitoare, așa cum ele sunt profețite în Scriptură; și acestea vor pregăti ziua și vor da în ziua în care El va veni cu ai Săi; și atunci din gura Lui va ieși „o sabie ascuțită, cu două tăișuri, ca să lovească națiunile cu ea; și El le va păstori cu un toiag de fier; și El va călca teascul vinului furiei mâniei lui Dumnezeu Cel Atotputernic. Și are un nume scris pe haina și pe coapsa Lui: «Împărat al împăraților și Domn al domnilor»” (Apocalipsa 19.15,16). Atunci El va prelua puterea Sa mare și domnia: „Și El va domni de la o mare la altă mare și de la râu până la marginile pământului. ... Da, toți împărații se vor pleca înaintea Lui, toate națiunile Îi vor sluji” (Psalm 72.8-11). Deci fii înțelept, iubite cititor, și pleacă-te astăzi, atâta timp cât este timpul potrivit și ziua mântuirii, și recunoaște pe Hristos ca Domn; căci „dacă vei mărturisi cu gura ta pe Isus ca Domn și vei crede din inima ta că Dumnezeu L-a înviat dintre morți, vei fi mântuit” (Romani 10.9). Dar dacă faci parte din aceia care rămân indiferenți față de drepturile Lui și le resping, atunci la sfârșit tu nu numai va trebui să-ți pleci genunchii, când El va sta ca Judecător pe marele tron alb, ci atunci vei auzi și sentința irevocabilă a condamnării tale veșnice – condamnarea morții a doua (Apocalipsa 20). Ah, sărută-L astăzi pe Fiul, atâta timp cât mai este timp de har și îndelunga răbdare a lui Dumnezeu așteaptă, 'pentru ca El să nu Se mânie și să nu pieri pe cale, pentru că mânia Lui se va aprinde curând' (Psalm 2.12)! Dar dacă ești împăcat cu El, atunci bucuria inimii tale va fi să-L mărturisești ca Domn și să-L adori!

4. Hristos, Păstorul nostru

Se poate desigur întreba, dacă această relație a Domnului nostru preamărit cu poporul Său ocupă locul care i se cuvine în sufletele noastre. Într-adevăr este absolut adevărat că ea se găsește cel mai frecvent în scrierile Vechiului Testament; însă am pierde foarte mult dacă am presupune că în privința aceasta este vorba numai de relația cu iudeii. Realmente evanghelia după Ioan interzice o astfel de concluzie, căci Domnul explică aici categoric: „Și am alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc, și vor auzi glasul Meu; și va fi o *singură* turmă [nu un staul – cuvântul folosit aici este *poimnae*], *un singur* păstor” (Ioan 10.16). Și Petru spune într-o scrisoare adresată credincioșilor din această epocă: „Pentru că rătăcești ca niște oi, dar acum v-ați întors la Păstorul și Supraveghetorul sufletelor voastre” (1 Petru 2.25); și iarăși: „păstoriți turma lui Dumnezeu care este între voi, supraveghind, nu

constrânși, ci de bunăvoie; nu pentru câștig rușinos, ci cu dragă inimă; nu ca domnind peste cei dați vouă, ci fiind modele pentru turmă. Și, când Se va arăta Mai-marele Păstor, veți primi cununa, care nu se vestejește, a gloriei.” (1 Petru 5.2-4). Pavel folosește aceeași imagine, atunci când el se adresează bătrânilor adunării din Efes: „Luați seama deci la voi înșivă și la toată turma în care v-a pus Duhul Sfânt supraveghetori, ca să păstoriți Adunarea lui Dumnezeu, ...” (Faptele Apostolilor 20.28).

Deci Hristos este și astăzi Păstorul alor Săi și ei sunt oile Sale, ei constituie împreună turma Sa. Însă aici există următoarea deosebire: pentru iudei, dacă ei L-ar fi primit, El ar fi fost un Păstor pe pământ; și de asemenea și în Împărăția de o mie de ani El va fi Păstorul poporului Său pământesc. „Și voi ridica un singur păstor peste ele, și el le va paște – chiar pe robul Meu David. El le va paște și va fi păstorul lor” (Ezechiel 34.23; vezi și Ieremia 23.1-4). Păstorul nostru este El, însă ca Acela care a murit și a înviat, care șade la dreapta lui Dumnezeu. De aceea și scriitorul epistolei către Evrei spune: „Iar Dumnezeuul păcii, care L-a adus înapoi dintre morți prin sângele legământului etern pe Domnul nostru Isus, Păstorul cel mare al oilor ...” (Evrei 13.20). Deci El păstorește acum pe ai Săi de pe locul Său din înălțime; și de aceea El este numit aici și Păstorul cel mare, care în grija Lui gingașă pentru oi, atâta timp cât El este absent, dă din aceia care sub călăuzirea și îndrumarea Lui „păzesc turma”. De aceea El, atunci când S-a înălțat la cer, a dat pe unii ca păstori (Efeseni 4.11); și prin aceștia și prin alții, care ocupă o poziție de conducere, El exercită acum funcțiile de Păstor.

Această relație de păstor este denumită așa în ambele epoci prin aceeași expresie; însă binecuvântările garantate în acestea sunt hotărâte prin poziția respectivă și nevoile respective ale oilor. De aceea și acel minunat Psalm 23, această mângâiere pentru poporul lui Dumnezeu, se lasă aplicat la sfinții tuturor epocilor. Da, el este formulat așa fel, că chiar și Domnul ca Om aici pe pământ a putut folosi vorbirea psalmului, la fel ca rămășița evlavioasă a lui Israel sau credincioșii din timpul de acum.

1. Vrem mai întâi să privim puțin pe Păstorul Însuși: El spune iudeilor: „Dar cine intră pe ușă este păstor al oilor” (Ioan 10.2). Și așa sta El acum înaintea lor, ca Unul care a venit la Israel pe drumul ales de Dumnezeu, care a corespuns tuturor condițiilor din Scriptură profetite cu privire la El, deci Unul căruia I s-a deschis ușa în chip divin, pentru ca El să poată ajunge la oile Sale. Însă poporul ca atare nu L-a primit; și astfel El a devenit și ușă pentru oi (versetul 7). „Toți care au venit mai înainte de Mine sunt hoți și tâlhari; dar oile nu i-au ascultat. *Eu* sunt ușa: Dacă va intra cineva prin Mine, va fi mântuit; și va intra și va ieși și va găsi pășune. Hoțul nu vine decât ca să fure și să înjunghie și să omoare. Eu am venit ca ele să aibă viață, și să o aibă din belșug. *Eu* sunt păstorul cel bun. Păstorul cel bun Își dă viața pentru oi” (Ioan 10.8-11).

Aici găsim trăsătura caracteristică esențială a Păstorului divin: El Își dă viața pentru oi. El este Hristosul, care a mers în moarte; și dacă El a murit pentru toți, atunci de asemenea toți erau morți (2 Corinteni 5.14). Aici se include toată taina răscumpărării. Oile erau în rătăcire, ele erau pierdute și ar fi pierit pentru totdeauna; însă Păstorul cel bun a mers după cea pierdută, și anume până la moarte, da, la moarte pe cruce, și El a căutat-o până a găsit-o. Aceasta ne-o explică adăugarea păstorul „cel bun”. Noi toți eram ca oile care rătăceau, fiecare mergea pe drumul lui propriu; însă Păstorul cel bun S-a jertfit pe Sine Însuși pentru păcatele noastre, și-a dat viața pentru oi; și Dumnezeu a pus asupra Lui toate nelegiuirile noastre (Isaia 53.6). La fel explică și apostolul Pavel, când el năzuia să scoată în evidență caracterul unic în felul lui al dragostei lui Dumnezeu: „Pentru că, pe când eram noi încă fără putere, la timpul potrivit, Hristos a murit pentru cei neevlavioși. Deoarece, pentru un om drept, abia dacă va

muri cineva; pentru că, pentru cel bun, poate ar îndrăzni cineva chiar să moară; dar Dumnezeu Își arată propria Lui dragoste față de noi prin aceea că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.” (Romani 5.6-8). Întreaga inimă a lui Hristos, da, a lui Dumnezeu, a fost revelată prin moartea Sa; căci în noi nu era nimic care ar fi putut da naștere la sentimentele Sale, care ar fi putut să-L determine să ocupe locul nostru, ca să ne răscumpere cu sângele Său prețios. Căci „în noaptea, în care El a fost vândut, El a luat pâine, a mulțumit ...” și a instituit Masa spre amintirea jertfei Sale înfăptuite. Vedem deci Dumnezeirea Lui desăvârșită și alături stând direct răutatea totală a omului; însă prezentarea deplină a ceea ce era omul nu putea împiedica revelarea a ceea ce era El. Nu, ci așa cum lumina soarelui, când strălucește pe un nor întunecat al furtunii, are efect mai luminos și mai intens, tot așa și bunătatea, harul și dragostea lui Hristos devin mai mari prin răul total, care L-a dus la cruce, privit din partea omului. Păstorul cel bun Își dă viața pentru oi.

Prin faptul că Și-a dat viața pentru oi, El a dobândit dreptul de a le poseda. După aceasta urmează o altă acțiune: El dă viață oilor. „Hoțul nu vine decât să fure și să înjunghie și să omoare. *Eu* am venit ca ele să aibă viață, și să o aibă din belșug” (Ioan 10.10); și iarăși: „... Și *Eu* le dau viață eternă; și nicidecum nu vor pieri niciodată și nimeni nu le va smulge din mâna *Mea*” (versetul 28). În legătură cu aceasta mai putem cita un alt cuvânt: „*Eu* sunt ușa: Dacă va intra cineva prin *Mine*, va fi mântuit. ...” (versetul 9). Adăugăm locul acesta pentru a arăta clar cum Hristos dă viață, și anume niciodată fără credința în El. „Cine crede în *Fiul* are viața eternă” (Ioan 3.36). De aceea El este prezentat aici ca „ușa”; și oricine intră prin El, va fi mântuit, are viața veșnică. Ar fi fatal să se presupună că El ar dăruia într-adevăr viața exclusiv ca dar – și într-adevăr El o dă ca dar suveran -, dar aceasta ar putea avea loc fără o credință personală. Căci tocmai acesta este mijlocul ales spre această viață, prin care ele se caracterizează ca oi ale Sale și astfel sunt puse deoparte pentru El din lume.

De asemenea se mai spune: „Acestuia, portarul îi deschide și oile aud glasul lui; și el își cheamă oile pe nume și le duce afară.” Și în afară de aceasta: „... *Eu* le cunosc [pe oile Sale]” (versetele 3.14-27). Aceasta a exemplificat-o El foarte clar în cazul orbului: El l-a întâmpinat pe când era orb, i-a deschis ochii și l-a scos afară din iudaism; și după aceea l-a făcut un adorator al Lui Însuși ca *Fiul* al lui Dumnezeu. În această Evanghelie sunt ilustrate în afară de locul acesta de mai multe ori trăsăturile caracteristice ale Păstorului cel bun. Să luăm numai un exemplu din capitolul 1 al acestei evanghelii: „Isus l-a văzut pe Natanael venind spre El și a spus despre el: «Iată, cu adevărat, un israelit în care nu este viclenie.» Natanael l-a spus: «De unde mă cunoști?» Isus a răspuns și i-a zis: «Înainte ca Filip să te cheme, te-am văzut, când erai sub smochin»” (Ioan 1.47,48). El cunoaște oile Sale mai dinainte, din veșnicie; și la timpul Său le cheamă cu numele, li se adresează cu un cuvânt plin de putere; și glasul Lui pătrunde în sufletele lor și le scoate afară, în timp ce ele Îl recunosc spontan ca fiind glasul Păstorului cel bun. Așa cum era în dimineața învierii, când El a spus numai: „*Maria*”, și imediat ea a răspuns „*Rabunii*”, la fel este și acum: oile Lui ascultă glasul Lui și Îl urmează imediat. În felul acesta El a chemat pe fiecare în turma Sa, și la fel va face mereu, până când și ultima oaie care rătăcește pe munți sau în pustiu va fi adusă sub îngrijirea Sa de Păstor. „*Eu* le cunosc pe ale *Mele*” este cu certitudine un cuvânt foarte mângâietor pentru inima celor care sunt ai Săi, care se află încă în pustiu – chiar dacă sunt sub călăuzirea Sa -, care deseori le lipsește credința sau sunt oboșiți; cât de des vine aici ispita de a te îndoi de purtarea Sa de grijă și de dragostea Sa! „*Eu* le cunosc pe ale *Mele*”, aceasta ar trebui să alunge orice teamă și orice frică, prin aceea că ele ne revelează, oricum ar avea loc aceasta, că ochii Lui sunt permanent îndreptați asupra noastră și cunoaște toată situația noastră cu toate nevoile ei, da, ne cunoaște în totalitate!

Ne-am referit deja că turma Sa se compune din iudei și păgâni, așa cum El învață în versetul 16. Realmente aici este prezentată toată istoria constituirii turmei Sale: „Și am alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc, și vor auzi glasul Meu; și va fi o singură turmă, un singur păstor” (Ioan 10.16). Aceasta este caracteristica deosebită a turmei Sale din epoca actuală. În trecut numai Israel era turma Sa, de aceea și Psalmul 23 începe cu cuvintele: „Iehova (Domnul) este Păstorul meu.” Dar deoarece El a venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit, prin moartea Sa El a dărâmat zidul de la mijloc al împrejmuirii, care despărțea pe iudei de națiuni, și astfel în sângele Său a pus temelia pentru ca oile să fie chemate laolaltă în aceeași măsură din ambele grupe, și anume prin credința în Numele Său. Și așa cheamă El, începând de la Rusalii, oile Sale din fiecare țară și orice poziție socială; și ele aud glasul Lui, sunt aduse și constituie împreună, fie că sunt iudei sau păgâni, o singură turmă și un singur Păstor.

O altă caracteristică a Păstorului cel bun este că El păstrează în siguranță oile Sale. „Și Eu le dau viața eternă; și nicidecum nu vor pieri niciodată și nimeni nu le va smulge din mâna Mea. Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu” (Ioan 10.28,29).

Deci El garantează siguranță absolută celor care sunt ai Lui. Chiar dacă lupul va putea răpi oile de la păstorul plătit, care nu este adevăratul păstor, dar nimeni nu le va putea răpi din mâna Sa. Ce liniște ar trebui să dea inimilor noastre, când citim aceste cuvinte!

2. Probabil este de folos să intrăm mai amănunțit în detaliile referitoare la însușirile oilor.

Ele aud glasul Lui (Ioan 10.1,16,27). Aceasta revine, așa cum s-a explicat, la primul început, când El cheamă cu numele oile Sale, prin care ele sunt caracterizate ca oi ale Sale. Totodată Domnul Însuși arată clar contrastul: „Dar voi”, spune El iudeilor, „nu credeți, pentru că nu sunteți oile Mele, cum v-am spus. Oile Mele aud glasul Meu” (versetele 26 și 27). Cu aceasta putem lega o altă trăsătură de caracter: „Nu cunosc glasul străinilor” (versetul 5). În aceasta este inclusă siguranța turmei. Oile cunosc imediat glasul păstorului; dar oricât de mult străinul va imita intonația păstorului – ele nu cunosc glasul lui; aceasta înseamnă că ele îl demască ca străin. Aceasta învață și apostolul Ioan. „Dar voi aveți ungera de la Cel Sfânt și știți toate. ... Și, cât despre voi, ungera pe care ați primit-o de la El rămâne în voi și nu aveți nevoie să vă învețe cineva; ci, după cum aceeași ungeră vă învață despre toate, și este adevărată și nu este o minciună și, după cum v-a învățat ea, veți rămâne în El” (1 Ioan 2.20,27). Deci nu este necesar să ști toate detaliile rătăcirilor care se răspândesc în jur, ca să scapi de ademenirile lor: ne este destul să cunoaștem glasul Păstorului cel bun; și siguranța noastră constă în aceea, că noi auzim totdeauna glasul Său, dacă tot mai mult ne familiarizăm cu el și tot mai mult ocupăm poziția femeii care stătea la picioarele lui Isus și asculta cuvintele Sale (Luca 10.39). Aceasta ne protejează direct de toate pericolele și ne aduce siguranță și binecuvântare.

Ascultarea de glasul Lui conduce la faptul că oile Îl urmează pe Păstor. El „... merge înaintea lor; și oile Îl urmează, pentru că Îi cunosc glasul.” „Oile Mele aud glasul Meu, și Eu le cunosc și ele Mă urmează” (versetele 4 și 27). Oaia nu are voință proprie, ci numai pe aceea a Păstorului; și dacă încetează să-L urmeze, ea va deveni o oaie rătăcitoare. „Noi toți, ca niște oi, ne-am rătăcit”, spune profetul, „ne-am întors fiecare la calea lui” (Isaia 53.6). În țările din Orient precum și în unele părți din Europa, păstorul merge totdeauna înaintea oilor sale: când el înaintează, ele îl urmează; și când el se oprește, se opresc și oile. La aceasta Se referă Domnul în pasajul de față și folosește această imagine obișnuită, ca să ne dea o învățătură deosebit de importantă. Căci pentru a urma pe Păstor, oaia trebuie în mod necesar să aibă

privirea îndreptată spre El, da, trebuie să fie mereu atentă, ca să știe cu certitudine când el vrea să se pună în mișcare, și în ce direcție vrea El să fie urmat. Deci toate sunt în mâna Păstorului: Lui Îi revine sarcina să recunoască pericolele, să poarte grijă de întreținerea oilor și să le arate drumul. Responsabilitatea oilor constă în a-L urma pe Păstor, oriunde El le-ar conduce, să-L urmeze atâta timp, până când El vine să le ia la Sine.

Aici se mai spune și că oile cunosc pe Păstor. Ele cunosc nu numai glasul Lui; ci și pe El Însuși. „Eu sunt Păstorul cel bun și le cunosc pe ale Mele și sunt cunoscut de ale Mele, cum Mă cunoaște pe Mine Tatăl și Eu Îl cunosc pe Tatăl; și Îmi dau viața pentru oi” (Ioan 10.14,15). Aceasta este binecuvântarea cea mai mare de care poate avea parte o oaie; căci ea include și accesul la gândurile Sale, la căile și dorințele Sale, da, la cunoașterea Lui Însuși. În felul acesta suntem introduși în părtășia cu El. S-ar putea chiar ca noi să cunoaștem glasul Lui și să-L urmăm, dar totuși să fim puțin familiarizați cu caracterul Său. Să-L cunoști pe El, aceasta o numește apostolul Ioan ca fiind o caracteristică a părinților din familia lui Dumnezeu. „V-am scris, părinților, pentru că L-ați cunoscut pe Ce care este de la început” (1 Ioan 2.14). Aceasta este deci lucrul cel mai înalt, pe care un credincios îl poate ajunge. Și Domnul Însuși dorește, ca aceia – și anume într-o măsură nesfârșită -, să ajungă la aceasta: „cum Mă cunoaște pe Mine Tatăl și Eu Îl cunosc pe Tatăl” (Ioan 10.15). El ne cunoaște; și este dorința Lui ca și noi să-L cunoaștem. Fie ca El să ne conducă la o relație crescândă cu El, așa fel ca sufletele noastre să-L aibă permanent înaintea ochilor și noi să creștem zilnic prin puterea Duhului Sfânt în cunoașterea Lui Însuși, atât a ceea ce este El cu adevărat, cât și a ceea ce înseamnă El pentru noi!

3. Probabil ne ajută la înțelegerea atât a relației oilor cu Păstorul lor cât și a privilegiilor lor, dacă ținem seama și de Psalmul 23.

„Iehova (Domnul) este Păstorul meu” (versetul 1). Totul depinde de relație, deci dacă și noi putem vorbi cu adevărat o astfel de vorbire. Că Domnul este un Păstor, aceasta o poate spune oricine; de aceea însemnătatea acestei afirmații constă în totalitate pe cuvântul „meu”. Să spui „Păstorul meu”, aceasta este vorbirea credinței: deci cuvântul „meu” este ușa de intrare la acest Psalm. Ce binecuvântat este, dacă și noi ne însușim aceste cuvinte și putem spune: „Domnul Isus este Păstorul meu”. Și ce urmează după aceea? „Nu voi duce lipsă de nimic”. Nouă nu ne va lipsi nimic, și anume nu pentru că suntem oi, ci pentru că El este Păstorul nostru. Această concluzie nu rezultă din ceea ce suntem noi pentru El, ci din ceea ce este El pentru noi. Să vezi aceasta clar, întărește foarte mult sufletul, căci mulți dintre noi sunt înclinați să înceapă la ei înșiși; și dacă urmare acestui fapt remarcăm ce fapte sărăcicioase, slabe și nestatornice suntem noi, ne cuprind îndoiala și temerile. Dar dacă începem la Domnul și privim la ceea ce este El în Sine Însuși, dar și în relația Lui cu noi, atunci vom obține certitudinea bine justificată: „Nu voi duce lipsă de nimic”. Căci cu certitudine este așa, că Păstorul va avea grijă și de oile Sale. Ce nebunesc ar fi, dacă copiii s-ar îndoi că părinții lor și mâine vor avea grijă de ei. Dar mult mai nebunesc ar fi, dacă noi am face aceasta – în timp ce avem un astfel de Păstor! Este suficient pentru inimile noastre să știe, că El este al nostru; și în această încredere plăcută putem lăsa totul în mâinile Aceluia care „Își va paște turma” (Isaia 40.11). El este al nostru; și în El avem totul; de aceea și inima se poate odihni în pace desăvârșită, și anume în deplina siguranță a dragostei Sale care nu poate înșela, atotputerniciei Sale, tăriei și purtării de grijă neobosită.

„El îmi dă odihnă în pășuni verzi, mă duce la ape liniștite” (Psalm 23.2). Deci El poartă de grijă pentru binecuvântări potrivite, pentru ce este necesar la întreținere, odihnă și înviore. Pe pășuni crește iarba verde fragedă, din care oile se hrănesc cu apetit și plăcere, până se satură; și când s-au saturat – „ca de măduvă și de grăsime” -, atunci se culcă lângă apele reci,

înviorătoare ale odihnei. Așa se spune și în Ioan 10: „Dacă va intra cineva prin Mine, va fi mântuit; și va intra și va ieși și va găsi pășune” (versetul 9). Cât de mult se revelează aici inima Păstorului, care slujește nevoilor alor Săi și veghează ca ei să primească tot ce au nevoie. Fericite sunt oile care se află sub o ocrotire permanentă, plină de dragoste și grijulie!

„El îmi înviorază sufletul; mă conduce pe cărări ale dreptății, datorită Numelui Său” (Psalm 23.3). Așa se spune și într-o cântare:

*Chiar dacă merg în rătăcire
Mi-aduce sufletul 'napoi.*

Și aceasta face parte din funcția Lui de Păstor. Nu este nevoie să se spună că baza, pe care El face aceasta este lucrarea Sa făcută: ispășirea pentru păcate noastre, pe care El a făcut-o (1 Ioan 2.1,2). Însă în Psalmul acesta această restabilire este privită ca lucrare a Păstorului. Oaia umblă în jur și se rătăcește; dar Păstorul pleacă în căutarea ei; și când a găsit-o, o aduce în siguranță înapoi la turmă. El are în vedere toate oile Sale; și niciuna nu pleacă fără ca El să știe; și dacă cineva dintre noi s-a rătăcit cândva, cu siguranță am fi pierit, dacă El nu ar fi venit după noi și în slujba dragostei Lui nu ne-ar fi adus înapoi.

Așa după cum noi Îi datorăm Lui restabilirea noastră, tot așa aceasta este valabil și pentru păzirea și călăuzirea pe cărările corecte, cărările dreptății, cărări care sunt în concordanță cu voia Sa. În privința aceasta să ne gândim și la faptul că El ne conduce în felul acesta „datorită Numelui Său”. Nu se poate repeta suficient de mult că din nou este vorba de ceea ce este El, de ceea ce se poate atribui bun Numelui Său; și de aceea este vorba și de propria Lui onoare, când El ne conduce pe aceste cărări ale dreptății. Pe această bază noi ne putem ruga Lui totdeauna; și oricând vom face aceasta, El nu va respinge rugăciunile noastre. La fel a fost și la Iosua: când izraeliții au fost bătuți de oamenii din Ai ca urmare a păcatului lui Acan, Iosua și-a rupt hainele, a căzut înaintea chivotului Domnului cu fața la pământ și a implorat înaintea lui Dumnezeu; și toată urgența strigătului lui a fost exprimată în cele din urmă în singura întrebare: „Și ce vei face cu marele Tău Nume?” (Iosua 7.6-9). După ce el a ajuns la o astfel de înălțime, răspunsul a venit imediat. De aceea să ne gândim permanent că Domnul Se va îngriji întotdeauna de ceea ce este în legătură cu Numele Său, ca să ne conducă pe calea care corespunde vocii Sale!

Acum psalmistul devine tot mai îndrăzneț. Mai întâi el ne-a relatat cine este Iehova (Domnul) și ce face El. Din aceasta el scoate încredere și drept urmare poate spune: „Chiar dacă aş umbla prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău: pentru că Tu ești cu mine; toiagul Tău și nuiaua Ta mă mângâie” (Psalm 23.4). Valea umbrei morții nu înseamnă atât de mult că noi trecem prin moarte, ci mai degrabă înseamnă caracterul drumului nostru pe scena aceasta. Noi mergem printr-o lume condamnată. Moartea este deasupra ei ca o ghilotină; și de aceea pentru credinciosul, care înțelege gândurile lui Dumnezeu, ea este o vale a umbrei morții. Dar care este antidotul împotriva fricii? „Tu ești cu Mine.” Acesta este realmente izvorul siguranței și binecuvântării noastre: Domnul este cu noi. Prezența Sa se arată în aceea, că noi avem cu noi toiagul Său și nuiaua Sa, ca să ne călăuzească; toiagul ca să ne protejeze și nuiaua ca să ne călăuzească. Pătrundem noi suficient de adânc în acestea? Avem noi acestea așa de permanent înaintea sufletelor noastre, precum ar trebui să fie, că Domnul este cu noi și că toiagul Său și nuiaua Sa ne mângâie? Oricât de posomorât și trist ar fi în jurul nostru, oricât de slabi și oboșiți am fi noi – noi avem un izvor inepuizabil de putere în Acela care este Păstorul nostru; da, noi avem prezența Sa, ca să înviorze sufletele noastre, toiagul Său și nuiaua Sa, ca să ne conducă corect în momentele noastre de derută și să ne sprijine în slăbiciuni. Preamărit să-I fie Numele!

Acum avem a face cu o altă trăsătură caracteristică și un alt caracter de binecuvântare. „Tu îmi întinzi o masă înaintea vrăjmașilor mei; mi-ai uns capul cu untdelemn, paharul meu este plin de dă pe deasupra” (Psalm 23.5). Nu numai cărarea noastră poate fi în valea umbrei morții, ci în jurul nostru pot fi vrăjmași. Însă El, care este la noi, oferă protecție deplină suficientă în aceste greutăți. Chiar dacă ei urlă și distrug: „Tu”, spune David, „îmi întinzi o masă înaintea vrăjmașilor mei”. El va ocroti poporul Său, și vrăjmașii vor trebui să recunoască că Domnul îl face să aibă parte de ocrotire, protecție și purtare de grijă. De aceea și apostolul poate să scrie: „... pentru că El a spus: «Nicidecum nu te voi lăsa și cu nici un chip nu te voi părăsi», încât să spunem cu îndrăzneală: «Domnul este ajutorul meu și nu mă voi teme: ce-mi va face omul?»” (Evrei 13.5,6).

Însă noi avem mai mult: Tu „mi-ai uns capul cu untdelemn” (ungerea lui Dumnezeu; Duhul puterii); și astfel el poate continua: „paharul meu este plin de dă pe deasupra”. Nimic nu mai lipsește; el este umplut până la revărsare cu bunătate și îndurare, și aceasta în împrejurări de așa natură. Aceasta are loc în baza faptului că noi avem pe Domnul ca Păstor; căci totul se revărsă de la El, din ceea ce înseamnă că El ne-a adus în această relație. În privința aceasta nu ar trebui să uităm, că aceasta este partea noastră actuală. Acestea nu sunt binecuvântări pe care noi le vom primi cândva, ci sunt binecuvântări pe care noi le posedăm deja acum. Cât de îngustă ne pare inima lui Dumnezeu în necredința noastră! De aceea noi trebuie să învățăm tot mai mult de la El Însuși, ca să înțelegem tot mai desăvârșit nemărginirea harului Său și bogăția purtării Sale de grijă pentru noi, în timp ce noi încă mergem prin pustiu. Foarte sigur noi putem spune: „Domnul este Păstorul meu. Nu voi duce lipsă de nimic.”

Finalul este la fel de simplu pe cât de minunat: „Da, bunătatea și îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele.” Cum putem ști aceasta? Pe baza a tot ceea ce El este ca Păstor al nostru. Numai încrederea în El și cunoașterea a ceea ce I se cuvine ne permite să vorbim astfel. Însă urmează mai mult: „Și voi locui în casa Domnului zile îndelungate”. Totul conduce exact într-acolo. Noi suntem deja acum binecuvântați și ne bucurăm de tot ce Hristos este ca Păstor pentru noi; însă noi vom avea parte de binecuvântare mai bogată și bucurie mai desăvârșită, când El va veni ca să ne ia la Sine, și atunci vom fi pentru totdeauna la El. Însă noi nu trebuie să trecem cu vederea aplicarea acestor cuvinte la prezent. Harul lucrează așa fel asupra inimii, că noi suntem atrași tot mai aproape de Acela de la care vine, și în noi ia naștere dorința să locuim pentru totdeauna în casa Sa, da, să fim veșnic înaintea Lui și să umblăm în prezența Sa. „Un lucru l-am cerut Domnului, pe acesta îl voi căuta: să locuiesc în casa Domnului toate zilele vieții mele, ca să văd frumusețea Domnului și să întreb despre El în templul Său” (Psalm 27.4). În felul acesta inima este atrasă și se dedică contemplării Aceluia a cărui frumusețe a fost arătată în căile Sale pline de har și de dragoste; și de aceea inima nu mai poate găsi nici o odihnă și satisfacție, decât numai în prezența subiectului contemplării ei. Totul, fiecare binecuvântare, îl are pe El ca centru; și de aceea și sufletul, care știe aceasta, dorește să fie pentru totdeauna la El. Ferice de cel care a învățat această lecție, că în afară de Hristos nu mai ai nevoie de nimic; că El este suficient ca să umple inima și sufletul!

Domnul să ne descopere tot mai mult frumusețea Sa, dar și caracterul de nespus al binecuvântărilor care sunt partea noastră; căci numai prin har noi am fost aduși în această relație cu El ca Păstor.

5. Hristos, viața noastră

Când Domnul Isus a venit în lume, „întunericul acoperea pământul și întunericul gros popoarele” (Isaia 60.2); da, pe tot globul pământesc domnea umbra morții. Aceasta era, ca să exprimăm cu cuvintele lui Iov în care el vorbește despre moarte, o țară a întunericului și a umbrei morții; „... țara întunericului și a umbrei morții, o țară întunecoasă ca întunericul gros al umbrei morții, fără nici o rânduială, unde strălucirea este ca întunericul gros” (Iov 10.21,22). Căci „după cum printr-un singur om păcatul a intrat în lume, și prin păcat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, pentru că toți au păcătuit” (Romani 5.12). Nu este prezentă nici măcar o rază de lumină care să lumineze întunericul total al situației și stării omului. Însă aceasta nu este totul: aici domnea și satan, care din cauza păcatului omului și-a dobândit un drept asupra lui și de aceea îl ținea în subordonare totală sub voia sa. Așa a devenit el căpetenia lumii acesteia (Ioan 12.31). „Dar când a venit împlinirea timpului, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege” (Galateni 4.4). „La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu. Acesta era la început cu Dumnezeu. Toate au fost făcute prin El, și fără El n-a fost făcut nimic din ce a fost făcut. În El era viața și viața era lumina oamenilor. Și lumina luminează în întuneric și întunericul n-a cuprins-o” (Ioan 1.1-5).

De aceea Hristos a intrat pe această scenă; și erau deja două domenii morale diferite: *în jurul Lui* era întuneric, întunericul morții; *în El* însă era viața, și viața era lumina oamenilor. Prin aceasta s-au atins lumina și întunericul; căci lumina a luminat în întuneric, dar întunericul nu a cuprins-o. Însă acum venise Hristos, care are viață în Sine Însuși; și de aceea El era „lumina adevărată care, venind în lume, luminează pe orice om” (Ioan 1.9). Într-adevăr puțini au primit lumina, însă ea a luminat pe fiecare om: deci dacă cineva a rămas totuși în întuneric, aceasta era din cauză că el nu și-a îndreptat privirea spre lumină. „El era în lume și lumea prin El a fost făcută și lumea nu L-a cunoscut. A venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor care L-au primit, le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu: celor care cred în Numele Lui, care au fost născuți nu din sânge, nici din voia cărnii, nici din voia omului, ci din Dumnezeu” (Ioan 1.10-13). Numai aceștia, care L-au primit, au fost luminați; și ca unii care au fost luminați au primit viață, deoarece ei erau născuți din Dumnezeu. Și în timpul vieții Sale pe pământ Hristos ca Fiul al lui Dumnezeu avea viață în Sine Însuși; de aceea El putea spune și: „Pentru că, după cum Tatăl înviază morții și dă viață, tot așa și Fiul dă viață cui vrea” (Ioan 5.21). Căci, așa scrie apostolul Ioan, „viața a fost arătată; și noi am văzut, și mărturisim, și vă vestim viața eternă, care era la Tatăl și ne-a fost arătată” (1 Ioan 1.2). El Însuși S-a exprimat odată așa: „Eu am venit ca ele să aibă viață, și să o aibă din belșug” (Ioan 10.10). De aceea fiecare, care a crezut atunci, vor trebui înviați, la fel cum vor trebui înviați și sfinții epocii vechi. Însă „viața din belșug” putea fi primită abia după moartea și învierea Sa; de aceea și darul vieții veșnice dat aceluia care vor crede în timpul acesta, este roada și urmarea lucrării Sale împlinite. De aceea El spune: „Tată, a venit ceasul! Glorifică-L pe Fiul Tău, ca Fiul Tău să Te glorifice pe Tine, după cum I-ai dat autoritate peste orice faptură, ca să dea viață eternă tuturor aceluia pe care Tu i-ai dat Lui” (Ioan 17.1,2).

Dar de ce a fost necesar ca Hristos să moară, ca astfel să devină „Domnul vieții” (Faptele Apostolilor 3.15)? Am văzut deja, că moartea este rodul, plata păcatului (Romani 6.23). Deci atâta timp cât problema păcatului era neclarificată și ca urmare drepturile justificate ale lui Dumnezeu au rămas neîmplinite și nesatisfăcute, moartea a trebuit să domnească mai departe. Omul a luat asupra sa pedeapsa pentru faptele și urmările faptelor lui; și astfel el a trebuit să rămână sub ambele, sub una ca și sub cealaltă, până când el va fi răscumpărat, până când se va găsi cineva care era potrivit, capabil și dispus să se preocupe cu cazul lui și să-l rezolve înaintea lui Dumnezeu. Hristos era acest Unul, „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul

lumii” (Ioan 1.29). El a venit și prin moartea Sa a împlinit toate cerințele lui Dumnezeu cu privire la păcătos, căci El a lăsat să vină asupra Lui toată mânia, care de fapt se cuvenea păcătosului. Tocmai prin aceasta El a făcut ispășire deplină cu privire la problema păcatului omului, și prin aceasta El a glorificat pe Dumnezeu; și ca semn pentru satisfacerea Lui prin această lucrare, Dumnezeu L-a înviat dintre morți și L-a așezat la dreapta Sa în cer. Astfel El este acum Cel viu: moartea nu mai are nici o putere asupra Lui; și El poate acum să dăruiască viața veșnică tuturor acelor care vin la El. „Deci, după cum printr-o *singură* greșală a venit judecată către toți oamenii spre condamnare, tot astfel, printr-o *singură* dreptate împlinită, consecințele au fost către toți oamenii spre o îndreptățire a vieții” (Romani 5.18). Era sfîntenia lui Dumnezeu care necesita ca Hristos să moară pentru păcat pe locul de pe cruce, pe care El l-a luat prin harul Său, așa că, pe baza lucrării de ispășire înfăptuită de El, Dumnezeu poate acum pe drept să justifice pe oricine care crede și să-l ducă de la moarte la viață. De aceea nu există viață, decât numai în Hristos și prin Hristos. De aceea și Ioan poate spune: „Cine crede în Fiul are viața eternă; și cine nu crede în Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el” (Ioan 3.36). Acest loc din Scriptură ne oferă și mijlocul prin care se primește această viață: numai prin credință. Și Domnul nostru a spus: „Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viață eternă și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață” (Ioan 5.24). În aceasta se arată harul lui Dumnezeu. Noi nu aveam de așteptat altceva, decât numai plata păcatului, moartea; noi eram morți în păcatele noastre și trebuia să purtăm pentru totdeauna pedeapsa cuvenită și urmările unei astfel de stări. Însă Dumnezeu era bogat în îndurare, și El a acționat conform naturii Sale, din pornirea inimii Sale; El Și-a arătat dragostea Lui față de noi în aceea, că Hristos, pe când noi eram încă păcătoși, a murit pentru noi. Într-adevăr, ca și mai înainte plata păcatului este moartea, însă darul lui Dumnezeu este viața veșnică prin Hristos Isus, Domnul nostru. Este darul Lui liber, gratuit și bogat în binecuvântare pentru fiecare care primește mărturia Lui cu privire la păcat și la Fiul Său. „Și aceasta este mărturia: că Dumnezeu ne-a dat viață eternă și această viață este în Fiul Său. Cine Îl are pe Fiul are viața; cine nu Îl are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viață” (1 Ioan 5.11,12).

Vedem deci că fiecare credincios adevărat are viața veșnică. Trebuie însă atras clar atenția, că niciodată nu se spune că el o are în sine însuși. Sunt două afirmații negative, care determină pe unii să facă obiecții; dar o obiecție, chiar și atunci când este dedusă din Scriptură, nu este Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea și Domnul adresându-Se iudeilor a spus: „Adevărat, adevărat vă spun, dacă nu mâncați carnea Fiului Omului și nu beți sângele Lui, nu aveți viață în voi înșivă” (Ioan 6.53); și apostolul Ioan constată: „Și știți că nici un ucigaș nu are viață eternă rămânând în el” (1 Ioan 3.15). Însă aceste pasaje nu trebuie văzute așa ca și cum ele ar însemna mai mult decât mărturia că viața veșnică nu este posesiunea acelor despre care se vorbește aici; căci Scriptura o prezintă, așa cum arată locurile citate deja, astfel: „... această viață este în Fiul Său”. Deci dacă noi avem viață veșnică, atunci o avem numai în Hristos. Hristos este în noi, ceea ce însă este un alt aspect al adevărului; și dacă avem pe Hristos, avem și viața veșnică; căci Hristos este viața noastră. Când însă este vorba de viața veșnică, atunci niciodată nu se vorbește că am avea-o vreodată în noi înșine, ci numai în Fiul Său. Numai faptul acesta ne garantează siguranța absolută a acesteia și ne garantează că noi niciodată nu o vom putea pierde; căci dacă cineva ar vrea vreodată să ne-o răpească, va trebui mai întâi să ne răpească din mâna Sa; da, mai mult chiar, va trebui să-L răpească pe El de pe scaunul Său de la dreapta lui Dumnezeu.

Hristos este viața noastră. Dorim să aprofundăm puțin acest adevăr, sau cel puțin să clarificăm unele consecințe ale lui.

1. Viața noastră nu este aici; aceasta o spune în orice caz apostolul. „Voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu” (Coloseni 3.3). Cu puțin înainte ne-a îndreptat atenția la responsabilitatea noastră, care este legată cu faptul că noi am murit și am înviat cu Hristos. Ca unii care am murit cu El nu ar trebui să ne comportăm „ca și cum am trăi încă în lume” (Coloseni 2.20). În privința aceasta urmăm ordinea lui Hristos: El a părăsit lumea aceasta prin moartea Sa și în prezent nu are nici un loc în ea. De aceea și viața noastră ca creștini începe prin aceea că ocupăm poziția morții. În botez am fost îngropați cu Hristos; și Dumnezeu Însuși ne vede ca morți. De aceea și responsabilitatea noastră de a umbla corespunzător, de a omorî mădularele noastre care sunt pe pământ (Coloseni 3.5). Scriptura ne învață, că Dumnezeu ne leagă așa de deplin cu Hristos, că El ne privește ca morți împreună cu El: față de păcat (Romani 6); față de Lege (Romani 7); față de lume (Galateni 6); și de aceea și credința ia ca adevăr sentința Sa. Prin moartea și învierea lui Hristos și noi am fost scoși din lumea aceasta și am fost aduși într-o poziție nouă, și anume, așa de deplin, că despre noi se poate spune: „Dar voi nu sunteți în carne, ci în Duh, dacă, în adevăr, Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi” (Romani 8.9). De aceea și viața noastră nu este aici și nici nu poate fi, deoarece noi suntem morți; mai mult chiar, ea este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.

Ce binecuvântare, dacă primim consecințele depline ale acestui adevăr! Ce câștig imens dacă am începe să acceptăm în viața noastră ca și creștini să fim morți față de tot ce este din fire și din jurul nostru! Cât de mult ne-ar înălța, dacă constant nu am mai privi la ce se vede, ci am privi în sus, unde este Hristos, și ne-am gândi că și viața noastră este acolo, că El este viața noastră! Ce putere ne-ar da aceasta asupra poftelor cărnii, poftii ochilor și lăudăroșiei vieții! Ce mărturie am depune noi în acest caz despre drepturile lui Hristos, într-adevăr odată lepădat, dar acum glorificat! Este dureros, că noi înșine ne amestecăm în aceste lucruri, căci atunci vom constata că taina slăbiciunii felurite și a eșecului frecvent este în faptul că ne căutăm viața în lucrurile lumii acesteia. În privința aceasta apostolul Pavel ne învață că noi, dacă am înviat cu Hristos, trebuie să căutăm ce este sus, unde Hristos tronează la dreapta lui Dumnezeu. Noi ar trebui să ne îndreptăm gândirea spre ce este sus, și nu spre ce este pe pământ (Coloseni 3.12), aceasta înseamnă că noi ar trebui să locuim pe locul care ni se cuvine, să ne preocupăm cu el și să ne bucurăm de el. De aceea este deosebit de important să cunoaștem locul nostru: morți și înviați cu Hristos; ca noi să nu putem spune despre nici un alt loc că el este locul nostru de odihnă; că noi nu avem nici o parte de scena prin care mergem; că viața noastră este acolo sus. Dacă un englez trăiește un timp îndelungat într-o țară străină, el nu va urmări nici un fel de interese în locul lui de exil: gândurile și interesele lui, legăturile lui – cu alte cuvinte: viața lui -, stau întotdeauna în legătură cu căminul lui. Așa ar trebui să fie și la un credincios. Deoarece el a murit și a înviat cu Hristos, ar trebui ca toate „legăturile de viață” ale lui să fie legate cu poziția în care a fost adus, așa cum scrie: „Pentru că cetățenia noastră este în ceruri, de unde Îl și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos” (Filipeni 3.20). Numai atunci, când noi am primit cu adevărat acest adevăr, vom cunoaște și bucuria preocupării permanente cu Hristos. Și, să mai adăugăm, în toate acțiunile Sale cu noi Dumnezeu urmărește acest țel, să ne aducă sub autoritatea acestui adevăr. Dacă *vrem* să ne găsim viața în lucrurile pământești, atunci în privința aceasta El trebuie mai întâi să aducă moartea asupra noastră, prin aceea că El ne conduce prin multe dureri, amărăciuni și necazuri, ca să ne învețe spre glorificarea Sa și binecuvântarea noastră, că numai Hristos este viața alor Săi. Deja odinioară cineva a spus: „Deseori El întunecă strălucirea scenei acesteia, pentru ca astfel noi să putem vedea gloria care este înapoia ei.” Și acest loc în glorie este acolo unde domnește Hristos, la dreapta lui Dumnezeu.

2. Deoarece Hristos este viața noastră, în umblarea noastră prin lumea aceasta avem de revelat tocmai această viață, pe Hristos. Altceva noi nu avem. De aceea apostolul Pavel spune: „Am fost răstignit cu Hristos și nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Galateni 2.20).

Scriptura ne pune clar înaintea ochilor trei stări. În primul rând: „Voi ați murit”: evaluarea lui Dumnezeu. În al doilea rând: „Tot așa și voi, socotiți-vă pe voi înșivă morți față de păcat” (Romani 6.11): în credință trebuie să ne ținem morți, conform sentinței lui Dumnezeu. În al treilea rând: „purtând întotdeauna în trup omorârea lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să fie arătată în trupul nostru” (2 Corinteni 4.10). Dumnezeu în harul Său a luat trupurile noastre, care odinioară erau unelte ale păcatului și slujeau păcatului, pentru ca ele să fie folosite pentru a prezenta pe Hristos.

Deci în aceasta constă toată responsabilitatea noastră: în a prezenta pe Hristos în tot ceea ce suntem și facem noi; căci El este viața noastră. Aceasta include, că noi purtăm în trupul nostru omorârea lui Isus, că noi aplicăm crucea, simbol al autorității morții, la tot ce noi suntem din natura noastră, că absolut nimic din eul propriu, absolut nimic din ce corespunde naturii vechi nu este exprimat, ci numai ceea ce este de la Hristos. Fiecare, cel puțin fiecare care cunoaște caracterul rău, nevindecabil, stricat al cărnii, va înțelege că nu este permis să se dea loc cărnii. Dacă suntem provocați, dacă de exemplu nu ne mai putem stăpâni, noi toți recunoaștem că am procedat greșit, și judecăm aceasta înaintea lui Dumnezeu. Dar nu fiecare recunoaște că crucea trebuie aplicată la *întreaga* natură și nu *numai la aceste acțiuni rele* ale cărnii. Însă dacă numai viața lui Isus trebuie să se vadă, atunci devine clar că nu ar mai trebui să se vadă nimic din ceea ce sunt eu, dacă trebuie ca prezentarea lui Hristos să nu fie neclară și întunecată. Desigur în privința aceasta avem nevoie de mai multă veghere; căci cât de des în timpul nostru liber, chiar și în relațiile cu sfinții, arătăm mai mult din însușirile noastre naturale, decât din Hristos. Ne întâlnim și discutăm unii cu alții; și uneori poate fi așa, că întreaga întrunire este bucurie curată; dar dacă verificăm chestiunea în lumina unei astfel de responsabilități, atunci trebuie să mărturisim că noi înșine am stat pe primul plan, și nu Hristos. Prin genialitate, umor și glume nu se exprimă nimic din Hristos, ci numai din noi înșine; și așa am eșuat, și anume exact în țelul pentru care am fost răscumpărați și am fost aduși la Dumnezeu.

Desigur este nevoie de veghere neîntreruptă și o credincioșie nezguduită pentru a corespunde acestei responsabilități. Aceasta vrea să spună apostolul când vorbește despre purtarea în trupurile noastre a omorârii lui Isus. Fazele de relaxare sunt pentru noi timpuri deosebit de periculoase. Uităm foarte des că trebuie să avem totdeauna coapsele încinse, ca să folosim pentru moment o altă imagine; că noi, după ce am luat toată armura lui Dumnezeu și am împlinit totul, trebuie în continuare să stăm în picioare (Efeseni 6.13). Totodată trebuie să învățăm să fim fără cruțare în judecarea de sine însuși. Prea des ne asemănăm cu Saul, care a pus deoparte bucațile cele mai bune din turma de oi și turma de vite, și aceasta sub pretextul că voia să le închine în slujba pentru Domnul (1 Samuel 15). Nu; nimic nu trebuie cruțat, ci tot ce îmi aparține ca om natural (firesc), tot ce vine din eul meu, din carnea, din natura mea (folosim aici toate cele trei noțiuni, ca să nu ne scape nimic), trebuie ținut sub cruce, la locul morții. Atunci și numai atunci Hristos va străluci. Ca să se obțină acest țel, Dumnezeu trebuie deseori să Se comporte cu asprime cu noi; căci mai întâi vasul de lut trebuie sfărâmat, dacă lumina, care este în el, trebuie să lumineze cu adevărat (Judecători 7.15-21).

De unde vine puterea, așa s-ar putea întreba, pentru a corespunde acestei responsabilități? Ea se găsește numai prin preocuparea cu Hristos aflat în glorie. „Noi toți, privind ca într-o oglindă, cu fața descoperită, gloria Domnului, suntem transformați în același chip, din glorie spre glorie de Domnul, de Duhul” (2 Corinteni 3.18). În timp ce suntem transformați în felul acesta va străluci și asemănarea cu Hristos; noi vom reflecta gloria prin care suntem transformați.

De aceea noi nu ar trebui să considerăm o simplă locuțiune, când ni se spune, că noi am fost răstigniți cu Hristos; că noi ne-am dezbrăcat de omul vechi și ne-am îmbrăcat cu omul nou, etc. Pentru Dumnezeu acestea sunt realități majore; și la fel ar trebui să fie și la noi și nu realități mai puțin importante, căci este vorba de fundamentul poziției noastre și de binecuvântările noastre în Hristos. Noi înșine, tot ce noi eram de la natură ca oameni în carne, a fost înlăturat la crucea lui Hristos. Numai Hristos rămâne; și El este viața noastră; și numai El trebuie văzut din noi în umblarea și comportarea noastră. Cât de neprețuit de mare este onoarea care ne-a fost dată în felul acesta! Și dacă noi avem părtășie cu desfătarea pe care Dumnezeu o are în Hristos, cât de mult Îl vom preamări noi pentru faptul că El a făcut din astfel de oameni ca noi mijloace pentru prezentarea Hristosului Său în lumea aceasta întunecată!

3. Hristos este viața noastră; și aceasta devine treptat vizibilă. Despre aceasta este vorba în locul din Scriptură citat deja: „Pentru că voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Când Se va arăta Hristos, care este viața voastră, atunci veți fi arătați și voi, împreună cu El, în glorie” (Coloseni 2.3,4). Acum această viață este într-adevăr încă ascunsă; dar la arătarea lui Hristos va deveni public vizibilă, și aceasta împreună cu Hristos în glorie. Însă procesul acesta conține doi pași, pe care dorim să-i prezentăm în câteva cuvinte.

În primul rând cu aceasta este legată învierea sau transformarea trupurilor noastre. Puterea vieții în Hristos înviat este așa de mare, că trupurile sfinților Săi, fie că ele sunt în viață sau zac în mormânt, vor fi transformate în așa fel, că ele pierd orice urmă a caracterului lor muritor. De aceea apostolul spune, acolo unde el vorbește despre învierea credincioșilor, și: „Pentru că putrezirea aceasta trebuie să se îmbrace în neputrezire și ceea ce este muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul scris: „Moartea a fost înghițită de victorie”” (1 Corinteni 15.53,54). Viața de biruință, viața care curge din Hristos va avea domnia suverană; și așa și răscumpărarea noastră va deveni deplină. Domnul nostru a fost primul care a vestit acest adevăr minunat: „Eu sunt învierea și viața; cine crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi; și oricine trăiește și crede în Mine nicidecum nu va muri, în veac” (Ioan 11.25,26). El diferențiază deci două categorii de sfinți: aceia, care au murit înainte de venirea Lui, și aceia care la venirea Lui vor fi în viață; primii vor fi înviați și ultimii nu vor muri. Aceasta corespunde și cuvintelor apostolului: „Nu toți vom adormi, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală de ochi” (1 Corinteni 15.51; vezi și 1 Tesaloniceni 4.13-18). Această perspectivă l-a înălțat pe apostol deasupra tuturor împrejurărilor în care se afla. „De aceea, nu cădem de oboseală, ci chiar dacă omul nostru cel din afară se trece, totuși cel dinăuntru se înnoiește zi de zi” (2 Corinteni 4.16). Și după ce el a arătat clar raportul dintre necazul ușor, actual și greutatea de glorie viitoare, privind în sus la ceea ce este veșnic, spune: „Pentru că știm că, dacă ar fi desfăcută casa noastră pământească a cortului acestuia, avem o clădire de la Dumnezeu, o casă nefăcută de mâini, eternă, în ceruri. Pentru că, în adevăr, gemem în acesta, dorind fierbinte să fim îmbrăcați cu locuința noastră cea din cer, dacă, în adevăr, când vom fi și îmbrăcați, nu vom fi găsiți dezbrăcați. Pentru că, în adevăr, noi, care suntem în cort, gemem împovărați, pentru că nu dorim să fim dezbrăcați, ci îmbrăcați, pentru ca ceea ce este muritor să fie înghițit de viață.” (2 Corinteni 5.1-4). Aceasta a fost exprimat foarte frumos odată de cineva: „Pavel a văzut în Hristosul glorificat o putere de viață, care este capabilă să înghită și să nimicească orice urmă de mortalitate; căci faptul că Hristos este acum acolo sus în glorie este tocmai rezultatul acestei puteri și totodată revelarea poziției cerești, care acum este partea acelor care sunt ai Săi. De aceea și apostolul dorea nu ca să fie dezbrăcat prin moarte, ci să fie îmbrăcat peste trupul acesta, prin aceea că ce este muritor în el să fie înghițit de viață; prin faptul că mortalitatea, care caracteriza natura sa omenească, pământească, va pieri înaintea puterii vieții, pe care el o vedea acum în Isus și care era și viața lui; și această putere era așa de tare, că nici nu era necesar să mori.”

Momentul acestei îndepliniri va fi atunci când Domnul Isus va reveni ca să ne ia la Sine. Aceasta o spune foarte clar 1 Tesaloniceni 4: „Pentru că Domnul Însuși, cu un strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, va coborî din cer; și întâi vor învia cei morți în Hristos; apoi noi cei vii, care rămânem, vom fi răpiți în nori împreună cu ei, pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh: și astfel vom fi întotdeauna împreună cu Domnul.” (1 Tesaloniceni 4.16,17). Atunci El „va transforma trupul smereniei noastre ca să fie asemenea cu trupul gloriei Sale, potrivit lucrării puterii pe care o are, de a-Și supune chiar toate lucrurile” (Filipeni 3.21).

De aceea și rezultatul faptului că Hristos este viața noastră va deveni vizibil abia în dimineața învierii. Noi ne putem bucura deja acum că posedăm viața veșnică; și deoarece noi posedăm această viață în Hristos, o posedăm pentru totdeauna. Însă atunci vom lepăda orice urmă atât de mortalitate cât și de putreziciune, căci în Evanghelie a fost adusă la lumină viața și neputrezirea (2 Timotei 1.10). Într-adevăr noi nu putem acum înțelege toată dimensiunea acestui fapt, însă ne este permis deja acum să ne înălțăm privirea acolo unde este Hristos, să-L vedem glorificat; să știm că El a murit odată și acum nu mai moare, că moartea nu mai are nici o putere asupra Lui. Și în timp ce noi privim spre El, Cuvântul ne dă dreptul să spunem că noi toți vom fi ca El; că noi vom avea parte în toate de plinătatea vieții care este în El; căci Dumnezeu „ne-a rânduit dinainte să fim asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi-născut între mulți frați” (Romani 8.29). Și deoarece toate acestea sunt numai har, omagierea se cuvine numai lui Dumnezeu!

În al doilea rând, cum am spus deja, această viață cu Hristos în glorie va deveni vizibilă. Aceasta este în opoziție totală cu starea actuală și este scos în evidență în Scriptură de mai multe ori sub diferite aspecte. „Preaiubiților”, scrie apostolul Ioan, „acum suntem copii ai lui Dumnezeu și ce vom fi nu s-a arătat încă, știm că, dacă Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că-L vom vedea cum este” (1 Ioan 3.2). Aceasta va fi o totală schimbare a stării noastre actuale vizibile. Noi suntem deja acum copii ai lui Dumnezeu; însă atunci se va vedea și că în privința aceasta noi vom fi ca Hristos. Cu privire la lumea aceasta noi suntem acum morți: Dumnezeu spune că aceasta este așa, și noi înșine ne socotim morți. Însă atunci, când vom apărea împreună cu Hristos în glorie, va deveni vizibil și faptul că El este viața noastră și că în această viață veșnică noi suntem una cu El. Atunci noi „vom domni în viață printr-Unul singur, Isus Hristos” (Romani 5.17).

Această relație nu va fi supusă schimbărilor. Dacă Hristos este deja acum viața noastră, atunci El va fi și în toată veșnicia. Noi vom putea spune totdeauna: „Pentru că la Tine este izvorul vieții; în lumina Ta vom vedea lumina.” „Și El va șterge orice lacrimă din ochii lor; și moarte nu va mai fi, nici întristare, nici strigăt, nici chin nu va mai fi, pentru că cele dintâi au trecut” (Psalm 36.9; Apocalipsa 21.4). Atunci și ultimul vrăjmaș, moartea, va fi înlăturat, așa că fiecare sfânt al lui Dumnezeu se va putea bucura permanent și veșnic de această putere a vieții „din belșug”, pe care el o primește în Unul, care a murit și a înviat, care acum trăiește pentru totdeauna. Ce contrast cu împrejurările noastre actuale! Pretutindeni se arată moartea, și noi trebuie să purtăm în trupul nostru omorârea lui Isus. Moartea mai stă încă asupra noastră și asupra tuturor celor din jurul nostru. Însă atunci va fi viață, nimic altceva decât numai viață și va fi viață în veșnicie!

*Ce văd aici e prețios:
Viața veșnică Isus mi-a dat.
Sub steagul Lui merg bucuroși,
În pace și încurajat.*

*Eu voi trăi – aceasta mă-ntărește,
Căci El trăiește!*

6. Hristos, hrana noastră

Hristos ne este prezentat și ca hrană a noastră. Umbrele acestui fapt se puteau recunoaște deja în epoca levitică; căci preoții au primit indicații foarte detaliate și exacte cu privire la mâncarea din jertfe sau din părți ale animalelor de jertfă (vezi Levitic 7). Însă în privința aceasta erau și diferențe. În anumite cazuri privilegiul acesta era acordat întregii familii preoțești (Levitic 6.18; 7.6 etc.); și tocmai în aceste cazuri ni se arată în mod deosebit privilegiile credincioșilor de astăzi, de a avea voie să se hrănească din Hristos. Domnul nostru Se referă la aceasta în timpul vieții Sale pe pământ: „Eu sunt pâinea cea vie care a coborât din cer; dacă mănâncă cineva din această pâine, va trăi etern; și pâinea pe care Eu o voi da este carnea Mea, pe care Eu o voi da pentru viața lumii“. Iudeii deci discutau între ei, spunând: «Cum poate Acesta să ne dea carnea Lui să o mâncăm?» Isus deci le-a spus: «Adevărat, adevărat vă spun, dacă nu veți mânca deci carnea Fiului Omului și nu veți bea sângele Lui, nu aveți viață în voi înșivă. Cine mănâncă deci carnea Mea și bea sângele Meu are viață eternă, și Eu îl voi învia în ziua de apoi, deoarece carnea Mea este adevărată hrană și sângele Meu este adevărată băutură. Cine mănâncă deci carnea Mea și bea sângele Meu rămâne în Mine și Eu în el. După cum M-a trimis pe Mine Tatăl cel viu și Eu trăiesc datorită Tatălui, tot așa, *cel care Mă mănâncă pe Mine va trăi și el datorită Mie.*» (Ioan 6.51-57).

Scriptura vorbește despre „mâncarea cărnii Fiului Omului” și despre „băutul sângelui Său” precum și despre „a mânca” pe Hristos Însuși. În legătură cu alte locuri din Scriptură aflăm, spus la modul cel mai general, că noi trebuie să ne hrănim în trei feluri din Hristos: ca Miel de Paști, ca mana și ca grâu vechi al țării; la care aproape că nu trebuie să se spună, că toate cele trei lucruri sunt modele ale lui Hristos. În locul tocmai citat din evanghelia după Ioan găsim pe Hristos prezentat în mod deosebit ca mana (versetele 32,33,48-50); dar și ca Miel de Paști (compară Ioan 6.4 cu versetul 53 și așa mai departe); pentru al găsi ca grâu vechi al țării (Iosua 5.11) trebuie să ne ocupăm cu epistolele.

1. Mai întâi vrem să-L privim pe Hristos ca Mielul de Paști ca hrană pentru poporul Său. Dacă privim în urmă la istoria izraeliților, vedem că ei au sărbătorit Paștele atât în Egipt (Exod 12) cât și în pustiu (Numeri 9) și în țară (Iosua 5). În privința aceasta se pune întrebarea: Când ne hrănim noi din Hristos ca Miel de Paști? Uneori se spune, că aceasta ar avea loc numai la început, când am fost convinși de păcat și ne temem să-L întâlnim pe Dumnezeu ca Judecător; însă după eliberarea noastră de păcat am înceta să ne mai hrănim din Hristos în însușirea Lui ca Miel de Paști. Dacă ar fi așa, atunci pentru ce izraeliții au sărbătorit Paștele în pustiu și chiar și în țară? Din acest motiv va deveni și mai clar că și noi niciodată nu vom înceta să sărbătorim Paștele; și în afară de aceasta locul pe care noi ne hrănim în felul acesta din El depinde de *starea noastră sufletească* în fiecare împrejurare.

Fiecare credincios știe și a aflat ce înseamnă să mănânci în Egipt din Mielul fript pe foc. Trezit de Duhul lui Dumnezeu, speriat de judecata gata să aibă loc, adus sub protecția sângelui prețios: cu câtă poftă am mâncat din Mielul care a trecut prin focul sfințeniei lui Dumnezeu, atunci când El a purtat păcatele noastre pe trupul Său pe lemn! Desigur atunci am mâncat cu ierburi amare, căci eram conștienți de felul în care Dumnezeu vede păcatele noastre; și astfel am mâncat cu mijlocul încins, cu sandale în picioare și cu toiagul în mână – căci din punct de vedere moral Egiptul devenise deja un pustiu, și noi am așteptat numai un cuvânt de la Domnul ca să ne începem călătoria. Acesta era un timp cu multe amintiri, căci era vorba de începutul lunilor, de prima lună a vieții noastre spirituale.

În timp ce fiecare credincios a trăit aceste experiențe, este de temut că mulți dintre ei se hrănesc toată viața lor din Mielul fript în Egipt. Ei nu știu nimic despre eliberarea prin

moartea și învierea lui Hristos sau despre pacea cu Dumnezeu prin efectul sângelui protector și astfel se hrănesc din Hristos numai ca Acela care prin moartea Sa a închis intrarea lui Dumnezeu ca Judecător; drept urmare ei nici nu cunosc pe Dumnezeu ca Dumnezeu și Tatăl lor în Hristos Isus. O astfel de stare a sufletului nu este bună și este regretabilă: căci ea se bazează sau pe o învățătură rea sau pe lipsa de credință a inimii în plinătatea harului lui Dumnezeu.

După ieșirea din Egipt, pustiul era următorul loc unde Israel a sărbătorit Paștele; și li s-a poruncit să-l sărbătorească acolo conform tuturor rânduielilor și hotărârilor (Numeri 9.3). Pustiul este locul pe care se află fiecare credincios ca pelerin. Lumea a devenit un pustiu pentru el, și el îl străbate fără să vadă ceva din el, deoarece el așteaptă revenirea Domnului său. Cum se hrănește el acum din Hristos ca Miel sacrificat în pustiu? Prin faptul că noi prin har am devenit părtași ai morții și învierii lui Hristos, noi am fost scoși de pe teritoriul vrăjmaș, eliberați de puterea lui satan și răscumpărați pentru Dumnezeu. În pustiu sărbătorim Paștele ca masă de aducere aminte de eliberarea noastră din Egipt; și totodată vedem pe Hristos, care merge în moarte, la care El nu numai ia asupra Sa judecata pe care noi am meritat-o și că El a gustat-o în cea mai mare adâncime a ei, ci și că El S-a expus întregii puteri a vrăjmașului și a biruit-o, prin aceea că El a nimicit pe cel care are puterea morții, ne-a eliberat din casa robiei pentru înfiere și pentru slujbă pentru Dumnezeu. Deci în pustiu noi mâncăm Mielul ca pelerini și străini, așa că noi într-adevăr cunoaștem eliberarea, dar nu cunoaștem încă țara despre care a vorbit Domnul. De aceea noi prețuim, fiecare după măsura credinței lui, nu numai valoarea sângelui și ne bucurăm de eficacitatea lui minunată, deoarece el ne-a eliberat pentru totdeauna de orice acuzare și pretenție a vrăjmașului, ci noi ne hrănim și din moartea lui Hristos ca atare, deoarece noi am murit în El și am înviat cu El, și prin aceasta am fost aduși într-un loc nou de unde noi putem privi moartea și judecata ca fiind pentru totdeauna înapoia noastră.

În țara făgăduită Paștele a luat și un alt caracter, care ar trebui să aibă și pentru credincioși astăzi o corespondență. Foarte evident Paștele a avut o importanță mai mare pentru izraelit după ce a traversat Iordanul, decât a avut în pustiu. Acum Paștele însemna pentru el nu numai eliberarea din Egipt și de puterea și domnia îngrozitoare a Egiptului, ci și *desăvârșirea* salvării sale. Realmente poziția lui în țară, care slujea spre glorificarea lui Dumnezeu, era în cele din urmă urmarea sângelui vărsat. El a îndeplinit tot ce a făgăduit mai înainte: „N-a căzut nici un cuvânt din toate cuvintele bune pe care le spusese Domnul către casa lui Israel: toate s-au împlinit” (Iosua 21.45). Cu alte cuvinte: Sângele mielului de Paști a pus baza pentru împlinirea planurilor lui Dumnezeu; și astfel sângele are pentru toți, care și-au lăsat ochii să li se deschidă, o valoare mult mai mare pe partea cealaltă a Iordanului decât a avut în pustia stearpă.

La fel este și acum. Și poziția noastră corespunde deplin cu a-fi-în-țară; căci noi nu numai am fost aduși la viață împreună cu Hristos, ci noi am fost și înviați împreună cu El și așezați împreună cu El *în locurile cerești în Hristos Isus* (Efeseni 2.6). Înaintea lui Dumnezeu locul acesta este locul fiecărui credincios; dacă îl și ocupăm cu adevărat, aceasta depinde dacă noi cunoaștem cu adevărat moartea și învierea *cu, în și prin* Hristos; dacă noi am traversat atât Iordanul cât și Marea Roșie. Este privilegiul nostru să facem aceasta: realmente noi nu ar trebui niciodată să ne dăm mulțumiți, până când nu știm cu adevărat ce înseamnă să fi strămutat în duhul în locurile cerești. Dar dacă suntem acolo, nu putem renunța la Paști. Pe de altă parte, cu cât înțelegem mai bine caracterul locului unde am fost aduși, cu atât mai mult ni se va revela și bogăția harului lui Dumnezeu; vom privi în urmă la cruce cu mai multă bucurie și cu o înțelegere mai mare și vom sărbători moartea Aceluia, al cărui sânge ne-a făcut posibil acest loc în locurile cerești. Însă atunci ne vom hrăni din El așa fel că va deveni mai evident

caracterul părtașiei cu Dumnezeu în moartea Fiului Său. Atunci și ochii noștri se vor deschide ca să descoperim, nu atât de mult binecuvântările, care ne-au fost garantate prin aceasta, ci că această moarte a glorificat pe Dumnezeu în toate însușirile caracterului Său. Noi deci, dacă avem voie să spunem așa, vom sărbători împreună cu Dumnezeu la masa pascală din locurile cerești; și aceasta va produce adorare și preamărire în sufletele noastre; cu un cuvânt: dacă noi, după ce am fost strămutați în locurile cerești, ne hrănim din Mielul sacrificat, din aceasta va rezulta adorarea în forma cea mai înaltă. Căci noi suntem așezați acolo în pace înaintea lui Dumnezeu și suntem deja acum în posesia locului nostru în prezența Sa; și numai dacă este așa, putem avea părtașie cu gândurile Sale, cu bucuria Sa pentru jertfa de moarte a Fiului Său.

Vedem deci că noi ne hrănim din Hristos ca Miel de Paști în fiecare stadiu al experiențelor noastre; dar locul, unde noi facem aceasta – Egipt, pustiu sau țară -, depinde de starea sufletului nostru. Fără îndoială, când suntem adunați pentru a vesti moartea Domnului până va veni El, deseori aceia care sunt în pustiu și aceia care sunt în țară vor șede deseori unul lângă altul. Însă ei se hrănesc în aceeași măsură din moartea lui Hristos, se gândesc la El ca Cel care a murit, indiferent de diferențele în înțelegere, experiențe și cele obținute. Da, chiar și în cer noi vom contempla această moarte cu adorare crescândă; căci sângele Mielului va fi toată veșnicia tema sfinților glorificați.

2. Hristos este hrană pentru poporul Său și ca mana. Mana se deosebește de mielul fript prin aceea că ea a fost limitată pentru pustiu. Abia după ce Israel a traversat Marea Roșie i-a fost dată mana (Exod 16); și după dimineața în care au mâncat din grâul vechi al țării, mana a încetat; „și fiii lui Israel n-au mai avut mană; și în anul acela au mâncat din rodul țării Canaanului” (Iosua 5.12). Deci ea era hrana în pustiu pentru Israel; și în același fel Hristos ca mana este hrana în pustiu pentru credincios. Însă trebuie făcută o diferențiere în privința aceasta: oricât de mult istoria lui Israel începând de la călătoria prin pustiu, traversarea Iordanului și până la luarea în posesiune a țării este un model pentru noi, izraeliții puteau la un moment dat să fie numai într-un singur loc. Credinciosul se află dimpotrivă la un moment dat atât în pustiu cât și în locurile cerești. Cu privire la slujire, la prezentarea lui Hristos aici pe pământ, dar și ca pelerin, care așteaptă revenirea lui Hristos, el se află în pustiu; însă poziția lui înaintea lui Dumnezeu, unit cu un Hristos glorificat, este totdeauna în locurile cerești; dacă el le și ia în posesiune, aceasta este o altă chestiune. Presupunem că el cunoaște locul lui, atunci el se hrănește în același timp atât cu mană cât și cu grâul vechi. Cu alte cuvinte: el are nevoie să se hrănească cu Hristos în ambele privințe. *Însă el niciodată nu se mai află din nou în Egipt*, indiferent de ce are parte; căci aceasta ar fi o tăgăduire a morții și învierii lui Hristos. Un suflet făcut viu se poate într-adevăr afla în Egipt, însă un credincios – la care această expresie denumește pe cineva care prin Duhul care locuiește în el ocupă locul unui creștin adevărat -, a terminat o dată pentru totdeauna cu Egiptul; căci lumea a devenit pentru el un pustiu din punct de vedere moral; și astfel el se hrănește în pustiu din Hristos ca mana.

Ce este deci mana pentru credincios? Este Hristos în întruparea Sa, un Hristos smerit. „Isus deci le-a spus: «Adevărat, adevărat vă spun, nu Moise v-a dat pâinea din cer, ci Tatăl Meu vă dă pâinea din cer, cea adevărată; pentru că pâinea lui Dumnezeu este aceea care coboară din cer și dă viață lumii»”. „Părinții voștri au mâncat mana în pustiu și au murit. Aceasta este pâinea care coboară din cer: ca cineva să mănânce din ea și să nu moară. *Eu* sunt pâinea cea vie care a coborât din cer; dacă mănâncă cineva din această pâine, va trăi etern; și pâinea pe care *Eu* o voi da este carnea Mea, pe care *Eu* o voi da pentru viața lumii” (Ioan 6.32,33,49-51). Deci Hristos este mana în tot ce El era în carne, expresia a tot ce El era, atât în revelarea Tatălui, cât și în viața ca Om desăvârșit. Harul Său și îndurarea Sa, compasiunea Sa, gingășia și dragostea Lui, blândețea Lui și smerirea inimii Lui, răbdarea Sa, perseverența și îndelunga

răbdare, exemplul Său, toate lucrurile acestea se găsesc în mana, pe care Dumnezeu ne-a dat-o ca hrană atâta timp cât noi suntem încă în pustiu.

În caracterul manei El ne este prezentat permanent în epistolele care se ocupă cu cărarea pustiului a sfinților. „De aceea și noi, având un nor așa de mare de martori care ne înconjoară, dând la o parte orice greutate și păcatul care ne înfășoară așa de ușor, să alergăm cu răbdare în alergarea care ne stă înaintea, privind țintă la Isus, Căpetenia și Desăvârșitorul credinței, care, pentru bucuria pusă înaintea Lui, a răbdat crucea, disprețuind rușinea, și șade la dreapta tronului lui Dumnezeu. Gândiți-vă bine dar la Cel care a răbdat de la păcătoși așa mare împotrăvire față de Sine, ca să nu oboșiți, descurajându-vă în sufletele voastre” (Evrei 12.1-3). Deci noi suntem îndemnați să ne hrănim din Hristos ca mana, care ne menține în viață în mijlocul pericolelor și prigoanelor în călătoria prin pustiu. La fel ne amintește și Petru, care scrie „către locuitorii temporari din împrejurările din Pont ...”, îndreptându-ne în orice privință spre Hristos. „Pentru că ce fală este dacă, păcătând și fiind pălmuiți, veți răbda? Dar dacă, făcând bine și suferind, veți răbda, aceasta este plăcut lui Dumnezeu. Pentru că la aceasta ați fost chemați; pentru că și Hristos a suferit pentru voi, *lăsându-vă un model*, ca să călcați pe urmele Lui: ...” (1 Petru 2.20-24; vezi și 1 Petru 3.17-20). Și apostolul Pavel îi hrănește pe sfinți cu mana; așa de exemplu, chiar dacă acolo găsim mult mai mult, în Filipeni 2.5-9 avem mana cea mai fină, ca să ne exprimăm așa: „...care, fiind în chip de Dumnezeu, n-a considerat de apucat să fie egal cu Dumnezeu, ci S-a golit pe Sine Însuși, luând chip de rob, făcându-Se în asemănarea oamenilor. Și, la înfățișare fiind găsit ca un om, S-a smerit pe Sine, făcându-Se ascultător până la moarte, și chiar moarte de cruce” (Filipeni 2.6-9). Însă în evangheliile se găsește mana strălucitoare pretutindeni în jurul nostru. De acolo ar trebui adunată și de noi pentru fiecare nevoie a fiecărei zile. Căci tocmai aici ne este dezvelită această viață minunată, viața Aceluia care este Om desăvârșit, dar și Dumnezeu revelat în carne.

În legătură cu strângerea și folosirea manei nu ar trebui să rămână neamintite două lucruri: izraeliții au ieșit în fiecare zi *afară din tabără*, ca să adune o anumită măsură de mană (Exod 16.4). La fel și noi trebuie să ne străduim pentru aceasta; adică, dacă nu cunoaștem poziția noastră în locurile cerești și știm în adevăr ce înseamnă să te hrănești din grâul vechi al țării, aproape că nu ne vom putea hrăni din mană. În mod deosebit de clar se arată aceasta în slujba apostolului Pavel: el a început cu Hristos în glorie. Și la fel trebuie să fie și la noi. Dacă cunoaștem legătura noastră cu un Hristos glorificat, locul nostru în El înaintea lui Dumnezeu, atunci vom sărbători cu mai mare bucurie cu Hristos ca mana. Privit istoric, mana a venit înainte de grâul vechi; însă pentru credincios este valabilă ordinea inversă, și anume din simplul motiv, că Dumnezeu a transformat-o așa, prin aceea că El a făcut sufletelor noastre cunoștință cu Hristos. Ca și Pavel, și noi predicăm un Hristos în glorie; și abia apoi, când noi L-am cunoscut astfel, și nicidecum mai înainte, putem găsi hrana noastră într-un Hristos smerit, pentru călătoria prin pustiu. De aceea și marea pierdere și slăbiciunea care rezultă din aceasta a acelora care niciodată nu au auzit ceva despre Hristos în glorie, care nu și-L pot imagina altfel, decât venit cândva în carne pe pământ, atunci când a devenit ca oamenii.

Un al doilea lucru este de remarcat, care este evident și deseori se spune, și anume, că *nu trebuia să se facă provizii* de mană. Fiecare trebuia să adune în fiecare zi după cât avea nevoie să mănânce (Exod 16.16); și dacă aduna mai mult, în afară de necesarul pentru ziua de sabat, se va strica. Nu, dragi prieteni, trebuie să te hrănești permanent din Hristos, zi de zi, ceas de ceas; și niciodată nu putem lua mai mult decât avem nevoie într-un anumit moment. Aceasta ne menține în dependență permanentă și privirile noastre rămân orientate spre Hristos. „După cum M-a trimis pe Mine Tatăl cel viu și Eu trăiesc datorită Tatălui, tot așa, cel care Mă mănâncă pe Mine va trăi și El datorită Mie” (Ioan 6.57).

3. Mai rămâne studiul referitor la Hristos ca grâu vechi al țării. În locurile deja citate găsim laolaltă toate cele trei: Paștele, mana și grâul vechi al țării (Iosua 5.10-12). Acesta este un fapt care permite ca interpretarea să fie mai clară. Deci dacă mana este Hristos în întruparea Lui, atunci grâul vechi al țării, în măsura în care țara este o imagine a gloriei, se referă în mod necesar la Hristos în glorie. Vom vedea, că în această privință El ne este prezentat în epistole ca susținătorul și puterea sufletelor noastre, așa că noi Îl recunoaștem ca hrana noastră potrivită; chiar dacă credincioșii în epistole nu sunt văzuți ca fiind în locurile cerești în Hristos, ca în epistola către Efeseni, ci ca fiind aici pe pământ, ca în epistola către Coloseni și epistola către Filipeni și foarte sigur și în a doua epistolă către Corinteni; la care ei într-adevăr sunt încă pe pământ, dar sunt uniți deja cu El acolo unde este El.

Să mergem mai întâi la epistola către Coloseni: „Deci, dacă ați fost înviați împreună cu Hristos, căutați cele de sus, unde Hristos este așezat la dreapta lui Dumnezeu: gândiți la cele de sus, nu la cele de pe pământ, pentru că voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu” (Coloseni 3.1-3). Ce-i drept, aici este vorba de „ceea ce este sus”; dar este evident că prin aceasta este vorba de tot domeniul al cărui centru este Hristos – binecuvântările spirituale din locurile cerești, în a căror posesiune am fost aduși noi și a căror sumă este Hristos. Ele toate constituie „grâul vechi al țării”, „rodul țării Canaan”, hrana propriu-zisă, care menține viața, a tuturor acelor care au murit și au înviat cu Hristos.

Acest adevăr ne este prezentat și în epistola către Filipeni capitolul 3. Căci ce găsim noi aici altceva decât un Hristos glorificat, care umple privirea sufletului apostolului și este partea care satisface inima lui? Deci dacă în capitolul 2 ne este prezentată mana, în capitolul 3 Îl găsim foarte sigur ca grâu al țării. Să mai adăugăm un alt exemplu în privința aceasta: „Iar noi toți, privind ca într-o oglindă, cu fața descoperită, gloria Domnului, suntem transformați în același chip, din glorie spre glorie, întocmai de Domnul, de Duhul” (2 Corinteni 3.18). Un indiciu suplimentar al valorii așteptării permanente a lui Hristos: ea ne atrage spre Persoana lui Hristos glorificat, face inimile noastre să se preocupe cu El și umple sufletele noastre cu o dorință aprinsă după timpul când noi vom fi ca El, deoarece Îl vom vedea așa cum este (1 Ioan 3.2).

Toate aceste locuri, ca și multe altele de același fel, ne conduc la Hristos în glorie, ca grâu vechi al țării; aceasta este hrana fără de care noi nu putem trăi; căci nimeni altcineva nu va hrăni și întări pe sfinți, așa cum face Hristos. Aceasta este hrană cerească pentru oameni cerești; și numai dacă ne hrănim cu ea, putem fi tari în Domnul și în tăria puterii Sale; numai atunci putem lupta împotriva vrăjmașului, ca să luăm în posesiune moștenirea noastră; numai atunci vom fi gata să îndurăm totul și orice, să avem părtășie cu suferințele lui Hristos, prin aceea că suntem făcuți asemenea cu moartea Sa, ca în vreun fel oarecare să ajungem la învierea dintre morți (Filipeni 3), când vom fi glorificați împreună cu El, Cel care a fost puterea și susținătorul sufletelor noastre.

Aici trebuie să remarcăm faptul că noi nu vom avea nici o putere, ca în umblarea noastră să prezentăm pe Hristos, dacă nu ne preocupăm cu El în glorie (pentru o învățătură mai aprofundată cu privire la această temă vezi capitolul 10 – Hristos, modelul nostru). De aceea El ar trebui să stea totdeauna în această însușire înaintea noastră; și aceasta va fi așa, dacă noi, învățați prin Duhul, Îi vom putea spune: Toate izvoarele noastre, toate izvoarele bucuriei noastre, sunt în Tine! Aceasta este și dorința Sa; căci El a spus, când a vorbit ucenicilor Săi despre Duhul adevărului: „Acela Mă va glorifica, pentru că va primi din ce este al Meu și va va face cunoscut” (Ioan 16.14,15).

Să te hrănești din Hristos, să fi preocupat cu Hristos, este deci alfa și omega al vieții creștine; preocuparea cu moartea Sa, cu acea moarte care nu numai a pus baza pentru răscumpărarea și eliberarea noastră, ci și pentru împăcarea tuturor lucrurilor; să te preocupi cu El în întruparea Sa, când El, cu toate că era Fiu, a învățat ascultarea în ceea ce a suferit, când El aici pe pământ ca Om ascultător și dependent Și-a găsit mâncarea în facerea voii Tatălui și îndeplinirea lucrării Sale, așa că El a glorificat pe Dumnezeu în fiecare detaliu al acestei vieți minunate; și în mod deosebit preocuparea cu El în glorie ca Omul glorificat, centrul tuturor planurilor lui Dumnezeu și subiectul întregii Lui satisfacții; da, partea care a satisfăcut inima Sa. Prin faptul că ne preocupăm astfel cu Hristos, ne hrănim din El și Îl contemplăm, suntem aduși în părtășie cu Dumnezeu în puterea Duhului; suntem făcuți capabili să pătrundem în gândurile Sale despre El, în sentimentele pe care El le are pentru El, Cel Preamărit, care acum stă glorificat la dreapta Sa. Deci aici găsim izvorul oricărei creșteri, al oricărei puteri și oricărei binecuvântări! Satan știe aceasta, și de aceea el este permanent preocupat să ne preocupe cu alte lucruri, să ne abată spre izvoarele și lucrurile pământești. De aceea avem nevoie să fim veghetori, să păstrăm inimile și conștiința treze, pentru ca să recunoaștem imediat totul și să condamnăm fără cruțare ce vrea să ne abată de la contemplarea lui Hristos.

Preamărit Domn Isus! Pune-Te Tu permanent înaintea sufletelor noastre și dezvăluie harul Tău și frumusețea Ta inimilor noastre așa de mult, ca noi să fim tot mai mult atrași de Tine și să dorim să avem nimic altceva, să vedem nimic altceva, să știm nimic altceva decât pe Tine; căci în Tine locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii; și noi suntem desăvârșiți în Tine!

*Curând Te voi vedea,
Ce minunat! – chiar fața Ta.
Nici jumătate din harul și puterea Ta
Eu nu cunosc, oricât de mult aici aș sta.
Frumusețea și onoarea Ta,
Și dragostea Ta, pururea
Le vor mări-n prezența Ta
Ai Tăi răscumpărați, ce sunt la dreapta Ta.*

7. Hristos, Marele Preot al nostru

Preoția Domnului Isus Hristos în mod surprinzător a fost deja schițată în multe particularități ca umbră, chiar dacă aceasta a avut loc printr-o preoție după o altă orânduială, și anume aceea a lui Aaron. De aceea vedem că la sfințirea lui se face deosebire într-un loc între el și fiii lui. Comun era spălarea lor cu apă; și după ce Moise l-a îmbrăcat pe Aaron cu haina preoțească, „a turnat din untdelemnul ungerii pe capul lui Aaron și l-a uns, ca să-l sfințească” (Levitic 8.6-12). Când Aaron era singur, despărțit de fiii lui, el a fost uns fără sânge, însă după aceea, când era împreună cu fiii săi, stropirea sângelui preceda ungerea (versetele 13-30). Motivul pentru această diferență este evident. Împreună cu fiii săi, Aaron este un model al Adunării ca familie preoțească; Aaron singur este însă o imagine a lui Hristos; de aceea și ungerea lui fără sânge, ca să arate adevărul, că marele lui Contramodel era „sfânt, nevinovat, nepătat” și „despărțit de păcat”, așa că nu avea nevoie de sânge, căci El era fără cusur și fără pată – sfânt înaintea lui Dumnezeu.

Într-o privință însă era imposibil ca Aaron să fie o imagine a lui Hristos. După ce el era spălat cu apă, el prezenta o imagine a curăției Sale; fără îndoială el nu putea, cu excepția funcției sale, să arate spre demnitatea Persoanei Lui. În mod corespunzător și în epistola către

Evrei, unde este vorba în mod foarte deosebit de preoția Domnului, atenția noastră este îndreptată în primul rând spre demnitatea Persoanei Sale. Deja la începutul epistolei (capitolul 1) se spune: „Dumnezeu, după ce le-a vorbit odinioară în multe rânduri și în multe feluri părinților prin profeți, la sfârșitul acestor zile ne-a vorbit în Fiul.” În continuarea acestui verset găsim o enumerare lungă a gloriilor Sale personale. El este Fiu, Moștenitor și Creator; apoi El este strălucirea gloriei Sale și întipărirea Ființei Sale, care susține toate lucrurile prin cuvântul puterii Lui; care, după ce a făcut curățirea păcatelor prin Sine Însuși, S-a așezat la dreapta Maiestății în înălțime. În comparație cu îngerii se arată că El prin moștenirea Sa a primit un Nume mult mai ales decât ei; El este Fiul, Cel întâi-născut. Ca Dumnezeu I se spune, că Lui Îi aparține tronul veșnic al dreptății; El este uns cu untdelemn mai presus de tovarășii Lui; și după aceea se arată spre Dumnezeirea Lui neschimbătoare de Creator al tuturor lucrurilor, precum și la locul Său la dreapta lui Dumnezeu, așteptând până când vrăjmașii Lui vor fi puși așternut picioarelor Lui. În capitolul următor El este prezentat ca Fiu al Omului, ca Moștenitor al tuturor lucrurilor; pe când Isus, care a fost cu puțin mai prejos decât îngerii din cauza suferințelor morții, acum însă este încununat cu glorie și onoare; și după aceea – așa cum se potrivește gloriei Lui ca Dumnezeu -, ca Inițiator al mântuirii alor Săi, care prin suferințe a fost făcut desăvârșit; care a luat parte la carne și sânge, care a fost în toate ca frații Săi, pentru ca în cele referitoare la Dumnezeu să fie un Mare Preot milos și credincios, ca să facă ispășire pentru păcatele poporului.

Acestea sunt însușirile minunate ale Persoanei Marelui Preot al nostru. El este Dumnezeu, dar El este și Om, așa că îngerii, Moise, Iosua și Aaron în comparație directă cu El pălesc și dispar înaintea gloriei Sale mai presus de toate. Cu siguranță aceasta are să ne spună ceva. Deseori ne gândim la lucrarea Marelui Preot al nostru și a slujbei făcute de El, și desigur este bine să facem așa; însă primul lucru, asupra căruia Duhul Sfânt ne îndreaptă atenția, este Persoana Sa. Căci aptitudinea pentru funcția Sa precum și capacitatea de a o exercita depind de ființa Persoanei Sale. Dacă El nu ar fi Dumnezeu și în același timp Om, atunci El nu ar fi putut face ispășire pentru păcatele poporului; și dacă El nu ar fi Om și în același timp Dumnezeu, atunci nu ar fi putut să nimicească prin moarte pe cel care are puterea morții, acesta este diavolul, și să poată elibera pe toți aceia care prin frica morții toată viața lor ar fost supuși robiei; și nici nu ar fi putut face desăvârșiți prin suferință (Evrei 2). Deci funcția Lui este întărită în primul rând prin Persoana Sa, motiv pentru care și Duhul lui Dumnezeu poate convinge și mângâia inimile noastre, prin aceea că El ne prezintă mai întâi clar multitudinea gloriilor și demnității Sale, înainte ca El să ne îndrepte spre misiunile preoției Sale.

În continuare vrem să ne preocupăm mai detaliat cu aceia pentru care El este Preot. Este potrivit în locul acesta să fim exacti; și anume în primul rând, deoarece aici este vorba de o întrebare deosebit de importantă, și în al doilea rând, deoarece în legătură cu aceasta este multă încurcătură în jurul nostru. Multe cântări din cărțile de cântări de exemplu sună așa ca și cum El ar fi neîngrădit Preot pentru toți! Este așa? Nimic nu ar putea fi mai îndepărtat de adevăr ca aceasta. Chiar și o comparație cu preoția iudaică ar trebui să împiedice o astfel de părere falsă, căci și Aaron a exercitat funcția sa nu pentru toți oamenii, ci numai pentru poporul Israel, pentru aceia care au fost aduși într-o relație cu Dumnezeu deosebit de înaltă și recunoscută. Desigur între aceștia erau atât născuți din nou cât și nenăscuți din nou; dar nu despre aceasta este vorba aici. Întreg Israelul era un popor salvat; toți au fost scoși în aceeași măsură din Egipt și au trecut prin Marea Roșie; deci toți, vorbind simbolic, erau mântuiți. Drept urmare Israel ca întreg este o imagine a acelor care astăzi sunt mântuiți – a poporului lui Dumnezeu de pe pământ. Drept urmare Hristos exercită funcția Sa de preot numai pentru credincioși, pentru aceia care sunt ai Săi. Este deci vorba de un popor răscumpărat, care, asemenea poporului Israel de atunci, străbate pustiul; ei sunt priviți ca pelerini și străini aflați în călătorie spre odihna lui Dumnezeu. De aceea se spune deja în capitolul 1 al epistolei către

Evrei: „... după ce prin Sine Însuși a făcut curățirea de păcate ...” (versetul 3). Mai târziu citim apoi: „Pentru că se cuvenea Aceluia pentru care sunt toate și prin care sunt toate, aducând pe mulți fii la glorie, să desăvârșească prin suferințe pe Căpetenia mântuirii lor. Pentru că și Cel care sfințește și cei sfințiți, toți sunt dintr-Unul” (Evrei 2.10,11). Aceste expresii, la care ne-am referit aici, determină foarte clar grupele de oameni pentru care El este activ; și în afară de aceasta găsim și alte descrieri, cum ar fi următoarele: „frați sfinți”, „tovarăși ai chemării cerești”, aceia care „se apropie de Dumnezeu prin El” (Evrei 7.25), aceștia sunt aceia care pășesc în prezența lui Dumnezeu, ca să se închine, sunt aceia care sunt îndreptățiți să intre în Locul Preasfânt prin sângele lui Isus, prin perdeaua ruptă (Evrei 10.19-21). Deci El Își îndeplinește funcția pentru aceia care au fost răscumpărați, care au fost sfințiți prin sânge, ale căror păcate sunt iertate și de aceea nu mai au nici o aducere aminte de păcate; cu un cuvânt: pentru cei sfințiți, făcuți desăvârșiți pentru totdeauna printr-o singură jertfă, Hristos (Evrei 10.1-14). În locul acesta trebuie să fim atenți; căci ne-am înșela singuri, și aceasta în modul cel mai fatal, dacă am presupune, așa cum deseori se învață de către oameni, că noi ar trebui să mergem la un preot, ca să primim iertarea păcatelor noastre. Niciodată Cuvântul lui Dumnezeu nu învață așa ceva; în realitate noi niciodată nu mergem la un preot, ci noi ne apropiem de Dumnezeu *prin* Preot, și anume pe baza faptului că păcatele noastre au fost îndepărtate pentru totdeauna.

Acum ne putem îndrepta privirea spre calificările Sale deosebite pentru această funcție. Așa cum am văzut, El niciodată nu ar fi putut să ocupe această funcție, dacă El nu ar fi fost în același timp Dumnezeu și Om; dorința noastră este acum să privim unele alte însușiri, pe care această epistolă ni le prezintă. Astfel, citim: „Și nimeni nu-și ia singur onoarea aceasta, ci numai cel chemat de Dumnezeu, după cum a fost și Aaron. Așa și Hristos, nu S-a gloriificat pe Sine Însuși, ca să fie făcut mare preot, ci pe Cel care I-a zis: «Tu ești Fiul Meu, Eu astăzi Te-am născut». După cum spune și în alt loc: «Tu ești preot pentru eternitate, după rânduiala lui Melhisedec». El, în zilele întrupării Sale, aducând cereri și rugăciuni stăruitoare, cu strigăt puternic și lacrimi, către Acela care putea să-L mântuiască din moarte (și fiind ascultat, datorită temerii Lui evlavioase), deși era Fiul, a învățat ascultarea din cele ce a suferit; și, fiind făcut desăvârșit, a devenit, pentru toți cei care ascultă de El, autor al mântuirii eterne, numit de Dumnezeu «Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec»” (Evrei 5.4-10).

Cea mai fundamentală dintre toate calificările din pasajul acesta este chemarea Sa cerească. Nimeni nu își ia singur onoarea, nici măcar Hristos. Pentru credincios aceasta este o chestiune deosebit de mângâietoare, că El, Cel care este activ pentru noi ca Mare Preot – El, Cel prin care noi ne apropiem de Dumnezeu -, a fost numit de Dumnezeu Însuși, Cel care este plăcut, și aceasta într-o măsură nesfârșit de mare. Aceasta este una din confirmările funcției Sale, care, așa cum avem voie să adăugăm, nimicește pentru totdeauna orice pretenție la o preoție omenească. Într-adevăr, în poporul lui Dumnezeu toți sunt preoți, ei sunt o preoție sfântă (1 Petru 2.5); dar dacă cineva își revendică dreptul să reprezinte ca preot pe ceilalți credincioși, atunci el trebuie să dovedească că el însuși a primit funcția de la Dumnezeu Însuși. În cazul Domnului nostru preamărit a fost așa, și anume în situații deosebit de serioase; căci atunci când scriitorul epistolei acesteia pune preoția Sa în contrast cu preoția levitică, el spune: „pentru că aceia au fost făcuți preoți fără jurământ, iar Acesta, cu jurământ, prin Cel care Îi zice: «Domnul a jurat și nu-I va părea rău: ,Tu ești preot pentru eternitate după rânduiala lui Melhisedec!’»” (Evrei 7.21). Realmente aici sunt scoase în evidență trei lucruri: cu privire la gloria Persoanei Sale El era Fiul lui Dumnezeu; în gloria funcției Sale El era Preot pentru eternitate după rânduiala lui Melhisedec; și El a fost pus în funcția Sa prin voia lui Dumnezeu.

Venim acum la o calificare de altă natură, pe care El Și-a dobândit-o în zilele vieții Sale pe pământ, când El a învățat ascultarea în ceea ce El a suferit. Cu toate că El era Fiul lui Dumnezeu, El a coborât pe pământul acesta ca Om; și din cauza aceasta și acele experiențe amare, la care se face aluzie aici, când El cu strigăte mari și cu lacrimi a adus rugăciuni și cereri Aceluia care putea să-L salveze. Deja într-un capitol anterior ni se spune, că El a suferit, prin aceea că a fost ispitit (Evrei 2.18); și într-un alt loc se spune, că El a fost ispitit ca și noi, cu excepția păcatului; însă locul acesta de aici se referă în primul rând la lupta Sa în grădina Ghetsimani; când satan I-a pus din greu pe suflet puterea morții și în duhul El a coborât în adâncul morții; când urmare acestui fapt teama Lui era așa de mare, că sudoarea Lui a devenit ca stropii mari de sânge, care cădea la pământ (Luca 22.44). Ca Om El a băut acest pahar amar și drept urmare a fost ispitit în același fel ca noi, cu excepția păcatului; și prin aceasta a învățat prin propria experiență ce înseamnă să suferi, prin aceea că El a fost ispitit ca să poată ajuta aceluia care sunt ispitiți. El a învățat ascultarea în ceea ce a suferit, căci ca Fiu al lui Dumnezeu nu știa ce înseamnă să ascuți, până în momentul când a luat chip de rob și a devenit asemenea oamenilor și în înfățișarea Lui a fost găsit ca un Om, prin aceea că S-a smerit până la moarte, și chiar moarte de cruce (Filipeni 2.7,8). Așadar El a suferit totul în ascultare: El a făcut voia lui Dumnezeu (Evrei 10), și anume în chip desăvârșit, corespunzător desăvârșirii gândurilor lui Dumnezeu. De aceea El, când în necazul Lui amar a strigat către Acela care Îl putea elibera de la moarte, a fost ascultat din pricina evlaviei Lui: Dumnezeu a răspuns la strigătul Aceluia care L-a glorificat în felul acesta prin ascultare desăvârșită.

Aici însă se cuprinde și faptul că El, în ascultare de voia lui Dumnezeu, a suferit toate acele chinuri amare și teama ca de moarte și „a fost făcut desăvârșit”. Cum? Nu în sens moral, căci în privința aceasta El a fost întotdeauna desăvârșit, El, Acela în care Dumnezeu Și-a găsit toată plăcerea; mai degrabă El a fost făcut desăvârșit cu privire la aptitudinea pentru slujba Sa preoțească, așa că El a devenit inițiatorul mântuirii veșnice pentru toți cei care ascultă de El, numit de Dumnezeu ca Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec. Ce mare binecuvântare pentru noi să știm, că prin urmare El nu este unul care să rămână insensibil la slăbiciunile noastre; că pe baza propriei experiențe El poate să Se așeze în slăbiciunile și nevoile noastre și să simtă cu noi, așa că El înțelege și cum să aducă înaintea lui Dumnezeu chestiunea noastră, știind exact ce avem noi nevoie. Chiar dacă oamenii din jur nu ne pot înțelege, și ne dezamăgesc și nu ne întâmpină cu nici un sentiment de compasiune; la El niciodată nu se întâmplă așa ceva, căci El a mers pe aceeași cărare ca noi și cunoaște fiecare pas al drumului nostru. Preamărit să-I fie Numele!

Cu privire la alte calificări ale Lui, cum ar fi eficacitatea jertfei Sale, adusă o singură dată pentru totdeauna, și durata veșnică a preoției Lui (Evrei 7.23,24,26,27; 9.24-28) vom reveni mai târziu într-un alt context. Ce a devenit clar aici, este suficient să arate cât de minunat se potrivește marele nostru Mare Preot pentru slujba pe care El o îndeplinește în prezența lui Dumnezeu pentru noi.

Vrem acum să ne îndreptăm atenția spre această slujbă, spre lucrarea Sa preoțească. Două sau trei remarci preliminare ne vor netezi drumul spre această parte a temei noastre. Mai întâi: Locul unde El exercită slujba Sa este cerul, nu pământul. Am constat deja, că la începutul acestei epistole El este văzut ca Acela care S-a așezat la dreapta Maiestății în înălțime (Evrei 1.3). Din nou se spune: „Avem un astfel de Mare Preot care S-a așezat la dreapta Măreției, în ceruri; Slujitor al Locului Preasfânt și al adevăratului cort, pe care l-a ridicat Domnul, și nu omul.” Și iarăși: „Deci, dacă ar fi pe pământ, nici n-ar fi preot, fiind aceia care oferă darurile după Lege” (Evrei 8.1,2,4). Ce-i drept, în privința aceasta unii își pun întrebarea, dacă nu cumva El ca Preot a făcut ispășire pentru păcatele poporului. Desigur preotul a făcut aceasta; însă aceasta este din cauză că ceea ce El era nu poate fi despărțit de ceea ce El a făcut. Nu

aparținea misiunilor preotului să sacrifice animalul de jertfă, așa că noi am avea voie să mai spunem și că la Hristos nu era o acțiune preoțească, chiar dacă El era Preotul care o exercita. Locurile tocmai citate mai înainte arată foarte clar că lucrarea propriu-zisă a Sa ca preot a început abia atunci când El S-a așezat la dreapta tronului Maiestății în ceruri.

În al doilea rând, El este, așa cum am văzut, Preot după rânduiala lui Melhisedec. Însă preoția lui Melhisedec stă în legătură cu Împărăția de o mie de ani, ceea ce include numele: „... mai întâi «Împărat al dreptății» și apoi «Împărat al Salemului», adică «Împărat al păcii»” (Evrei 7.2). Deci abia atunci, când Domnul va părăsi locul Lui de la dreapta lui Dumnezeu, da, abia atunci când El va fi venit pentru sfinții Săi și va fi revenit împreună cu ei și Se va prezenta în însușirea Sa ca Împărat al dreptății – adevăratul David – și Împărat al păcii – adevăratul Solomon, El va intra și în slujba preoțească după rânduiala lui Melhisedec. Rânduiala preoției Sale continuă într-adevăr să existe, însă în tot timpul de har actual, în epoca actuală, atâta timp cât El rămâne înapoia perdelei rupte, slujba Sa actuală de Preot corespunde mai degrabă slujbei lui Aaron.

Încă o remarcă preliminară: baza preoției Sale este jertfa adusă de El. „... după ce prin Sine Însuși a făcut curățirea de păcate, S-a așezat la dreapta Măririi ...” „... care nu are nevoie, în fiecare zi, ca marii preoți, să ofere jertfe întâi pentru propriile păcate, apoi pentru cele ale poporului, pentru că a făcut aceasta odată pentru totdeauna, oferindu-Se pe Sine Însuși jertfă.” „... nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu propriul Său sânge, a intrat odată pentru totdeauna în Sfânta Sfintelor, după ce a obținut o răscumpărare eternă” (Evrei 1.3; 7.27; 9.12). De aceea și intervenția Sa ca Preot este întemeiată pe utilitatea și eficacitatea acestei jertfe, pe care El a adus-o la cruce. Drept urmare El ca Preot nu are nimic a face cu păcatele noastre. Aceasta este o realitate la fel de importantă pe cât este și de incontestabilă; importantă, pentru că ea retrace întreg fundamentul funcției preoțești omenești, bisericesti. Preoția catolică sau anglicană ar fi totuși de mult depășită, dacă ea ar fi despărțită de problema păcatului; și cu toate acestea în învățătura întregii epistole către Evrei nu este nimic mai clar decât faptul că Hristos ca Preot nu are nimic a face cu păcatul. Așadar El a făcut deja curățirea păcatelor noastre când S-a așezat la dreapta Maiestății în înălțime. Ispășirea pentru popor El a făcut-o deja înainte de a intra în slujba de Preot (Evrei 2.17). El a făcut răscumpărarea veșnică deja înainte să intre în Sfânta Sfintelor (Evrei 9.12). El a fost jertfit odată, ca să poarte păcatele multora (Evrei 9.27). De aceea aceia care vin la Dumnezeu (au intrare) sunt priviți ca unii care nu mai au cunoștință de păcate (observă: aici nu este vorba de păcat, ci de păcate), ca unii care au fost făcuți desăvârșiți pentru totdeauna printr-o *singură jertfă*, ca unii, de ale căror păcate și fărădelegi niciodată nu se va mai aduce aminte (Evrei 10.1-18). Acesta este realmente un adevăr fundamental al creștinismului, că păcatele credincioșilor au dispărut pentru totdeauna dinaintea ochilor lui Dumnezeu, și anume pe baza faptului că Hristos le-a purtat odată, prin aceea că a suferit pentru păcate, Cel drept pentru cei nedreți, ca să ne ducă la Dumnezeu (1 Petru 3.18). După ce păcatele au fost anulate prin sângele lui Hristos, ele nu mai pot fi readuse în amintire; și prin aceasta am devenit capabili pentru intrarea în prezența lui Dumnezeu, pentru intrarea în Sfânta Sfintelor prin sângele lui Isus, ca astfel să stăm înapoia perdelei rupte ca adoratori (Evrei 10.19-22); și numai pentru aceștia, numai pentru noi Hristos exercită slujba de Sa de Preot.

Dacă acum mergem la studiul slujbei propriu-zise ca Preot, constatăm următoarele:

1. El este acolo pentru noi înaintea lui Dumnezeu. „Pentru că Hristos nu a intrat în Locul Preasfânt făcut de mâini, imagine a celui adevărat, ci chiar în cer, ca să Se arate acum, pentru noi, înaintea feței lui Dumnezeu” (Evrei 9.24). El ne reprezintă înaintea lui Dumnezeu. La Aaron nu era altfel, de aceea citim: „Și să iei două pietre de onix și să gravezi pe ele numele

fiilor lui Israel: șase din numele lor pe o piatră și cele șase nume ale celorlalți pe cealaltă piatră, după nașterea lor. ... Și să pui cele două pietre pe umerii efodului, ca pietre de amintire pentru fiii lui Israel; și Aaron va purta numele lor înaintea Domnului, pe amândoi umerii săi, spre amintire.” Indicații asemănătoare găsim și cu privire la pieptar. El trebuia echipat cu douăsprezece pietre. „Și pietrele să fie după numele fiilor lui Israel, douăsprezece, după numele lor; ... Și Aaron va purta numele fiilor lui Israel pe pieptarul judecății, pe inima sa, când va intra în sfântul locaș, spre amintire înaintea Domnului, neîncetat” (Exod 28.9-29). În mod asemănător și Domnul Isus ne poartă pe noi pe pieptul Său și pe umerii Săi în prezența lui Dumnezeu, aceasta înseamnă că El ne menține acolo în ordine prin intervenția Sa. Pieptul este un simbol al sentimentelor, umerii vorbesc despre putere. Învățăm din aceasta, că El are capacitatea și puterea care decurg realmente din eficacitatea covârșitoare și permanentă a jertfei Sale; de asemenea El are și inima pentru a ne duce la Dumnezeu, în timp ce intervenția Lui pentru noi este așa de efectivă, că noi putem spune:

*Ca situația noastră să nu fie dezolată,
Te rogi și intervii la Dumnezeul-Tată.*

Nu este o mângâiere minoră pentru noi, ca în călătoria noastră prin pustiu să ne ridicăm privirea în sus și să vedem acolo pe Marele Preot al nostru, care permanent ne duce înaintea lui Dumnezeu și ne amintește că în toate slăbiciunile și răcelile noastre puterea Sa și sentimentele Sale sunt la lucru pentru noi în lucrarea Sa de intervenție în favoarea noastră; că din cauza aceasta situația noastră ajunge înaintea lui Dumnezeu, și anume nu pe baza a ceea ce suntem noi, ci pe baza a ceea ce este El.

Cu ce încredere ar trebui aceasta să ne umple; și va fi așa, dacă privirea noastră este îndreptată nu spre noi înșine, ci spre Marele Preot al nostru. Dacă un credincios sărman, bolnav și slab este aruncat încoace și încolo cuprins de îndoială sub ispitirile lui satan, deoarece el nu mai poate gândi și nici să se roage, el să privească în sus și să fie conștient, că și atunci când el nu se mai poate ruga, Hristos se ocupă de situația lui; și că și atunci, când probabil el se îndoiește, Hristos este la lucru să intervină pentru el. Ah, cât de deosebit de plăcut este să știi că eu sunt purtat pe inima și pe umerii lui Hristos, pe o inimă cu o așa dragoste, că apele mari nu o pot stinge și râurile nu o pot inunda, și umeri cu o așa tărie, că El poartă toate lucrurile chiar prin *cuvântul* puterii Sale! Faptul că El este prezent înaintea lui Dumnezeu în favoarea noastră, este o mărturie permanentă că păcatele noastre au fost îndepărtate pentru totdeauna.

2. Prin activitatea lui Hristos ca Mare Preot al nostru noi obținem și îndurare la tronul harului și găsim har pentru ajutor la timpuri de nevoie (Evrei 4.16). Așa cum am amintit, Marele Preot stă în legătură cu un popor aflat în pustiu (vezi Evrei capitolul 3 și 4); și la fel și noi suntem în legătură cu preoția în călătorie spre odihna lui Dumnezeu, așa cum și Israel era în călătorie spre Canaan. De aceea și Dumnezeu folosește Cuvântul Său în timpul pelerinajului nostru prin pustiu, ca în inimile noastre să judece tot ce ar putea să ne abată de pe cărarea credinței și să ne ademenească pentru a căuta un loc de odihnă în pustiu. De aceea apostolul spune: „Să ne străduim deci să intrăm în odihna aceea, pentru ca nimeni să nu cadă după același exemplu de neascultare. Deoarece Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător și mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri și pătrunzând până la despărțirea sufletului și a duhului, a încheieturilor și a măduvei, și în stare să judece gândurile și intențiile inimii. Și nici o făptură nu este ascunsă înaintea Lui, ci toate sunt goale și descoperite înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face.” (Evrei 4.11-13). Aceasta ar putea să ne sperie, și chiar ne sperie, dacă am fi lăsați în seama noastră. Însă există un alt ajutor, de o cu totul altă natură, ca să ne ajute în călătoria noastră prin pustiu, și anume preoția. Noi avem un Mare Preot, care a

trecut prin ceruri – tot așa cum Aaron a trecut prin fiecare încăpere a Cortului -, pe Isus, Fiul lui Dumnezeu. El a fost ispitit în toate lucrurile ca noi, cu excepția păcatului; de aceea El are milă de slăbiciunile noastre. Prin aceasta Cuvântul aduce la lumină gândurile inimii, apreciază voința și judecă tot ce nu are pe Dumnezeu ca subiect și izvor. Deci în ceea ce privește slăbiciunea, noi avem compasiunea Sa. Desigur Hristos nu a avut dorințe rele. El a fost ispitit în toate, cu excepția păcatului. Acesta nu a jucat nici un rol aici. Însă eu nu-mi doresc nici o compasiune pentru păcatul care locuiește în mine; eu îl urăsc și îmi doresc ca el să fie omorât, judecat fără cruțare. Aceasta face Cuvântul. Pentru slăbiciuni și greutăți cer compasiune; și aceasta o găsim în preoția lui Isus. Deoarece avem un astfel de Mare Preot, Unul care a suferit și a fost ispitit, și de aceea poate avea milă cu slăbiciunile noastre, noi suntem încurajați să pășim cu îndrăzneală înaintea tronului harului, ca să primim îndurare și să găsim har pentru ajutor în timpuri de necez, un ajutor la timpul potrivit.

3. Noi avem intrare în prezența lui Dumnezeu, pe baza eficacității sângelui lui Hristos precum și pe baza prezenței Sale acolo ca Mare Preot (Evrei 10.19-22). Noi avem voie chiar să mergem mai departe: locul nostru este înapoia perdelei rupte, și anume pe baza acestei singure jertfe, care a îndepărtat pentru totdeauna păcatele noastre; și deoarece avem un Mare Preot peste Casa lui Dumnezeu, noi avem voie să ne apropiem cu inimi sincere, având deplina certitudine a credinței, cu inimile stropite și curățite de o conștiință rea și cu trupul spălat cu o apă curată (versetele 21 și 22). Acolo unde este Hristos, este și locul adorării noastre, înapoia perdelei rupte; însă noi niciodată nu am fi putut fi acolo, dacă El nu ar fi acolo ca Mare Preot, care a obținut o răscumpărare veșnică.

4. Prin El ca Mare Preot se ridică spre Dumnezeu cântarea noastră de laudă și adorarea. „Prin El deci să-I aducem neîncetat jertfă de laudă lui Dumnezeu, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui” (Evrei 13.15). Ce îndurare de nespus, că noi avem un astfel de Preot, unul care știe să despartă ce este prețios de ce este neprețios, și care de aceea lasă să ajungă în prezența lui Dumnezeu numai ceea ce Îi este plăcut Lui! Așa cum odinioară preoții trebuiau să verifice fiecare dar de jertfă, care era adus, și să respingă ce era pătat, ce nu corespundea cerințelor lui Dumnezeu, procedează și Hristos ca Mare Preot al nostru cu jertfele noastre de laudă. Aceasta nu este o mângâiere neînsemnată, dacă ne gândim numai la neștiința și slăbiciunea noastră; căci desigur noi înșine ar trebui să avem capacitatea de diferențiere preoțească și să nu amestecăm eșecul nostru, atunci când aducem lui Dumnezeu ceea ce Îi este plăcut Lui, însă ne încurajează mult dacă știm că nimic nu va ajunge înaintea tronului Său, care nu a fost primit și prezentat de marele Preot al nostru. El știe cum să folosească cuțitul preoțesc și trebuie să lepede ce Dumnezeu nu poate primi (Levitic 1.14-17).

5. Încă o dată avem voie să spunem, că prezența Sa permanentă înaintea lui Dumnezeu ca Mare Preot ne dă siguranța că noi vom trece biruitori prin toate greutățile și vom fi pe deplin salvați. „De aceea și poate să mântuiască până la desăvârșire pe aceia care se apropie de Dumnezeu prin El, trăind pururi ca să mijlocească pentru ei” (Evrei 7.25). După ce El a murit o singură dată, El nu mai moare; El trăiește veșnic; și de aceea El are și o preoție neschimbabilă. După ce El S-a preocupat o singură dată cu chestiunea noastră, de aceea El nu o va mai lăsa din mâna Sa; și din aceasta rezultă, că existența veșnică a slujbei Sale și intervenția Sa neîntreruptă, eficace, ne oferă o garanție absolută, că noi nu vom pieri în pustiu; și că, chiar dacă Iosua nu a putut da odihna lui Israel (și mai rămâne o odihnă pentru poporul lui Dumnezeu), Domnul Isus cu siguranță ne va duce la această odihnă prin preoția Sa, deoarece El a biruit moartea și trăiește pentru totdeauna.

Până aici am făcut o schițare a preoției lui Hristos. Să-L privim în această însușire și această funcție, cu siguranță aceasta va umple inimile noastre cu mulțumire și adorare înaintea

lui Dumnezeu, că El în harul Său a purtat de grijă mai dinainte pentru noi într-un fel așa de minunat, atâta timp cât noi străbatem pustiul. Lui Israel El i-a dat pe Moise, Aaron și Iosua; nouă dîmpotrivă ne-a dăruit pe propriul Său Fiu preaiubit, pe Domnul Isus, pe El, Cel care este strălucirea gloriei Sale și întipărirea Ființei Sale. El ne va duce în gloria Sa, aceasta Și-a propus El și ne-a asigurat-o în Hristos, o asigurare față de noi absolută și fără îngrădiri.

Ce ar trebui să producă la noi privirea la Hristos ca Mare Preot al nostru? „Având deci”, scrie apostolul, „un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile, pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, să ținem cu tărie la mărturisirea noastră.” Și el mai spune: „Să ținem cu tărie mărturisirea speranței neclintite”, și el vorbește și despre faptul că Hristos este speranța noastră dincolo de perdea, ca ancoră sigură și tare a sufletului (Evrei 4.14; 10.23; 6.18-20). Drept urmare aceasta ar trebui să se manifeste așa fel, că noi ne îndemnăm la nădejde, la încredere în El, la loialitate și la perseverență. Hristos este la lucru acolo pentru noi înaintea lui Dumnezeu; de aceea să nu dăm înapoi, căci știm că, cu toată slăbiciunea și neîndestularea noastră, cu toată tăria, activitatea și vrăjmășia împotrivorilor noștri vom trece prin toate pericolele pustiei și vom ajunge în posesia și savurarea odihnei veșnice a lui Dumnezeu.

*Chiar dacă El e-ascuns privirii
Poporul Său dorește cu ardoare
Să vină clipa întâlnirii
Cu Marele Preot, în adorare.
El vine, și în strălucirea cea mai luminoasă,
Poporul Său va fi condus de El acasă.*

8. Hristos, Mijlocitorul nostru

În ceea ce privește cunoașterea funcției de mijlocitor a lui Hristos avem numai prima epistolă a lui Ioan ca ajutor. Nu că nu ar fi nici o umbră sau imagine despre această funcție, însă ea nu este niciunde altundeva direct numită. Într-adevăr Pavel vorbește despre faptul că Hristos este la dreapta lui Dumnezeu, ca să mijlocească pentru noi (Romani 8.34); și fără îndoială expresia „mijlocește” se referă atât la funcția de mijlocitor cât și la preoția Lui; dar el nu numește direct această slujbă a lui Hristos. Ea ocupă în Scriptură un loc de prezentare mult mai mic decât preoția, a cărei prezentare ocupă cea mai mare parte a epistolei către Evrei. Și cu toate acestea aici nu este vorba de un subiect mai puțin important. Dar oricât de redus ar fi locul aceasta – aproape că nu este o altă temă care să aibă un interes așa de mare pentru copiii lui Dumnezeu și care cere așa de multă atenție din partea lor decât această temă. În cadrul funcției de mijlocitor a lui Hristos este vorba de măsura luată de Dumnezeu pentru păcatele noastre zilnice. De aceea și apostolul spune, după ce a scos în evidență, că poziția noastră este în lumină, așa cum Dumnezeu este în lumină, (în privința aceasta fiind vorba de locul fiecărui credincios adevărat): „Dacă zicem că nu avem păcat, ne amăgim pe noi înșine și adevărul nu este în noi. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate. Dacă zicem că nu am păcătuit, Îl facem mincinos, și Cuvântul Lui nu este în noi. Copilașii mei, acestea vi le scriu, ca să nu păcătuiți; și, dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel drept; și El este ispășire pentru păcatele noastre; dar nu numai pentru ale noastre, ci și pentru ale lumii întregi.” (1 Ioan 1.8-2.2).

Nimic nu ar putea fi mai clar, decât că funcția de mijlocitor a lui Hristos este exercitată cu privire la păcatele credincioșilor. În versetele 6 și 7 din capitolul 1 ne sunt prezentate două

clase: aceia care umblă în întuneric, care nu sunt mântuiți, care nu au părtașie cu Dumnezeu (indiferent de ce afirmă sau simulează ei); căci El este lumină, și în El nu este nicidecum întuneric (versetul 5) – și aceia care au primit mărturia apostolilor cu privire la „viața veșnică, care era la Tatăl și ne-a fost arătată”, prin care ei au fost aduși în părtașie cu aceia care au vestit mesajul acesta; și părtașia lor era cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos (versetele 1-3). Dar dacă avem părtașie cu Dumnezeu, „umblăm în lumină, așa cum El Însuși este în lumină”, aceasta înseamnă că locul nostru, sau domeniul vieții noastre este în lumină (ceea ce este valabil pentru fiecare credincios adevărat); și noi avem „părtașie unii cu alții”, căci numai în părtașia cu Tatăl și cu Fiul putem avea părtașie unii cu alții, „și sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat”.

Noi trebuie să înțelegem această ultimă frază, ca să putem pricepe într-adevăr despre ce fel de lucrare de mijlocitor a lui Hristos este vorba. Ea nu înseamnă – așa cum se afirmă de multe ori -, că sângele lui Hristos se folosește permanent pentru curățirea neîntreruptă a credinciosului; că deci, spus pe scurt, sângele lui Hristos ne curățește de păcatele noastre zilnice. Dacă ar fi așa, pentru ce este atunci necesară funcția de mijlocitor? În afară de aceasta, această părere contrazice și învățătura clară a altor locuri din Scriptură. Așa de exemplu Domnul l-a învățat foarte clar pe Petru în evanghelia după Ioan 13, că el a fost deja scăldat odată și de aceea nu avea nevoie să mai fie spălat încă o dată în întregime, ci numai picioarele trebuiau spălate, pentru că era în totul curat (versetele 8-10). La fel se spune foarte clar și în epistola către Evrei: „Pentru că, printr-o singură jertfă i-a desăvârșit pentru totdeauna pe cei sfințiți” (Evrei 10.14). Este realmente un adevăr de bază al creștinismului, că fiecare, care prin credință a fost adus sub eficacitatea sângelui lui Hristos, a fost curățit pentru totdeauna de vină, așa că sângele nu mai poate fi aplicat a doua oară. Aceasta este și învățătura importantă din epistola către Evrei capitolele 9 și 10. Acolo citim: „Pentru că Hristos nu a intrat într-un Loc Preasfânt făcut de mâini omenești, imagine a celui adevărat, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu. Și nu ca să Se aducă de mai multe ori jertfă pe Sine Însuși, așa cum intră marele preot în fiecare an în Locul Preasfânt cu un sânge care nu este al lui; fiindcă atunci ar fi trebuit să sufere de mai multe ori de la întemeierea lumii; dar acum, la sfârșitul veacurilor, El S-a arătat o singură dată, înlăturând păcatul prin jertfa Sa” (Evrei 9.24-26). Pasajul acesta ne arată contrastul între jertfele aduse mereu de atunci și *singura* jertfă a lui Hristos – deci între eficacitatea temporală a jertfelor de odinioară și eficacitatea veșnică a ultimei jertfe. Urmarea este, că păcatele celor care au fost aduse sub eficacitatea sângelui lui Hristos au dispărut pentru totdeauna dinaintea privirii lui Dumnezeu; căci și Hristos a fost „jertfit o singură dată, ca să poarte păcatele multora” (Evrei 9.27). De aceea în capitolul următor se aduce o dovadă după alta pentru faptul că niciodată nu se va mai aduce aminte de păcatele credinciosului, deoarece el a fost făcut desăvârșit pentru totdeauna prin *singura* jertfă a lui Hristos; de aceea și Duhul Sfânt mărturisește: „Nicidecum nu-Mi voi mai aminti de păcatele lor și de nelegiuirile lor” (Evrei 10.1-18). Este deosebit de important pentru noi să avem claritate în privința aceasta; căci aici este realmente vorba de o parte componentă de bază a credinței noastre.

De aceea și apostolul Ioan vorbește în realitate nu despre o aplicare a sângelui (căci aceasta ar fi incompatibilă cu faptul că noi nu mai avem nici o aducere aminte de păcate); ci mai degrabă de eficacitatea lui. Însușirea lui este, să curețe toate păcatele; deci aceasta este însușirea sângelui, la fel cum și noi spunem uneori (ca să folosim un exemplu): otrava omoară; căci aceasta este în natura otrăvii. La fel și sângele lui Hristos are caracterul sau însușirea de a curăța de păcat.

Înțeleasă așa, această legătură este frumoasă și în același timp foarte clară. „... în lumină, așa cum El este în lumină”. Cum este posibil, așa am putea fi ispitiți să întrebăm, să fim

acolo? Conștienți fiind de întinările zilnice, cu care venim în legătură, și de păcatele, în care deseori cădem, probabil am putea să dăm înapoi speriați de raza strălucitoare a luminii sfințeniei lui Dumnezeu. De aceea ni se amintește că noi suntem potriviți pentru un astfel de loc exclusiv pe baza efectului curățitor al sângelui, și că acest sânge este pentru totdeauna acolo înaintea ochilor lui Dumnezeu, ca să combată orice acuzare, care ar putea fi adusă împotriva noastră.

*Chiar dacă vrăjmașul ne-nvinovățește
Și potopul de păcate e pe placul său
Dumnezeu pe toate nu le socotește,
Căci ele sunt șterse de sângele Fiului Său.*

După ce apostolul a prezentat clar adevărul, că locul nostru este înaintea lui Dumnezeu, el ne amintește acum de starea noastră practică. Noi nu putem spune: „Noi nu avem păcat”, căci prin aceasta ne-am înșela singuri că păcatul, chiar dacă nu este pe noi, este în noi, până vom pleca și vom fi la Hristos sau până va veni El, ca să ne ia la Sine; căci natura veche este și rămâne nevindecabil rea și stricată. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele ...”; dimensiunea acestui pasaj va fi explicată mai târziu. Și la fel de puțin noi putem spune, că noi niciodată nu am păcătuit; căci dacă am face aceasta, am face pe Dumnezeu mincinos (căci toți au păcătuit), și atunci Cuvântul Său nu ar fi în noi. După aceea apostolul continuă: „Copiii mei, acestea vi le scriu, ca să nu păcătuiți.” Deci credincioșii nu stau sub constrângerea să păcătuiască. La adevărul acesta trebuie să ținem cu tărie în totalitate și să insistăm stăruitor asupra lui. „Și dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor”; și astfel apostolul arată – așa cum am remarcat -, ce măsuri a luat Dumnezeu pentru păcatele zilnice ale copiilor Săi. Înșușirile lor, aplicarea lor și efectul lor vor fi explicate în continuare.

Expresia „Mijlocitor” este aplicată numai în locul acesta la Domnul Isus, în rest niciunde. El Înșuși o aplică la Duhul Sfânt. „Și Eu Îl voi ruga pe Tatăl, și vă va da un alt Mângâietor” (Ioan 14.16; vezi și versetul 26 și 15.26; 16.7). Cuvântul tradus aici prin „Mângâietor” este același care în 1 Ioan este tradus prin „Mijlocitor” sau „Apărător”. În ambele cazuri se folosește cuvântul „parakletos”. Este greu de redat acest cuvânt în înțelesul lui deplin. Expresia „Mijlocitor” pare să fie aleasă aici pentru a scoate în evidență că Hristos este la Tatăl ca să susțină interesele noastre, ca să se ocupe de chestiunea noastră ca Unul care a luat asupra Sa rezolvarea cazului nostru, ca să mențină în ordine părtășia noastră cu Tatăl; și de aceea El Se roagă pentru noi, atunci când păcătuiam, și călăuzește așa fel lucrurile, că Cuvântul lucrează asupra noastră prin Duhul, prin care noi ne judecăm singuri și mărturisim, așa că El potrivit cu 1 Ioan 1.9 ne poate ierta păcatele și poate reface părtășia noastră. În sensul acesta Hristos este „Parakletos” (Mijlocitorul) nostru în înălțime. Dimpotrivă Duhul Sfânt este „Parakletos” (Mângâietorul) nostru aici pe pământ, în timp ce locuiește în noi; acțiunea lui corespunde acțiunii Mijlocitorului la Tatăl, motiv pentru care El Se preocupă cu interesele noastre aici pe pământ așa cum Hristos face acolo sus.

Diferența între funcția de mijlocitor și preoție se arată sub două aspecte: Preotul este *la Dumnezeu*, Mijlocitorul este *la Tatăl*. Mijlocitorul are a face cu păcatul nostru; Preotul are a face cu slăbiciunile noastre (Evrei 4.14) – nu însă cu păcatele. Desigur El a făcut ispășire pentru păcatele noastre (Evrei 2.17); și fără îndoială aceasta era lucrarea Preotului – însă nu în exercitarea slujbei Sale, ci mai degrabă pe baza faptului că această însușire este legată de nedespărțit de Persoana Sa. Ispășirea, pe care El a făcut-o (și aceasta este absolut valabil și în cazul funcției Sale de Mijlocitor), este baza pe care El poate începe exercitarea slujbei Sale de Preot. De aceea la începutul epistolei către Evrei se spune și: „... după ce prin Sine Înșuși a făcut curățirea de păcate, S-a așezat la dreapta Maiestății în cele înalte”. Prin urmare El a

început cu exercitarea preoției Sale după ce El a ocupat acest loc: pe pământ nici nu ar fi devenit Preot (Evrei 8.4).

La fel stau lucrurile și cu Mijlocitorul. Exercițarea propriu-zisă a acestei funcții a început abia după ce El S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu; și baza, pe care El exercită această funcție, constă din două lucruri – lucrarea Sa și Persoana Sa. El este ispășirea pentru păcatele noastre – acesta este motivul, baza eficientă, prin care El este autorizat să fie Advocatul nostru la Tatăl. Și ce bază este aceasta! Aici ni se amintește că El a îndepărtat pentru totdeauna păcatele noastre; că sângele, pe care El l-a vărsat, a fost primit de Dumnezeu ca ispășire deplină și desăvârșită pentru toată vina noastră; că de aceea este vorba de o bază pe care intervenția Lui niciodată nu va fi lipsită de reușită. Însă El este Isus Hristos, Cel drept. Prin aceasta ni se amintește ce este El în Sine Însuși, și anume Unul care a împlinit toate cerințele lui Dumnezeu, și anume conform propriei Lui sfințenii neschimbătoare, și care L-a glorificat în toate însușirile ființei Sale; deci unul care a corespuns deplin desăvârșirii naturii Sale – deci lui Dumnezeu, care caută adevărul înăuntru și pe care l-a găsit în Omul care acum șade la dreapta Sa. De aceea atât Persoana cât și lucrarea pentru El a lui Hristos ca Mijlocitor al nostru constituie o revendicare irevocabilă față de Dumnezeu. Prin aceasta însă nici nu se exprimă deplin ce este realmente în inima lui Dumnezeu. Nu este destul să se spună că El nu poate respinge rugămintele Mijlocitorului nostru; căci cu siguranță inima Lui se bucură să audă intervenția Lui și s-o îplinească; căci pe baza a ceea ce este Hristos și ce a făcut El, Dumnezeu poate fi pe deplin îndreptățit să dea frâu liber dreptății, care corespunde inimii Sale de dragoste, și să ne ierte, dacă ne mărturisim păcatele. Cu siguranță va înviora inimile noastre, dacă ținem seama de aceasta, atunci când suntem biruiți de ispititor.

Cu privire la lucrarea lui Hristos ca Mijlocitor al nostru trebuie ținut seama de două aspecte: „Dacă cineva a păcătuit – noi avem un Mijlocitor la Tatăl.” Vedem aici cu privire la Dumnezeu, că El, așa cum am spus, atunci când am păcătuit, intervine la Tatăl pentru noi ca Mijlocitor al nostru. Prin această funcția Sa de Mijlocitor constă nu numai din prezența Lui acolo, ci mai mult chiar, în intervenția Lui activă pentru noi, atunci când am căzut în păcat. Un exemplu model pentru aceasta ni l-a lăsat cu privire la Petru. „Simone, Simone, iată, satan v-a cerut ca să vă cearnă ca pe grâu. *Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu slăbească credința ta*” (Luca 22.31,32). În privința aceasta să nu uităm că locul acesta este privit deseori ca exemplu pentru slujba Sa preoțească, împotriva căreia într-o privință nu este nimic de reproșat; însă privit în sens strict, cuvântul acesta stă mai degrabă în legătură cu funcția Sa de Mijlocitor, deoarece el a fost rostit nu cu privire la slăbiciune, ci cu privire la păcatul lui Petru. Deci dacă spunem: „Dacă cineva a păcătuit – avem la Tatăl un Mijlocitor”, atunci vorbim despre Unul care Se roagă pentru noi atunci când suntem în situații care necesită funcția Lui de Mijlocitor.

Pe de o parte funcția de Mijlocitor a lui Hristos este îndreptată spre Tatăl. Pe de altă parte ea este o slujbă îndreptată spre noi, care este efectul intervenției Sale la Tatăl. Pentru a înțelege aspectul acesta al slujbei Sale de Mijlocitor trebuie să ne îndreptăm spre Ioan 13; căci 1 Ioan 2 ne arată într-adevăr funcția de Mijlocitor în sine, însă Ioan 13 ne arată rezultatul ei, și anume atât în privința metodei ei și a aplicării ei la nevoile noastre, precum și stabilirea țelului, cu care ea este practică. Să ne ocupăm puțin mai detaliat cu locul acesta: în primul rând trebuie observat că această slujbă a lui Hristos pornește nemijlocit din inima Lui plină de dragoste. „Înainte de sărbătoarea Paștelui, Isus, știind că l-a venit ceasul ca să plece din lumea aceasta la Tatăl, deoarece iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt” (Ioan 13.1). Aproape că nu trebuie spus, că cuvintele „i-a iubit până la capăt” nu înseamnă simplu, că El i-a iubit până la sfârșitul vieții Sale pe pământ. Această frază spune mult mai mult. Ea arată spre dragostea Lui veșnică pentru ai Săi; și în locul acesta ea stă ca să arate că dragostea

Lui este izvorul slujirii Sale neobosite pentru noi, și anume acum, în timp ce El Se află în glorie.

Apoi ni se prezintă țelul slujirii Sale, despre care spălarea picioarelor ucenicilor este o imagine. „Și, în timpul cinei, după ce diavolul pusese deja în inima lui Iuda, al lui Simon, Iscarioteanul, gândul să-L vândă, Isus, știind că Tatăl Îi dăduse toate în mâini și că de la Dumnezeu a ieșit și la Dumnezeu Se duce, S-a ridicat de la cină și Și-a pus deoparte hainele și, luând un ștergar, S-a încins.” (Ioan 13.2-4). Deci Domnul Isus stă împreună cu ai Săi la cină, și avea nemijlocit înaintea ochilor sufletului Său despărțirea care se apropia, dar și locul pe care El îl va ocupa apoi; căci El știa, că Tatăl I-a dat toate lucrurile în mâinile Sale și că El venise de la Dumnezeu și că Se va reîntoarce înapoi la Dumnezeu. El Se scoală de la masa de cină, pe care o ia împreună cu ucenicii Săi; și El face aceasta ca să arate că acum El nu mai putea rămâne mult timp la ei pe locul unde erau ei. Apoi, punând deoparte hainele Lui a luat un ștergar și S-a încins ca semn al slujirii. „Apoi a turnat apă în lighean și a început să spele picioarele ucenicilor și să le șteargă cu ștergarul cu care era încins. A venit deci la Simon Petru; și el-I-a spus: «Doamne, Tu să-mi speli mie picioarele?» Isus a răspuns și i-a zis: «Ce fac Eu, tu nu știi acum, dar vei înțelege după acestea». Petru I-a spus: «Nicidecum nu-mi vei spăla picioarele, niciodată!» Isus i-a răspuns: «Dacă nu te spăl Eu, nu ai parte cu Mine»” (Ioan 13.5-8). În aceste ultime cuvinte ne este arătat scopul spălării picioarelor. Am văzut deja, că scularea Lui în timpul cinei însemna că El nu mai putea rămâne mult timp la ei pe locul unde se aflau; și acum El le arată, cum El îi va face potriviți să aibă o parte cu El pe locul unde El va merge acum. Apostolul Ioan spune: „Și anume părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos” (1 Ioan 1.3). În astfel de împrejurări Domnul învață pe ai Săi cum El îi va face potriviți pentru această părtășie și îi va păstra în această părtășie. Deci țelul spălării picioarelor constă în a face poporul Său capabil să aibă părtășie cu El – și de aceea și cu Tatăl -, și anume la locul unde El voia să meargă acum, în glorie.

După aceea vedem și altceva: Petru nu înțelege cuvintele: „Dacă nu te spăl Eu, nu ai parte cu Mine”; de aceea El replică: „«Doamne, nu numai picioarele mele, ci și mâinile și capul!»” Isus i-a răspuns: «Cine s-a scăldat nu are nevoie decât să i se spele picioarele, pentru că este în totul curat»” (Ioan 13.9,10). Această explicație este cheia pentru înțelegerea acestei teme și necesită o tratare atentă și cu luare aminte.

1. Așa cum tocmai am văzut, Domnul învață în locul acesta că nu mai este nevoie de o a doua curățire, decât numai a picioarelor. Ucenicii erau spălați, scăldați, și aceasta era de nerepetat, căci ei erau „în totul curați”. Ca model pentru aceasta putem vedea sfințirea preoților. Aaron și fiii lui au fost spălați cu apă, o imagine a nașterii din nou cu ajutorul Cuvântului lui Dumnezeu și în puterea Duhului Sfânt, înainte să fie îmbrăcați cu hainele preoțești (Exod 29.4); un procedeu care după aceea niciodată nu s-a mai repetat; dimpotrivă a fost pus ligheanul, unde ei trebuiau să-și spele mâinile și picioarele, când intrau în Cortul întâlnirii, ca să facă slujba lor de preoți (Exod 30.17-21). Niciodată nu se poate scoate suficient de clar în evidență, că credinciosul, după ce el a fost curățit o dată, este pentru totdeauna curat – că el rămâne „în totul curat”. Altfel nu am avea absolut nimic care să ne facă potriviți pentru prezența lui Dumnezeu; căci dacă la noi s-ar găsi numai o singură pată, nu am putea intra în Locul Preasfânt prin perdeaua ruptă.

2. Chiar dacă ei erau curați, totuși picioarele lor aveau nevoie de o curățire permanentă. Picioarele vorbesc despre umblare, aici trebuind să ne gândim că noi suntem înaintea lui Dumnezeu într-o stare de primire permanentă, însă în umblarea noastră prin lumea aceasta venim permanent în contact cu necurăția. Aceasta într-adevăr nu lezează nicidecum poziția noastră – umblarea noastră în lumină, așa cum El este în lumină, deoarece noi obținem această

poziție pe baza a ceea ce este Hristos și ce a făcut El – dar cu toate acestea ea deranjează și întrerupe părtășia noastră. În privința aceasta avem nevoie de spălarea picioarelor, pentru ca părtășia noastră să fie restabilită – pentru ca noi să savurăm tot ce ne aparține în această poziție, în care am fost așezați prin harul Dumnezeului nostru.

De altfel aici s-ar putea întreba, ce fel de necurăție este aceea cu care avem a face. Dacă punem în legătură locul acesta cu 1 Ioan 2.1, ne putem răspunde, că este vorba de păcat. „Dacă cineva a păcătuit – avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel drept”. Desigur deseori se afirmă, că necurățiile nu ar sta în mod necesar în legătură cu păcatul; dar părerea aceasta nu pierde ea din vedere ce este Dumnezeu în sfințenia Sa? În afară de aceasta: ce altceva, în afară de păcat, ar putea murdări? Aici nicidecum nu vrem să trecem cu vederea, că în Vechiul Testament un nazir putea să se întineze întâmplător, că în apropierea lui cineva murea (Numeri 6.9). Însă moartea este rodul păcatului, și nazirul ajungea cumva în puterea lui, chiar dacă atingerea lui în cazul acesta părea să fie total întâmplătoare. Din toate astfel de exemple învățăm, cât de total de neîndurătoare este sfințenia față de păcat (cu privire la cauzele murdăririi vezi și Numeri 19). Deseori se face greșeala, că murdărirea ceremonială este privită ca ilustrare exactă pentru murdărirea morală, în timp ce prima este numai o imagine sau o umbră a ultimei. Părerea că în afară de păcat ar fi și altceva care să murdărească poate conduce la concluzii periculoase, căci nimic altceva nu poate face pe credincios nepotrivit pentru prezența lui Dumnezeu; și chiar și fapta în sine, că picioarele noastre trebuie mereu spălate, arată clar că s-a ajuns la o necurățire – chiar dacă noi nici măcar nu știm ceva despre aceasta sau ea a avut loc fără să ne dăm seama; însă în ochii lui Dumnezeu ea poate veni numai din izvorul murdar și care murdărește al păcatului. De aceea noi putem fi siguri: dacă părtășia noastră a fost în vreun fel întreruptă, atunci noi am ajuns în contact cu murdărirea, și anume prin păcat în una din formele lui multiple. Tocmai aceasta necesită și determină activitatea neîntreruptă a Domnului și Mântuitorului nostru pentru noi ca Mijlocitor la Tatăl.

3. Acum trebuie să ne preocupăm cu întrebarea, cum spală Domnul picioarele alor Săi. Aici El a turnat apă într-un lighean și a spălat picioarele ucenicilor. Însă, apa este o imagine cunoscută a Cuvântului. Așa spune Domnul tocmai în această evanghelie, că un om trebuie să se nască din nou, și anume din apă și Duh. Petru vorbește despre faptul că noi am fost născuți din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu viu și care rămâne (1 Petru 1.23; vezi și Iacov 1.18). Deci Cuvântul a fost simbolizat prin apă, conform cuvintelor Domnului. Psalmistul întreabă: „Cum își va ținea tânărul curată cărarea?” Și răspunsul lui este: „Păzindu-se după Cuvântul Tău” (Psalm 119.9). Pavel o spune și mai direct, atunci când vorbește despre „spălarea cu apă prin Cuvânt ...”, și anume în legătură cu curățirea – chiar dacă aici ea se referă la Adunare și nu la fiecare credincios în parte (Efeseni 5.26). Este deci foarte evident, că în această situație Domnul folosește apa, ca să arate clar că El după plecarea Sa va face curățirea picioarelor lor (umblării lor) prin folosirea Cuvântului. Și cum are loc aplicarea acestui Cuvânt? Așa cum am văzut, Domnul se preocupă cu chestiunea noastră la Tatăl, atunci când am păcătuit. Drept urmare El exercită funcția Sa de Mijlocitor. Aceasta are efect la noi, că Duhul Sfânt începe la timpul stabilit de Dumnezeu să Se preocupe cu noi în această situație, să ne aducă aminte de păcate și să aplice Cuvântul la conștiința noastră, ceea ce ne conduce la judecată de sine, așa că noi mărturisim păcatele noastre; și atunci Dumnezeu este credincios și drept să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate (1 Ioan 1.9); și astfel noi suntem restabiliți.

Deci în felul acesta are loc funcția de Mijlocitor, și un exemplu foarte clar în privința aceasta găsim într-o evanghelie, și anume iarăși în legătură cu Petru. Domnul l-a atenționat cu privire la pericolul care îl pândește; însă această atenționare a fost, dacă nu total neluată în

seamă, totuși curând uitată; și astfel acest ucenic zelos a tăgăduit una după alta că Îl cunoaște. Desigur acesta era păcat de felul cel mai întunecat. Însă întrebarea este: Se va căi el vreodată? Nu, el niciodată nu se va căi, dacă el ar fi lăsat în seama lui; și el niciodată nu s-ar fi căit, dacă Domnul nu ar fi acționat în har. Nici măcar cântatul cocoșului, care i-a fost dat ca semn, nu a putut să-i aducă în amintire păcatul lui. Însă în momentul acesta Domnul S-a întors „și l-a privit pe Petru. Și Petru și-a amintit de cuvântul Domnului, cum îi spusese: «Mai înainte de a cânta cocoșul, Mă vei tăgădui de trei ori». Și Petru, ieșind afară, a plâns cu amar” (Luca 22.61,62). La fel este și astăzi: dacă noi păcătuim, noi niciodată nu ne-am căi, dacă nu ar fi slujba de har a Domnului nostru ca Mijlocitor al nostru. El asigură prin intervenția Lui, ca și la Petru prin privirea Lui, ca păcatul să ne fie adus în amintire, și anume prin Duhul Sfânt cu ajutorul Cuvântului, așa că conștiința noastră este zguduită să se trezească, ca noi să ocupăm locul judecării de sine și al mărturisirii, după care noi suntem readuși în părtășia cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos. Să nu uităm în privința aceasta, că ispășirea, pe care El a făcut-o prin moartea Lui pentru păcatele noastre, Îi dă dreptul să procedeze așa. La început Petru s-a împotrivit ca Domnul să-i spele picioarele. Ah, și cât de necesar era ca El Însuși să Se smerească, da, ca El să meargă în moartea de cruce, ca toate valurile și talazurile mâniei lui Dumnezeu să treacă peste El în judecată, pentru ca El să facă ispășirea și pe această bază să fie în stare să ne slujească pe tot parcursul pelerinajului nostru pe pământ. Ce dragoste și ce har! Ce ar putea inimile noastre altceva să facă, decât să strige permanent: Preamărit să-I fie Numele!

Trebuie să mai exprimăm încă odată categoric, că funcția de Mijlocitor a lui Hristos nu așteaptă până când noi ne căim. În Scriptură se spune: „Dacă cineva a păcătuit – noi avem la Tatăl un Mijlocitor”. Căința noastră este, așa cum am spus, numai urmarea activității Mijlocitorului nostru. Cât de mult consolidează gândul acesta sentimentul nostru pentru harul Său, pentru îndurarea și dragostea Sa. Dacă cineva păcătuiește împotriva noastră, noi suntem foarte înclinați să așteptăm până va veni un semn că răufăcătorului îi pare rău, înainte ca să ne îndreptăm spre el cu inimă deschisă. Dar nu așa este la Domnul nostru preamărit. De îndată ce noi păcătuim, da, ca în cazul lui Petru, înainte chiar ca noi să păcătuim, El ne poartă pe inima Lui înaintea Tatălui, se roagă pentru noi și ne asigură refacerea părtășiei.

Dacă ne gândim pe de o parte, că noi suntem datori harului Său, pe de altă parte ar trebui să ne gândim că purtăm responsabilitate unii pentru alții, responsabilitate care rezultă din slujba lui Hristos ca Mijlocitor. „Deci, după ce le-a spălat picioarele și Și-a luat hainele, așezându-Se din nou la masă, le-a spus: „Înțelegeți ce v-am făcut? Voi Mă numiți «Învățătorul» și «Domnul» și bine ziceți, pentru că sunt. Deci, dacă Eu, Domnul și Învățătorul, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora; căci v-am dat un exemplu, pentru ca, așa cum v-am făcut Eu, să faceți și voi. Adevărat, adevărat vă spun: Nu este rob mai mare decât stăpânul său, nici trimis mai mare decât cel care l-a trimis. Dacă știți acestea, fericiți sunteți dacă le veți face” (Ioan 13.12-17) Noi trebuie să imităm acțiunea Mijlocitorului nostru; căci dacă noi ne bucurăm de slujba Lui actuală în această însușire, nu ar trebui să uităm datoria, pe care o avem, de a sluji unii altora. Nu este aici suficient spațiu pentru cercetarea inimilor noastre în privința aceasta, dacă noi cunoaștem la fel de bine obligația noastră precum cunoaștem învățătura despre funcția de Mijlocitor a lui Hristos? De câte ori nu ar trebui să mărturisim, dacă am fi sinceri, că nu am luat în seamă această responsabilitate! Facă Domnul Însuși, în timp ce El ne învață, să avem tot mai multă bucurie la gândul că El ne spală picioarele și să ne dăruiască smerenia necesară, harul necesar și dragostea necesară, ca să ne spălăm reciproc picioarele!

*Ce mult Tu ne iubești, Doamne Isus, în slujba Ta fără sfârșit,
Că mâinile în adorare își ridică, cel care Tu l-ai mântuit!
Eșecul ne-nconjoară, și de căutăm scăpare, ea nu e de găsit,
Unde păcatu' -și lasă urma, doar Numele Tău mă face fericit.*

9. Hristos, țelul nostru

Deja din primul moment al trezirii noastre spirituale prin Duhul lui Dumnezeu Hristos este pus înaintea ochilor noștri ca țel. Așa a fost și la temnicer, pe care Duhul Sfânt, prin ceea ce l-a făcut să audă și prin evenimentele supranaturale din noaptea aceea plină de evenimente, l-a zguduit trezindu-l, așa că el a venit și căzând la picioarele lui Pavel și Sila a zis: „Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?» Și ei au răspuns: «Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit, tu și casa ta»” (Faptele Apostolilor 16.29-31). Aceasta stă în deplină armonie cu cuvintele rostite de Domnul Însuși: „Și, cum a înălțat Moise șarpele în pustiu, așa trebuie să fie înălțat Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă” (Ioan 3.14,15). Motivul pentru aceasta este evident. Când păcătosul ajunge să simtă vina lui, Dumnezeu apare înaintea lui ca judecător, ca Dumnezeu sfânt, ale cărui drepturi el nu le-a împlinit și sub a cărui judecată dreaptă el a căzut din cauza aceasta. Deci nevoia lui propriu-zisă constă în a găsi o ieșire, și anume atât din starea lui cât și cu privire la sentința sub care el suspină; și deoarece această ieșire se poate găsi numai în Hristos, Hristos este primul țel spre care se îndreaptă privirea lui.

Apostolul Pavel prezintă deosebit de clar adevărul acesta în epistola către Romani. Acolo se spune: „pentru că nu este deosebire; pentru că toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu, fiind îndreptățiți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus, pe care Dumnezeu L-a rânduit ca ispășire, prin credința în sângele Lui, pentru arătarea dreptății Sale, datorită trecerii peste păcatele făcute mai înainte, în îngăduința lui Dumnezeu, spre arătarea dreptății Sale în timpul de acum, astfel încât El să fie drept și să-l îndreptățească pe acela care este din credința în Isus” (Romani 3.23-26). După ce păcătosului i-a fost prezentat Hristos în rezultatul lucrării Sale de ispășire și el a primit prin credință mărturia lui Dumnezeu cu privire la El, ce este El și ce a făcut El, el (devenit credincios între timp) este îndreptățit, curățit de toată vina – mai ales, de ceea ce stătea împotriva lui -, și el are acum „pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos” (Romani 5.1). Desigur el are mult mai mult; însă vrem să îndreptăm atenția aici spre faptul că el devine mântuit în momentul când privește cu credință la Domnul Isus, care a fost pus înaintea lui în timpul necazului sufletului său. Are el prin aceasta destul din Hristos? Departe de așa ceva! Căci cercetarea în continuare a Scripturii va arăta, că țelul, spre care ochii lui au fost îndreptați, pe când era încă un păcătos vinovat, este tocmai țelul care rămâne înaintea ochilor lui, după ce a fost mântuit prin harul lui Dumnezeu. Da, țelul, spre care privește păcătosul, ca să fie eliberat de povara grea a păcatelor sale, este exact ceea ce trebuie să umple privirea lui în timpul întregii lui călătorii ca sfânt – și aceasta chiar până în toată veșnicia.

Propunem să luăm câteva exemple în privința aceasta, ca să arătăm, că privirea credinciosului ar trebui să fie întotdeauna îndreptată spre Hristos; că El ne este prezentat ca țel, care ar trebui să umple toată privirea noastră și să atragă sufletele noastre.

1. Așa cum El este pentru păcătos subiectul credinței spre mântuire, El este și pentru cel sfânt țelul vieții în credință. De aceea și Pavel scrie: „Am fost răstignit cu Hristos și nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine; și ceea ce trăiesc acum în carne, trăiesc prin credință,

aceea în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine” (Galateni 2.20); aceasta înseamnă (cu privire la fraza secundară scoasă de noi în relief), că viața, pe care apostolul o ducea aici pe pământ, avea pe Domnul Isus ca țel al credinței Sale. Aceasta corespunde și cu ceea ce Domnul Însuși a spus, atunci când ucenicii, având în vedere despărțirea Lui în curând de ei, s-au întristat foarte mult: „Să nu vi se tulbure inima; credeți în Dumnezeu, credeți și în Mine” (Ioan 14.1). Deci aici El îi învață, că într-adevăr în curând El nu va mai fi cu ei și ei nu-L vor mai vedea cu ochii lor trupești, însă ei ar trebui să creadă în El – să-L aibă pe El ca subiect al credinței lor -, la fel cum ei credeau în Dumnezeu; și în privința aceasta El le-a revelat caracterul locului unde El voia să meargă. Era casa Tatălui, o casă cu multe locuințe, unde El le va pregăti un loc, și anume cu privire la timpul când El va reveni pentru ei. Până atunci ei ar trebui să fie preocupați cu El, să-L aibă ca țel; și ce plăcut și binecuvântat este să ne îndreptăm privirea spre El – da, s-o avem întotdeauna îndreptată spre El, că Hristos este preocupat în casa Tatălui cu noi și pentru noi. Oricât de întunecați ar fi norii, care umbresc drumul nostru pe pământ, și oricât de numeroase ar fi încercările, nimic nu-L poate ascunde privirii credinței, în toată gingășia dragostei Lui, în tot ce este El înaintea lui Dumnezeu pentru noi; și din prezența Lui se revarsă tot timpul lumină, bucurie și pace.

Însă noi avem mai mult decât aceasta: nu numai că El este subiectul credinței noastre, ci credința noastră este susținută de El; noi trăim numai prin privirea credinței spre El ca țel al nostru. Hristos ca țel al nostru este viața credinței noastre. De aceea El mai spune: „După cum M-a trimis pe Mine Tatăl cel viu și Eu trăiesc datorită Tatălui, tot așa, cel care Mă mănâncă pe Mine va trăi și el datorită Mie” (Ioan 6.57). Să mănânci pe Hristos înseamnă, așa cum s-a arătat deja într-un capitol anterior, nimic altceva decât să ți-L însușești permanent pe El Însuși, în tot ce este El, prin acțiunea credinței; și astfel se arată că noi în totul suntem dependenți de El ca izvor al vieții; că așa cum hrana menține corpul nostru în viață și îl hrănește, și Hristos menține sufletul nostru în viață și îl hrănește. Deci El este țelul nostru; și noi trăim numai prin practicarea credinței, conform cuvântului din epistola către Evrei: „cel drept va trăi prin credință” (Evrei 10.38). La El este izvorul vieții, și credința este canalul prin care noi suntem legați cu Izvorul și prin care – în puterea Duhului – curge viața. Deci noi trăim atât prin credință în Hristos, cât și în dependență de Hristos.

2. Hristos este și țelul slujirii noastre; da, viața noastră întreagă Îl are ca țel suprem. „Pentru că dragostea lui Hristos ne constrânge, noi judecând aceasta: că, dacă Unul a murit pentru toți, toți deci au murit; și El a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care pentru ei a murit și a înviat” (2 Corinteni 5.14,15). Chiar și mai clar, chiar dacă este de aceeași natură, este vorbirea într-o altă epistolă: „Pentru că pentru mine a trăi este Hristos” (Filipeni 1.21). El se afla ce-i drept în momentul acela în închisoare, însă el era așa de dezlegat de sine însuși, că putea să dorească să vină așteptarea serioasă și speranța, că el în nimic nu va fi dat de rușine; mai mult chiar, el putea avea toată îndrăzneala, că, ca întotdeauna, și aici și acum Hristos va trebui glorificat în trupul lui, fie prin viață, fie prin moarte; și motivul încrederii lui consta în: „viața pentru mine este Hristos.” Acesta era singurul țel în viața Sa; toate activitățile sale felurite, tot ce dorea și tot ce făcea era în legătură cu Hristos. În felul acesta viața lui se apropia tot mai mult de exemplul minunat al Domnului nostru preamărit, care s-a văzut vreodată pe pământ. Căci Hristos nu a căutat să-Și placă Lui Însuși; El totdeauna a făcut ce Îi plăcea Tatălui; hrana Lui a constat în a face voia Tatălui Său și să facă lucrarea Sa (Ioan 4.34; 5.30; 6.38; 8.29). Apostolul face deosebit de clar adevărul acesta în legătură cu moartea lui Hristos. „Fiți deci imitatori ai lui Dumnezeu, ca niște copii preaiubiți, și umblați în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca dar și jertfă lui Dumnezeu, ca parfum de bună mireasmă” (Efeseni 5.1,2). Desigur El a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea, însă era Dumnezeu, pe care sufletul Său Îl avea de fapt înaintea ochilor; era glorificarea lui Dumnezeu, pe care El o

căuta și care era laitmotivul morții Sale; căci El a devenit ascultător – cu siguranță față de Dumnezeu – ascultător până la moarte, da, moarte de cruce.

Și la noi ar trebui ca Hristos să fie conținutul și țelul vieții noastre, al gândurilor noastre, al sentimentelor, planurilor, preocupărilor și activităților noastre. Noi suntem ai Săi, căci El ne-a răscumpărat cu sângele Său prețios; și El Își revendică dreptul asupra noastră, pentru ca noi să nu mai trăim pentru noi înșine, ci pentru El, care a murit și a înviat pentru noi. Ce încercare profundă înseamnă aceasta! Mi-am propus *eu* una sau alta? Este aceasta pentru Hristos? Doresc *eu* ceva *pentru mine*, sau să fie *pentru Hristos*? Este vorba de râvna *mea* în slujire? Este slujba mea pentru Hristos? Pot privi în jur în locuința mea și spune că tot ce văd aici este pentru Hristos? Expresia „*pentru Hristos*” ne oferă deci un principiu care se lasă aplicat la întreaga noastră viață zilnică; un principiu, care să fie pentru noi determinativ, care ar trebui să conducă tot ce facem și toate căile noastre; un principiu conform căruia eul (omul vechi) nu mai înseamnă nimic, ci Hristos înseamnă totul.

3. Hristos ne este prezentat și ca subiect, pe care noi trebuie să-L posedăm. Acest aspect ne este prezentat în epistola către Filipeni capitolul 3. La începutul acestui capitol apostolul enumeră avantajele, pe care el le avea ca iudeu (ca om după carne) și cum acestea au constituit baza încrederii lui. „Dacă vreun altul gândește să se încreadă în carne, eu cu atât mai mult: circumcis a opta zi; din neamul lui Israel, din seminția lui Beniamin, evreu din evrei; după Lege, fariseu; în privința râvnei, persecutor al Adunării; în privința dreptății care este în Lege, fiind fără vină.” Deci el avea tot ce omul firesc ar putea prezenta înaintea lui Dumnezeu. El nu lăsa nimic de dorit din punct de vedere moral, religios și bisericesc – conform sentinței omenеști. Chiar și mai mult: inspirat de Duhul lui Dumnezeu la scriere, el poate spune chiar că „în privința dreptății care este în Lege, era fără vină.” Ca și tânărul, care L-a întrebat pe Domnul Isus: „Învățătorule, ce bine să fac ca să am viață eternă?” și după ce i s-a îndreptat atenția spre porunci, el a răspuns: „Toate acestea le-am ținut”. – La fel și Saul, care ar fi putut adăuga la cuvintele tânărului: „Ce-mi mai lipsește?” (Matei 19.16-21). Însă când Saul, care în orbirea lui prigonea Adunarea, era tocmai pe drumul spre Damasc, a fost întâmpinat de Domnul în gloria Sa – tocmai acest Isus, pe care el împreună cu toată națiunea lui L-au lepădat și respins, dar care acum era înviat dintre morți și glorificat, i s-a arătat; și drept urmare Saul a recunoscut adevărata valoare a valorii *Sale* mari în lumina gloriei care l-a înconjurat; el a văzut cât de total lipsit de valoare erau toate acestea, și acum prin harul lui Dumnezeu era în stare să spună: „dar cele care îmi erau câștig le-am socotit pierdere, datorită lui Hristos. Dar în adevăr, și socotesc că toate sunt pierdere, datorită valorii nespuse de mari a cunoștinței lui Hristos Isus, Domnul meu, pentru care am pierdut toate și le socotesc ca fiind gunoi, ca să-L câștig pe Hristos” (Filipeni 3.7,8). Deci el a descoperit aurul curat, lângă care tot ceea ce el și-a închipuit că ar avea valoare a apărut numai ca vechituri nefolositoare; și după ce el a evaluat toate acestea după valoarea lor adevărată, el voia acum numai să-L câștige pe Hristos – aceasta înseamnă să-L posede pe Hristos ca și câștig. Tot ce era așa prețios în ochii săi, a pălit acum, și numai Hristos a rămas; și anume nu numai ca bază a încrederii lui înaintea lui Dumnezeu, ci și ca posesiune veșnică a lui. Căci Hristos a câștigat inima lui; și inima nu se odihnește până când a dobândit subiectul încrederii ei.

Însă era un Hristos în glorie, Cel pe care L-a văzut și L-a dorit; drept urmare el putea să posede pe acest Hristos numai în glorie. De aceea și tot drumul de aici înainte al apostolului a fost călăuzit de această realitate. Cu inima și ochii îndreptați spre țelul său, el a zis: „însă urmăresc, dacă aș putea să-l și apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus” (dacă și eu aș putea apuca din posesiune, pentru care și eu am fost apucat de Hristos). Și cu toată energia sufletului său, însuflețit de dorința arzătoare, el poate continua: „Fraților, eu însumi nu consider că l-am apucat; dar *una* fac: uitându-le pe cele din urmă și întinzându-mă spre cele

dinainte, alerg drept spre țintă, pentru premiul chemării de sus a lui Dumnezeu, în Hristos Isus” (Filipeni 3.13,14). Deci acesta era premiul spre care el și-a îndreptat inima; și ca un concurent la alergări a alergat spre țel și nu a luat în seamă lucrurile din jurul lui sau le-a băgat în seamă numai obscur, în timp ce alerga mai departe; căci ochii lui erau îndreptați spre Hristos glorificat; și în această lumină minunată de strălucitoare el nu putea să mai vadă și altceva. Deci acesta era lucrul care a captivat inima lui, a dominat și a format viața lui pe pământ și l-a mânat neobosit înainte în alergarea, în care el alerga. În timpul acesta aștepta pe Mântuitorul, pe Domnul Isus Hristos, care va transforma trupul slab al slujitorului Său și-l va face asemenea trupului Său de slavă, și atunci el va fi în sfârșit ajuns la Țel și va fi pentru totdeauna ca Țelul său.

Acest Țel stă și înaintea fiecărui credincios. Ar trebui să ne verificăm noi înșine o dată în lumina locului acesta, în lumina energiei, a dorinței arzătoare și a sentimentelor concentrate ale apostolului. Fie ca fiecare dintre noi să se întrebe o dată înaintea lui Dumnezeu: posedă Hristos cu adevărat inima noastră așa fel că noi nu mai dorim nimic altceva? Ne satisface să pierdem totul pentru El? Considerăm noi, ca și Pavel, tot ce prețuiește omul firesc ca o pierdere, din pricina prețului nespus de mare al cunoașterii Domnului nostru Isus Hristos? Deseori se aude rugăciunea aceasta, și probabil și noi o rostim, ca inima noastră să fie îndreptată spre Hristos. Însă El Însuși a spus: „Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră” (Matei 6.21). Deci dacă inimile noastre nu sunt îndreptate spre El și nu sunt preocupate cu El, aceasta este din cauză că El nu este în măsură suficientă comoara noastră. Dar dacă vrem să ne desprindem inimile noastre de această alergare cu tot ce este legat de ea, atunci trebuie să începem să ne preocupăm cu Hristos. Să cercetăm desăvârșirile Lui felurite, frumusețile Lui diferite, harul Său nespus de mare și dragostea Lui care nu se schimbă. *Atunci* inimile noastre vor fi atrase spre El; și după ce sentimentele noastre au fost aprinse prin dorința sfântă de a-L urma, atunci ele vor fi captivate în totul de El. Deseori cântăm:

Isuse, ești de ajuns pentru a liniști inima și sufletul!

Cât de adevărat este aceasta! Însă se pune întrebarea pentru noi, când aducem cuvintele acestea pe buzele noastre: cunoaștem noi aceasta și practic? Este realmente așa, că noi nu mai dorim nimic altceva, decât numai pe Hristos? Dacă am fi jefuiți de toate celelalte lucruri, am mai putea noi spune atunci, că Hristos ne este de ajuns? Acestea sunt întrebări care cercetează inima, și la ele ar trebui să se dea răspuns. Căci numai dacă noi cunoaștem *cu adevărat* acest adevăr, nici un alt lucru nu ne va abate privirea; și atunci vom dori să vină și momentul când vom fi ca El, așa cum este El, și vom fi pentru totdeauna la El.

*Să-I văd strălucirea mereu,
Pe veci să-L pot numi al meu
Stând în prezența Sa. –
Cu privirea pe veci în spre El îndreptată,
În raza luminii strălucind minunată,
A Lui față în glorie în cer se arată,
Celor sfințiți, ce stau la dreapta Sa.*

4. În afară de aceasta El ne este prezentat ca imagine, în al cărui chip noi vom fi transformați. Gândul acesta este într-adevăr conținut în pasajele tratate, însă într-un alt loc din Scriptură el ne este prezentat și mai clar. Astfel ni se spune, că noi am fost „rânduți mai dinainte” să fim „asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi-născut între mai mulți frați” (Romani 8.29). Și apostolul Ioan arată spre acest fapt, spunând: „Preaiubiților,

acum suntem copii ai lui Dumnezeu și ce vom fi nu s-a arătat încă; știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este” (1 Ioan 3.2). Cel mai clar însă exprimă Pavel acest adevăr. Când scrie credincioșilor din Corint, și prezintă slujba dreptății în contrast cu slujba condamnării, fiind călăuzit să vorbească despre locul plinătății și al binecuvântării, la care au fost aduși credincioșii, el spune: „noi toți, privind ca într-o oglindă, cu fața descoperită, gloria Domnului, suntem transformați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Corinteni 3.18). În privința aceasta el se referă la Exod 34, unde citim, că Moise s-a văzut determinat să-și acopere fața cu un văl, ca să acopere gloria care se reflecta de pe fața lui (după ce s-a coborât de pe munte, unde a petrecut 40 de zile și 40 de nopți în prezența lui Dumnezeu), deoarece Aaron și toți copiii lui Israel „se temeau să se apropie de el”. „Și Moise a încetat să le vorbească și și-a pus un văl peste față. Și Moise, când intra înaintea Domnului ca să vorbească cu El, își scotea vălul până ieșea” (Exod 34.29-34). În epoca aceea numai Moise intra la Domnul cu fața descoperită; însă acum este așa, că noi toți – toți credincioșii – privesc cu fața descoperită gloria Domnului.

Prin urmare este așa, că toți care ocupă poziția și locul de creștini, au fost strămutați în lumină, așa cum și Dumnezeu este în lumină; și acolo ei văd cu fața descoperită gloria Domnului. Hristos în glorie este țelul, pe care ei îl privesc. Aceasta s-a arătat în timpul acela într-un mod deosebit la moartea lui Ștefan: „Dar el, fiind plin de Duh Sfânt, privind țintă spre cer, a văzut gloria lui Dumnezeu și pe Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 7.55). Semnificativ la această imagine este, că cerul este deschis pentru fiecare credincios, așa că el în credință – fără văl, complet descoperit – vede un Hristos glorificat la dreapta lui Dumnezeu. Căci pe baza morții Sale s-a rupt perdeaua – o expresie a faptului că ispășirea, pe care El a făcut-o prin moartea Sa, a fost primită de Dumnezeu ca împlinind deplin și desăvârșit cerințele sfințeniei Sale, așa că El putea acum să Se arate în tot harul Său și în toată dragostea Sa, ca să întâmpine pe păcătos și să-l conducă la Sine prin credința în Hristos, pentru ca el să poată locui în prezența Lui directă, în Locul Preasfânt. Acesta este locul fiecărui sfânt al lui Dumnezeu.

Însă aici trebuie acordată atenție: desigur este incontestabil adevărat, că fiecare credincios posedă locul acesta; însă este o cu totul altă întrebare, deosebit de importantă, dacă noi îl și ocupăm cu adevărat. Noi suntem aduși în locul acesta prin eficacitatea lucrării lui Hristos, precum și prin moartea și învierea Sa; și astfel este marele privilegiu al nostru, să fim preocupați permanent cu Hristos ca țel al nostru. Dumnezeu dorește cu plăcere ca noi să ne preocupăm cu El; căci El vrea ca noi să împărtășim împreună cu El bucuria Sa, prin aceea că noi privim fața Aceluia, care a redobândit gloria Sa, prin faptul că El a fost ascultător până în moarte, da, în moarte de cruce. Ne ocupăm noi locul în care am fost aduși prin harul Dumnezeului nostru, și avem noi părtașie cu El în privința desfătării inimii Sale? Probabil că în timpul actual nu este pericol mai mare, decât să cunoaștem adevărul deplin cu privire la poziția noastră, fără însă a năzui să corespundem și practic acestei poziții. Dacă ne lăudăm cu poziția noastră, dar nu suntem atenți la starea noastră, decădem în același rău care caracteriza pe iudei în timpul Domnului. De aceea ar trebui să verificăm cu toată seriozitatea, dacă avem atitudinea lui Ștefan; dacă privirile noastre, ca ale lui, sunt îndreptate permanent în sus spre gloria Domnului.

Ceea ce este minunat în privința aceasta, este faptul că Hristos, pe care Îl vedem ca țel al nostru, este și imaginea în care noi trebuie să fim transformați. Potrivit planurilor harului Său nesfârșit și pe baza bucuriei Sale de a arăta clar prețuirea lucrării lui Hristos, pe care El i-o acordă, Dumnezeu vrea ca noi să fim ca Acela, pe care El L-a glorificat. Noi putem deja acum să spunem: „așa cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta” (1 Ioan 4.17); aceasta înseamnă că noi deja acum, în timp ce suntem încă în lumea aceasta, sunt la fel de desăvârșit

primiți precum El este la dreapta lui Dumnezeu. Însă va veni timpul, când vom fi transformați așa cum este El, când chiar și trupurile noastre sărmene vor fi transformate în asemănare cu trupul Său al gloriei. Ce har! Așa cum noi eram și așa cum suntem, noi trebuie să fim făcuți capabili să ne ridicăm privirea în sus spre Hristos în glorie și să spunem: „Vom fi ca El”.

Cum – așa am putea întreba – va avea loc această transformare în noi? Răspunsul îl găsim tocmai în locul acesta: „Iar noi toți, privind ca într-o oglindă, cu fața descoperită, gloria Domnului, suntem transformați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Corinteni 3.18). În timp ce pe de o parte Hristos este în glorie, în al cărui chip noi trebuie să fim transformați, pe de altă parte faptul, de a-L vedea acolo, este unealta în puterea Duhului prin care are loc această transformare. Ce simplu! Noi trebuie numai să privim într-acolo, și noi devenim deja transformați – transformați în același chip, din slavă în slavă (căci este un proces succesiv) prin Duhul Domnului. Noi devenim marcați de chipul Aceluia pe care Îl privim; razele gloriei feței Sale cad pe noi, pătrund în noi și ne transformă moral în asemănarea cu Domnul nostru.

În aceasta constă deci responsabilitatea noastră. Țelul este înaintea noastră; și noi stăm înaintea lui cu fața descoperită, la care numai puterea divină ne poate transforma în chipul Său; însă I-a plăcut lui Dumnezeu să lege efectul acestei puteri prin Duhul cu privirea noastră spre Cel glorificat. Cine nu ar vrea să stea permanent cu privirea îndreptată înainte și să capteze fiecare rază, care coboară de la un astfel de Domn, și anume cu dorința sinceră să se asemene tot mai mult cu Acela spre care noi privim? Aceasta este taina creșterii în har – să privești nestrămutat la Hristos, care șade pe tronul Tatălui. Nu trebuie însă să uităm, că chiar și procesul acesta conduce numai la o asemănare crescândă. Asemănarea deplină – așa cum ne învață apostolul Ioan – se lasă așteptată până în momentul când noi Îl vom vedea așa cum este El. Deci aici pe pământ nu este nici o desăvârșire, deoarece norma de sfințenie a lui Dumnezeu este Hristos în glorie; și El nu Se va odihni, până când noi nu vom corespunde pe deplin acestei norme. Fie ca noi să avem privirea îndreptată spre această țintă, pentru ca noi în fiecare zi să devenim tot mai mult asemenea Lui, Aceluia care într-o zi vom fi ca El!

*Doamne, în glorie să Te privesc,
Ca Tine să devin, în trupul pământesc ...*

5. Deoarece El este desfătarea lui Dumnezeu, și noi ne bucurăm de El; „și anume părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său; Isus Hristos” (1 Ioan 1.3). Când El era încă aici pe pământ, de două ori a venit un glas din cer și a spus: „Acesta este Fiul Meu preaiubit”. El era în totul desfătarea lui Dumnezeu, și pe El Dumnezeu Se odihnea cu plăcere. Înainte ca El să părăsească lumea aceasta, a spus: „Pentru aceasta Mă iubește Tatăl, pentru că Eu Îmi dau viața, ca din nou să o iau” (Ioan 10.17). Prin lucrarea Sa, pe care a făcut-o la cruce, prin care a glorificat pe Dumnezeu – și chiar cu privire la problema păcatului -, și a pus baza pe care Dumnezeu pe drept a putut salva pe cel care crede și împăca toate lucrurile cu sine Însuși (Coloseni 1.20), El Și-a revendicat pentru Sine un drept nou de la Dumnezeu. Așa spune El și, anticipând crucea: „Acum este glorificat Fiul Omului și Dumnezeu este glorificat în El. Dacă Dumnezeu este glorificat în El, și Dumnezeu Îl va glorifica în Sine Însuși și Îl va glorifica îndată” (Ioan 13.31,32). Dumnezeu a și făcut aceasta, așa că Hristos stă acum glorificat la dreapta Sa; căci Dumnezeu S-a bucurat așa de mult să-I ofere dreptul nou câștigat și (dacă avem dreptul să spunem cu toată reverența așa) prin aceasta să facă cunoscut prețuirea acordată de El lucrării lui Hristos. Acolo șede El acum, desfătarea inimii lui Dumnezeu, dar și centrul gloriei; și Dumnezeu Își găsește desfătarea în El, Cel care a restabilit gloria Sa și L-a glorificat în fiecare trăsătură de caracter a Sa; și El ne invită să avem parte împreună cu El la această bucurie. La aceasta suntem noi chemați, și anume – să împărtășim cu Dumnezeu

sentimentele și gândurile Lui cu privire la Fiul Său preaiubit. Inima lui Dumnezeu are destul în El, și cu siguranță și inima noastră; și dacă El umple inima lui Dumnezeu, ar trebui ca El să umple la fel și inima noastră.

Este bine, dacă ținem seama și de acest aspect al adevărului. Hristos este nu numai un Salvator, un Mântuitor în toate nevoile noastre, ci El este și Acela care satisface pe deplin inima lui Dumnezeu, El, Omul după inima lui Dumnezeu. Dumnezeu dorește cu plăcere ca și noi să-L prețuim potrivit gândurilor Sale, în bogăția Lui și caracterul Lui ales, și cu bucurie să participăm la prețuirea Lui Dumnezeu a Aceluia care a renunțat la toate pentru a-L glorifica pe Dumnezeu. „De aceea și Dumnezeu L-a înălțat foarte sus și I-a dăruit un Nume care este mai presus de orice nume, ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi, al celor cerești și al celor pământești și al celor de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre gloria lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domn” (Filipeni 2.9-11).

Dacă El este deja astăzi desfătarea noastră, El va fi și în veșnicie. Noi vom fi pentru totdeauna la Domnul. El Însuși va fi totdeauna la noi, Mielul, sacrificat odată, însă atunci ca și acum Om, căci niciodată nu va renunța la natura Sa umană, pe care El a luat-o atunci; și atunci El va umple pe deplin și desăvârșit privirea noastră. Ce studiu care nu se termină niciodată ar fi să căutăm și să contemplăm cele mai diferite și mai multiple însușiri ale Sale! Vom privi fața Lui fără să obosim vreodată, delectându-ne cu frumusețea Lui!

Vom auzi glasul Lui; și cât de mult ne vom lega de fiecare cuvânt care va veni de pe buzele Lui! Tot ce vom vedea și auzi va umple sufletele noastre cu o bucurie nespus de mare; și fără încetare ne vom bucura să ne prosternăm la picioarele Lui în adorare și laudă.

Doamne, anticipă timpul acesta și îndepărtează ochii noștri de la tot ce întunecă privirea noastră pentru Tine, pentru ca noi să fim atrași cu totul la Tine!

*Tu ești Cuvântul veșnic, neclintit,
Unicul Fiu al Tatălui;
Dumnezeu vestit, văzut și auzit,
Care stă pe tronul cerului.
Vrednic ești Tu, Miel al lui Dumnezeu, ca
Orice genunchi să se plece-naintea Ta.*

*Deplin vizibil în Tine e
Propriul chip al Tatălui, întipărit:
Plinătatea Dumnezeirii se vede,
Divinul veșnic și dezvăluit.
Vrednic ești Tu, Miel al lui Dumnezeu, ca
Orice genunchi să se plece-naintea Ta.*

10. Hristos, modelul nostru

Unul din adevărurile foarte cunoscute este, că Hristos este un model pentru noi în umblarea Sa în lumea aceasta. Aceasta se spune clar și este confirmat în mai multe locuri din Scriptură; și aproape în fiecare carte a Noului Testament este inclus acest adevăr. Când Petru vorbește despre obligațiile servitorilor din casă, el arată spre Hristos, care, așa cum spune el, „ca să călcăm pe urmele Lui” (1 Petru 2.21). La fel spune și apostolul Ioan: „Cine zice că rămâne în

El este dator și el însuși să umble așa cum a umblat El” (1 Ioan 2.6). Scriitorul epistolei către Evrei ne dă mai întâi o enumerare detaliată a bărbatilor credinței din epocile trecute și apoi continuă: „De aceea și noi, având un nor așa de mare de martori care ne înconjoară, dând la o parte orice greutate și păcatul care ne înfășoară așa de ușor, să alergăm cu răbdare în alergarea care ne stă înaintea, privind ținta la Isus, Căpetenia și Desăvârșitorul credinței, care, pentru bucuria pusă înaintea Lui, a răbdat crucea, disprețuind rușinea, și șade la dreapta tronului lui Dumnezeu. Gândiți-vă bine dar la Cel care a răbdat de la păcătoși așa mare împotrivire față de Sine, ca să nu oboșiți, descurajându-vă în sufletele voastre” (Evrei 12.1-3).

Adevărata putere a acestui loc din Scriptură este deseori trecută cu vederea de cititorul superficial, deoarece se adaugă cuvântul „noastre” și astfel Domnul este făcut Căpetenia și Desăvârșitorul credinței *noastre*. Prin aceasta se pierde complet ceea ce Duhul lui Dumnezeu învață aici. Adevărul, care ne este prezentat aici, constă în aceea, că Domnul Isus este un model desăvârșit al credinței, că El ca Om este un model al vieții de credință. Aceasta s-ar putea recunoaște mai ușor dacă cuvintele „Inițiatorul” („Începătorul”) și „Desăvârșitorul” credinței ar fi rediate – așa cum uneori se face – prin „Conducător” și „Completatorul” credinței – adică: El ne conduce pe cărarea credinței, și El ne duce și la țel; pe tot drumul – de la început și până la sfârșit – el este modelul desăvârșit al credinței ca Om ascultător și dependent. De aceea și privirile noastre ar trebui să fie permanent îndreptate spre El; noi trebuie să privim la Isus, ca să ne întipărim exemplul Lui, pentru ca astfel după aceea și noi să călcăm pe urmele Lui. Și Domnul nostru a exprimat deseori acest adevăr. El (adevărul) se arată în toate locurile unde este vorba de ucenicie, de exemplu: „Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși și să-și ia crucea și să Mă urmeze” (Matei 16.24). Desigur aici este vorba în primul rând de ucenicie; însă „urmaș” nu înseamnă mai puțin decât a asculta de Cuvântul Său, să-L recunoști ca Domn (Stăpân) și să umbli pe urmele Lui.

Așadar devine foarte clar că Domnul nostru este un model pentru noi în umblarea Lui aici pe pământ, și noi dorim cu plăcere să studiem această temă, nu numai pentru a scoate în evidență însemnătatea ei, ci și pentru a arăta baza ei precum și mijloacele pentru a transpune aceasta în practică.

Baza ei constă în ceea ce era El ca Om în lumea aceasta. Deja înainte de întruparea Lui a spus: „Iată, Eu vin ... ca să fac voia Ta, Dumnezeule” (Evrei 10.7). Aceasta stă ca titlu peste întreaga viață a Lui: El a venit nu ca să facă propria lui voie, ci să facă voia Aceluia care L-a trimis (Ioan 6.38). El a făcut aceasta în chip desăvârșit și neîntrerupt – de la Betleem până la Golgota. Toate gândurile Lui, simțămintele și faptele Lui stăteau sub ascultarea de voia lui Dumnezeu. Pentru prima dată de la căderea în păcat, Dumnezeu a găsit adevărul în interiorul unui Om – al Aceluia care a corespuns așa de mult cerințelor Sale, că Dumnezeu cu plăcere desăvârșită putea în dragostea Sa să se odihnească pe El. Ce bucurie trebuie să fi fost pentru inima lui Dumnezeu să poată privi în jos spre cele care aveau loc, unde totul a eșuat și s-a abătut de pe drum, unde nu se afla nici un om bun, niciunul măcar -, și apoi să vadă pe Hristos, cum El era în mijlocul greutăților fără asemănare, expus tuturor relei-voințe omenești și satanice, și cu toate acestea permanent și în chip desăvârșit corespundea voii lui Dumnezeu, să-L vadă cum în toate împrejurările, în care Se afla, a glorificat pe Dumnezeu, și anume tot timpul vieții Sale.

*Înconjurat de necredință, rămas-ai credincios,
În întineric unicul Soare,
Ai mărturisit Numele Tatălui Tău;
Voia Lui Ți-a fost desfătare.*

În El Dumnezeu a găsit în sfârșit un Om care corespundea în toate inimii Sale, pe El, Cel care întruchipa desăvârșirea gândurilor Sale. El a fost așa în toate împrejurările, în ceea ce era față de Dumnezeu și în ceea ce era înaintea oamenilor; așa cum S-a comportat față de prieteni sau față de vrăjmași; fie că este vorba de întristare, prigoană sau ispite; în toate situațiile imaginabile, în locuri retrase sau în public – în toate lucrurile, în orice revelație a vieții Sale aici pe pământ, în toate El era exemplul nostru; căci toate experiențele Lui felurite erau numai ocazii să facă cunoscut ce era El ca Om ascultător și dependent; și în felul acesta El este și standardul divin pentru toți aceia care sunt ai Lui. Deci dacă eu vreau să știu cum ar dori cu plăcere Dumnezeu să mă aibă, atunci trebuie să privesc la Hristos și să urmez urmele pașilor Lui pe drumul Său prin lumea aceasta.

Deci dacă pornim de la premisa, că Hristos este modelul nostru, atunci trebuie să definim foarte exact, pentru care clasă de oameni este valabil mai ales aceasta. Să faci greșeli în privința aceasta ar fi deosebit de fatal și realmente a condus multe suflete la eșec. Așa de exemplu, pentru unitarieni întreaga obligație a omului constă în a imita viața lui Hristos; și pe lângă aceasta susțin chiar teza, că un succes în privința aceasta ar fi deja pașaportul pentru cer; și cărți cum ar fi „Imitatio Christi” (Imitarea lui Hristos) a lui Thomas a Kempis merg mai mult sau mai puțin în aceeași direcție, și anume, că omului firesc i-ar fi posibil să umble pe urmele pașilor lui Isus. Aproape că nu trebuie să accentuăm, că o astfel de învățătură desconsideră total relația omului cu Dumnezeu în general, precum și problema păcatului și neputința omului provocată prin căderea în păcat. „Și cei care sunt în carne nu pot să placă lui Dumnezeu” (Romani 8.8) este de exemplu o afirmație pe care unii oameni nu o iau în seamă sau nu-i dau crezare, ceea ce conduce la propria lor pierzare. Ce aroganță din partea păcătoșilor, care stau totuși sub judecată – păcătoși, care s-au îndepărtat total de Dumnezeu și a căror natură este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu (Romani 8.7) – să-și revendice puterea de a merge pe urmele pașilor Sfântului lui Dumnezeu! Se arată numai puterea ademenitoare și ispititoare a lui satan, care conduce la ruină acolo unde se întreține o astfel de apreciere greșită. Așa cum satan l-a consolidat pe faraon și oștirea lui în gândul că ei ar putea urmări pe Israel prin Marea Roșie (și cu toate acestea s-au scufundat ca plumbul în râu), tot așa el înșeală și astăzi oameni la ideea că ei ar putea imita pe Hristos, și prin aceasta ar produce o dreptate care face pe om potrivit pentru prezența lui Dumnezeu; însă o astfel de concluzie greșită conduce la pierzarea proprie. De aceea se recomandă să se arate exact, care sunt calificările necesare, ca să poți urma cu adevărat exemplul lui Hristos.

1. Cel mai important este că noi avem aceeași natură. Este pe deplin adevărat, da, tocmai de aceea este o învățătură fundamentală a creștinismului, că Hristos a devenit Om. „Dar când a venit împlinirea timpului, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său, născut din femeie ...” (Galateni 4.4). El a fost cu adevărat născut în lumea aceasta, însă nu trebuie să uităm cuvintele, pe care îngerul le-a spus Mariei: „Duhul Sfânt va veni peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri, de aceea și Sfântul care Se va naște Se va chema Fiul lui Dumnezeu” (Luca 1.35; vezi și Matei 1.18-20). Deoarece Hristos a luat parte la carne și sânge (Evrei 2.14) și drept urmare era atât „Om adevărat” precum și „Dumnezeu adevărat”, așa că nimeni nu poate spune că El ar fi luat natura noastră; că El ar fi fost „os din oasele noastre” și „carne din carnea noastră”. Prin aceasta s-ar afirma, că El a avut o natură păcătoasă, L-ar descalifica ca Miel al lui Dumnezeu – ca Mielul fără cusur și fără pată – și prin aceasta s-ar submina chiar și fundamentul ispășirii (și prin aceasta întreg creștinismul). Nu! El era totdeauna sfânt, fără cusur și fără întinare, despărțit de păcătoși; în timp ce noi eram din natură copii ai mâniei.

Cum ar putea atunci deveni posibil pentru noi, în a căror carne nu locuiește nimic bun, să imităm viața Aceluia care era desăvârșit de sfânt? „Etiopianul nu poate să-și schimbe pielea și nici leopardul petele” (Ieremia 13.23), și nici omul firesc nu poate să schimbe caracterul

cărnii în care a fost născut. De aceea în primul rând este necesar să fi născut din nou, așa cum Domnul i-a spus și lui Nicodim: „Isus a răspuns: „Adevărat, adevărat îți spun: dacă cineva nu este născut din apă și din Duh, nu poate intra în Împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din carne este carne și ce este născut din Duhul este duh. Nu te mira că îți-am spus: «Trebuie să fiți născuți din nou»” (Ioan 3.5-7). Deci abia atunci, când noi devenim născuți din nou prin credința în Domnul Isus și prin puterea Duhului Sfânt, și prin aceasta primim o natură nouă, putem să-L urmăm pe Hristos. În privința aceasta trebuie să fim foarte clar; căci a vorbi altfel ar însemna numai să inducem sufletele în eroare și să le punem în pericol. Dacă nu este aceeași natură, nu este nici aceeași viață. Desigur acțiunea pur exterioară a omului firesc poate fi asemenea acțiunii lui Hristos; însă aceasta nicidecum nu înseamnă în ochii lui Dumnezeu o imitare a exemplului Său. Pentru aceasta natura ambelor acțiuni trebuie să fie aceeași – atât în ceea ce privește motivația, cât și felul și țelul. Probabil noi legăm trandafiri la o tufă de agrișă, dar din cauza aceasta ei nu au crescut din această tufă. Deci acțiunile, care trebuie să se asemene cu cele ale lui Hristos, pot și trebuie să ia naștere numai în aceia care au o natură nouă – o natură care este identică cu natura Sa. Cu alte cuvinte: mai întâi noi trebuie, în ceea ce privește natura, să fim ca Hristos, înainte ca să putem să-L imităm.

2. Însă chiar dacă se are natura, aceasta nu este suficient; căci încă lipsește puterea. Natura este caracterizată printr-o slăbiciune totală; astfel eu pot fi născut din nou și pot fi un copil al lui Dumnezeu, și cu toate acestea să nu fac nici măcar un singur pas pe urmele lui Hristos. Un exemplu pentru aceasta găsim în Romani 7. Acela, al cărui caz este prezentat aici, spune: „Pentru că ceea ce nu vreau, aceasta fac; iar ceea ce urăsc, aceasta practic” (Romani 7.15). Ce mărturisire, în care el explică că după omul dinăuntru are plăcerea de Legea lui Dumnezeu (Romani 7.22), din care el lasă să se recunoască că el avea o natură nouă, deci era născut din nou. Ce avea nevoie, era puterea. De unde să se primească aceasta? Premisa pentru aceasta era eliberarea, cunoașterea că păcatul a fost judecat, că vina păcatelor a fost înlăturată, că prin moartea și învierea lui Hristos el a fost scos afară din starea-de-Adam a lui și a fost introdus într-o stare nouă în Hristos; așa că prin Duhul lui Dumnezeu, care locuia în el, nu mai era în carne, ci în Duhul (Romani 8.9). Duhul locuind înăuntru este singura putere pentru a putea imita pe Hristos. Și în privința aceasta era vorba de puterea proprie a lui Hristos. Așa citim: „Iar Isus, plin de Duh Sfânt, S-a întors de la Iordan și a fost dus de Duhul în pustiu patruzeci de zile”, și iarăși: „Și Isus în puterea Duhului, S-a întors în Galileea” (Luca 4.1,14). El însuși spune: „Dar, dacă Eu scot demonii prin Duhul lui Dumnezeu ...” (Matei 12.28); și Petru spune: „... pe Isus din Nazaret, cum L-a uns Dumnezeu cu Duh Sfânt și cu putere; pe El, care umbla din loc în loc făcând bine și vindecând pe toți cei asupriți de diavolul” (Faptele Apostolilor 10.38). Deci dacă nu avem Duhul Sfânt, atunci ne lipsește puterea de a-L urma pe Hristos; căci, așa cum am văzut, natura, nici măcar natura nouă, nu poate umbla pe urmele Lui.

3. Mai este și o altă condiție importantă: eu pot într-adevăr să fiu născut din Dumnezeu și să am Duhul lui Dumnezeu, și cu toate acestea nu-L imit pe Hristos. S-ar putea să fiu capabil pentru aceasta, însă Duhul lui Dumnezeu nu lucrează prin faptul simplu că El locuiește în mine. În realitate este așa, că fiecare credincios poartă în sine un obstacol mare, și anume carnea, natura veche. Căci chiar dacă carnea a fost judecată în moartea lui Hristos și privit din punct de vedere juridic a dispărut dinaintea ochilor lui Dumnezeu, ea este încă în noi și totdeauna ea este împotriva dorințelor și țelurilor omului nou. Satan știe aceasta, motiv pentru care el găsește în carne – dacă nu suntem veghetori – mijlocul să ne împiedice să facem progrese spirituale și să ne ducă mereu la cădere. Pavel scrie referitor la această temă: „Umblați în Duh și nicidecum nu veți împlini pofta cărnii. Deoarece carnea pofteste împotriva Duhului și Duhul împotriva cărnii; și acestea se împotrivesc unul altuia, ca să nu faceți ceea ce doriți” (Galateni 5.16,17). Duhul și carnea stau deci într-o opoziție permanentă unul față de

altul și caută să se împiedice reciproc. Dacă carnea vrea să acționeze, Duhul acționează în direcție opusă; și dacă Duhul vrea să acționeze, carnea se opune – deci ambele năzuiesc să zădărnicească dorința celuilalt. S-ar putea deci ca eu, cum am spus, să fiu capabil să urmez exemplul Domnului Isus, dar sunt complet împiedicat, ceea ce inevitabil așa va trebui să fie dacă eu dau frâu liber cărnii.

Prin urmare condiția următoare este, că nu se dă frâu liber cărnii, ci că ea este ținută acolo unde Dumnezeu a pus-o, și anume sub sentința de moarte a crucii. De aceea Pavel spune: „Pentru că, dacă trăiți potrivit cărnii, veți muri; dar, dacă prin Duhul omorâți faptele trupului veți trăi. Pentru că toți cei care sunt conduși de Duhul lui Dumnezeu, aceștia sunt fiii ai lui Dumnezeu” (Romani 8.13,14).

Pentru ilustrarea acestei stări de lucruri adăugăm un alt loc din Scriptură: „Purtând întotdeauna în trup omorârea lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să fie arătată în trupul nostru” (2 Corinteni 4.10). Prin urmare carnea trebuie – realmente tot ce aparține omului natural –, ținută sub puterea morții, sub aplicarea permanentă a crucii, a omorârii lui Isus, pentru care am fost făcuți capabili prin puterea Duhului lui Dumnezeu, pentru ca nimic din eul propriu, din natura sau carne să iese la iveală, ci numai viața lui Isus. Să călcăm pe urmele Lui vom putea numai atunci când prezentăm viața lui Isus; și dacă se arată chiar și cel mai mărunț lucru din eul propriu, din carne, această prezentare este slăbită imediat. Noi trebuie să acceptăm moartea, dacă vrem să imităm pe Hristos cu adevărat. Aceasta a spus-o chiar El: „Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși și să-și ia crucea și să Mă urmeze” (Matei 16.24). Înainte ca noi să putem urma într-adevăr pe Isus, eul trebuie tăgăduit și crucea trebuie luată, moartea trebuie acceptată. Fie ca noi să învățăm această lecție!

4. Și ochiul trebuie îndreptat spre Hristos, și anume într-acolo unde El este. Chiar și atunci când noi am avea toate calificările deja discutate, cu cea mai mare siguranță vom eșua, atâta timp cât nu ținem privirea îndreptată spre Hristos. Spre exemplificare trebuie numai să ne referim la întâmplarea cunoscută, când Petru a umblat pe mare. Când el a privit la Isus, cum El a umblat pe apă, el a spus: „Doamne, dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine pe ape». Și El i-a spus: «Vino!» Și Petru, coborând din corabie, umbla pe ape, ca să vină la Isus. Dar, văzând vântul puternic, s-a temut; și, începând să se afunde, a strigat, spunând: «Doamne, scapă-mă!»” (Matei 14.25-31). La început Petru a umblat pe apă la fel cum a umblat Domnul; dar abia s-au abătut ochii Lui de la Hristos și s-au îndreptat spre împrejurările proprii, spre greutatea care-l înconjurau, că a și început să se scufunde.

Așa se petrece și cu noi, fără nici o excepție. Niciodată nu vom putea urma exemplul Lui, dacă ochiul nostru nu este îndreptat spre El. Pavel spune: „Noi toți, privind ca într-o oglindă, cu fața descoperită, gloria Domnului, suntem transformați în același chip, din glorie spre glorie de Domnul, de Duhul” (2 Corinteni 3.18). Aici suntem învățați (așa cum am aflat deja în capitoul anterior), că creșterea noastră, transformarea noastră succesivă spre asemănarea cu Hristos, depinde de felul cum privirile noastre sunt îndreptate spre El – spre gloria Domnului. În credință ne îndreptăm privirea în sus, și razele gloriei, care pătrund în sufletele noastre, sunt folosite de Duhul Sfânt, ca să ne transforme în sens moral în asemănarea cu El, spre Cel care privim în felul acesta. Cu aceasta mai stă și altceva în legătură: numai când noi Îl privim cu toată atenția, primim și puterea să purtăm în trupurile noastre omorârea lui Isus (2 Corinteni 4.10). Prin aceasta câștigăm de două ori: asemănare crescândă cu Hristos și carnea rămâne captivă sub puterea morții. Urmarea acestui fapt este, că Hristos devine văzut; sau altfel spus, că noi imităm exemplul Lui. Căci imitarea lui Hristos trebuie să vină dinăuntru, nu din afară. Conform principiului, pe care l-am explicat deja mai înainte, mai întâi noi trebuie să

ne asemănăm cu Hristos, înainte ca să-L putem imita; de aceea și apropierea umblării noastre de umblarea Sa este dependentă de măsura asemănării noastre cu El.

Să fi conștient de aceasta, s-ar evita multe dezamăgiri și comportări greșite. Căci atunci vom vedea, că a umbla așa cum a umblat Hristos nu este nicidecum rezultatul eforturilor noastre. Prin eforturile noastre niciodată nu vom putea să-L imităm; mai degrabă trebuie să fie revărsarea a ceea ce suntem. Să observăm cât de minunat de frumos s-a arătat aceasta în exemplul lui Ștefan, atunci când a suferit moartea de martir: „Dar el, fiind plin de Duh Sfânt, privind țintă spre cer, a văzut gloria lui Dumnezeu și pe Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu; și a spus: «Iată, văd cerurile deschise și pe Fiul Omului stând la dreapta lui Dumnezeu.»” Aceasta era atitudinea lui; însă mărturia lui a aprins și mai puternic mânia prigonitorilor lui: „Dar ei au strigat cu glas tare și și-au astupat urechile și s-au năpustit într-un gând asupra lui; și, scoțându-l afară din cetate, îl loveau cu pietre. ... Și-l loveau cu pietre pe Ștefan, care se ruga și spunea: «Doamne Isuse, primește duhul meu». Și, îngenunchind, a strigat cu glas tare: «Doamne, nu le ține în seamă păcatul acesta». Și, spunând aceasta, a adormit” (Faptele Apostolilor 7.55-60). Dacă comparăm această întâmplare cu moartea Domnului, așa cum o descrie evanghelistul Luca, vom constata o concordanță remarcabilă. Și El a rostit două rugăciuni. Pe cruce El a strigat: „Tată, iartă-i, pentru că ei nu știu ce fac”; și „Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul” (Luca 23.34,46). Chiar și la o privire superficială nu se pot trece cu vederea cât de mult se aseamănă cele două cazuri. De ce a urmat Ștefan așa de exact pe urma picioarelor Domnului Isus? Era cumva din cauză că el a auzit cum a rostit Domnul aceste rugăciuni, așa că el s-ar fi gândit că el trebuie numai să le imite? Așa ceva ar fi fost numai o imitare fără valoare. Nu! Gloria Domnului a captivat privirea și inima lui, și aceasta a făcut ca el să fie transformat în același chip; și din aceasta a rezultat că el s-a manifestat la fel. Tocmai în aceasta constă taina întregii asemănări cu Hristos pe drumurile noastre. Fără o legătură vie, sănătoasă cu Domnul Isus, planul nostru de a-L imita în umblarea Lui pe pământul acesta va conduce aproape sigur și mereu la eșec cu privire la umblarea personală; căci carnea este fără putere. Dar dacă ochiul credinței noastre privește permanent în sus, spre acolo unde El este acum glorificat ca Cel înviat, atunci și omorârea lui Isus o vom purta în trupurile noastre, și Duhul lui Dumnezeu va lucra netulburat și neîngrădit cu putere în noi cu puterea Lui transformatoare și în mod necesar ne va conduce pe urmele pașilor marelui nostru exemplu, deoarece drumul Lui era drumul Omului desăvârșit.

La fel stau lucrurile și în viața naturală. Presupunem că un artist dorește cu plăcere să reproducă o capodoperă de artă: Cum o începe el? Merge el imediat și copiază imaginea? Nicidecum; prima lui misiune constă dimpotrivă în a studia imaginea, pentru ca astfel impresia acestui tablou să se ancoreze în duhul lui; și abia apoi, când el este pătruns de duhul și culoarea tabloului, el o poate reproduce. Așa a scris Milton odată: „Cine vrea să scrie un poem eroic, trebuie mai întâi să ducă o viață de erou.” Acesta este și principiul propriu-zis al imitării lui Hristos: cu cât noi suntem mai mult preocupați cu El în glorie, cu atât mai fidel vom trăi în viață și pe cale ca El. Cineva ar putea să reproșeze: Nu trebuie noi să cercetăm viața Domnului Isus de aici de pe pământ? Desigur; dar ce bucurie mai mare ar putea credinciosul să aibă, decât să se ocupe cu drumul Său minunat pe pământ, să cerceteze fiecare detaliu scris, să audă fiecare cuvânt al Său, să-L privească în cele mai diferite situații ale sale, să vadă cum S-a comportat atât cu prietenii cât și cu vrăjmașii Săi, să aibă înaintea privirii cum El mereu S-a retras în singurătate și cum era comportarea Lui cu ucenicii Săi, în mod deosebit cu aceia cu care Și-a permis să aibă o intimitate mai mare, să-L urmezi în acea casă binecuvântată din Betania ... - Ne va produce numai bucurie, să ne ocupăm cu aceste lucruri, o bucurie mereu nouă – probabil chiar și în glorie. Însă prin aceasta nici pe departe nu primim putere ca să mergem pe urma pașilor Lui. Această putere vine numai de la privirea în sus la El, de la privirea credinței îndreptată în sus spre El, unde El este acum, și anume la dreapta lui

Dumnezeu. Noi ne putem hrăni pe deplin din El (așa cum am arătat într-un capitol anterior) – din viața Lui de aici de pe pământ; căci mana vorbește despre un Hristos smerit – din desfășurarea vieții Lui, în timp ce El S-a aflat aici în lume. Și cât de binecuvântat este, să-L avem pe Hristos în împrejurările noastre, să avem parte de harul său și de gingășia Sa, de compasiunea Sa, dacă mergem pe urmele pașilor Lui. Dar oricât de binecuvântat ar fi aceasta – noi trebuie desigur să repetăm: dacă dorim să umblăm cu adevărat așa cum a umblat El, atunci aceasta este posibil numai dacă noi ne preocupăm cu El în glorie.

La studiul exemplului lui Hristos trebuie însă neapărat să mai spunem ceva: exemplul Său este etalonul nostru; și de aceea nimic nu poate fi mai folositor, decât a te lăsa măsurat cu El, pentru ca să descoperim lipsurile noastre și să recunoaștem eșecul nostru. În acest context stă și ceea ce Petru adaugă, atunci când îndeamnă pe slujitori să primească cu răbdare nedreptatea, chiar să trebuiască să sufere pentru că fac binele. „Pentru că la aceasta ați fost chemați; pentru că și Hristos a suferit pentru voi, lăsându-vă un model, ca să călcați pe urmele Lui: El, care «n-a făcut păcat, nici nu s-a găsit viclenie în gura Lui»; care, fiind insultat, nu răspundea cu insultă; suferind, nu amenința, ci Se încredința pe Sine Celui care judecă drept; care a purtat El Însuși păcatele noastre în trupul Său pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru dreptate; prin ale cărui răni ați fost vindecați” (1 Petru 2.21-24). Deci apostolul le prezintă exemplul lui Hristos ca model, pentru ca în lumina Lui ei să vadă eșecul lor și să fie încurajați să umble pe aceleași urme.

Tot așa și scriitorul epistolei către Evrei privește ca încurajare și imbold, să fi expus suferințelor prigonirii. Căci după ce el i-a rugat insistent, ca în alergarea care le stă înaintea să nu privească la altceva, ci să privească numai la Hristos, „Căpetenia și Desăvârșitorul credinței, care, pentru bucuria pusă înaintea Lui, a răbdat crucea, disprețuind rușinea, și șade la dreapta tronului lui Dumnezeu”, el adaugă: „Gândiți-vă bine dar la Cel care a răbdat de la păcătoși așa mare împotrivire față de Sine, ca să nu obosiți, descurajându-vă în suflețele voastre. Voi nu v-ați împotrivit încă până la sânge, luptând împotriva păcatului” (Evrei 12.2-4). Expresia „gândiți-vă bine” [sau: „priviți țintă”] este deosebit de remarcabilă în locul acesta: ea înseamnă să faci o analogie sau o comparație între Hristos și noi înșine. Oricât de mult ai fi apăsător de suferințe și prigoane – până la limita suportabilității -, se pot compara situațiile proprii cu ale Domnului, să-L urmezi pe drumul Lui și să-L vezi în cele din urmă murind ca Martir, din pricina dreptății (căci acesta este unghiul de vedere în care este privită moartea Sa). „Voi încă nu v-ați împotrivit până la sânge (ca El); voi nu ați devenit încă martiri în lupta împotriva păcatului. Lăsați-vă încurajați și întăriți prin exemplul Lui, și învățați de la El să perseverați și să rămâneți credincioși, până în moarte.”

Domnul Însuși a învățat pe ucenicii Lui în mod asemănător. El le-a amintit, că lumea îi va urî numai pentru că ea L-a urât pe El mai înainte: „Dacă M-au persecutat pe Mine, și pe voi vă vor persecuta; dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi” (Ioan 15.18-20). Cărarea ucenicului trebuie să se asemene cu a Domnului său; de aceea și exemplul Lui este modelul și etalonul nostru. Dar să mai spunem încă o dată: într-adevăr noi niciodată nu putem prea des sau prea plăcut urmări drumul Domnului nostru preaslăvit prin lumea aceasta, ca să învățăm cum ar trebui să ne comportăm, ca să cunoaștem eșecul nostru, ca să avem parte de încurajare și mângâiere; însă numai privind la El, acolo unde El este acum, suntem în stare să călcăm pe urmele Lui. Fie ca El să umple totdeauna privirea noastră, pentru ca noi să reflectăm în umblare și pe cale asemănarea cu El.

*Nu ne va iubi lumea mai mult,
Care, Doamne, Te-a urât atât.
Pe urmele Tale vrem să pășim,
Mai mult necazul, bucuria să-Ți privim.
Vrem să fim, prin puterea Ta,
Blânzi, și în noaptea neagră, grea,
Chiar dacă ocară, rușine ne-ar aduce. –
Tu ai fost batjocorit și-ai atârnat pe cruce.*

11. Hristos, pacea noastră

Este la fel de interesant pe cât este de folositor să cercetăm căile lui Dumnezeu pe pământ. Atâta timp cât nu este o cătuși de puțină măsură de cunoaștere a lor, cum Dumnezeu a dezvăluit și revelat căile Sale în diferite epoci, ne este imposibil să înțelegem trecutul, prezentul sau viitorul – epoca Legi, natura creștinismului sau însușirile Împărăției de o mie de ani. În epistola către Efeseni găsim prezentarea completă a planului lui Dumnezeu cu privire la timpul actual, sau mai degrabă cu privire la poziția pe care El în harul Său suveran a dăruit-o celor care cred în Hristos Isus. Aceasta include în mod necesar referirea la anumite diferențe caracteristice care au existat între iudei și păgâni; de altfel ele sunt numite aici numai pentru a face clar desființarea lor totală în epoca actuală. Tocmai în acest context Hristos ne este prezentat ca pace a noastră, în timp ce El din cei doi (iudei și păgâni) a făcut unul singur și a surpat zidul din mijloc al îngrădirii (Efeseni 2.14). Deci dacă noi vrem să înțelegem toată dimensiunea acestei expresii, atunci trebuie să ne ocupăm puțin mai îndeaproape cu adevărurile acestei epistole.

În primele 14 versete ale capitolului 1 este dezvăluit planul lui Dumnezeu, și anume mai întâi cu privire la binecuvântările particulare ale credinciosului și apoi cu privire la faptul că Hristos este Cap peste toate. Noi suntem binecuvântați cu orice binecuvântare spirituală în locurile cerești (în contrast cu Israel, care a fost binecuvântat cu toate binecuvântările temporale pe pământ) în Hristos: „... după cum ne-a ales în El mai înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste; El ne-a rânduit dinainte pentru înfiere, pentru Sine, prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda gloriei harului Său, în care ne-a făcut plăcuți în Cel Preaiubit.” După aceea ni se spune, că Dumnezeu ne-a făcut cunoscut „taina voii Sale, după buna plăcere pe care Și-a propus-o în Sine Însuși, pentru administrarea împlinirii timpurilor, ca să adune, împreună, toate în Hristos, cele din ceruri și cele de pe pământ; în El ...”. După aceea ne lovim de o diferență, care în cele ce urmează este deseori făcută; „... în care am primit și o moștenire, ... ca să fim spre lauda gloriei Sale, noi, care am sperat dinainte în Hristos; în care și voi ...” (Efeseni 1.3-6, 9-13). Pronumele „noi” și „voi” sunt aici foarte semnificative: primul se referă la iudeii care au crezut; ultimul se referă la păgâni. Căci după ce el a amintit creștinilor dintre păgâni că ei nu numai au crezut în Hristos, ci apoi au și fost pecetluiți în El cu Duhul Sfânt al făgăduinței, el adaugă: „... care este arvună a moștenirii noastre [aici se adresează atât iudeilor cât și păgânilor laolaltă]”.

Deci în pasajul acesta ne este prezentată – într-o explicație scurtă a planurilor lui Dumnezeu – însușirea esențială a epocii actuale, și anume unirea iudeilor și păgânilor, la care toate diferențele naționale sunt anulate în Hristos. Pe adevărul revelat în felul acesta întemeiază apostolul acum o rugăciune, care conduce la explicarea poziției actuale sublime, pe care Hristos o ocupă acum la dreapta lui Dumnezeu. El ne prezintă pe Hristos, înviat dintre morți, după lucrarea puterii tăriei lui Dumnezeu, „și L-a așezat la dreapta Sa, în locurile

cerești, mai presus de orice stăpânire și autoritate și putere și domnie și de orice nume care este numit, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor; și a supus toate sub picioarele Lui și ca și Cap peste toate L-a dat Adunării, care este Trupul Său, plinătatea Celui care umple totul în toți” (Efeseni 1.19-23).

Deci dacă prima parte din Efeseni 1 ne-a revelat planurile lui Dumnezeu în legătură cu fiecare credincios, în ceea ce privește poziția, pe care ei ar trebui s-o ocupe în apropierea Sa și în legătură cu El, partea a doua prezintă o introducere în planurile referitoare la Hristos, și anume ca și Cap al Trupului, precum și poziția Trupului unit cu El. Căci Capul glorificat ni-L prezintă apostolul abia în capitolul următor, când el ne învață cum se realizează faptul, că credincioșii au fost uniți în felul acesta cu Hristos glorificat. Însă înainte ca el să poată face aceasta – căci în toate acestea este vorba de planul lui Dumnezeu, motiv pentru care și harul și dragostea Sa trebuie onorate, prin care devine clar că Dumnezeu a acționat din imboldul inimii Sale, potrivit cu ceea ce El este în Sine Însuși, precum și în voința Sa suverană -, el descrie mai întâi starea de odinioară a păgânilor și iudeilor. Nimic nu poate fi mai potrivit decât introducerea pe care el o face la tema aceasta: el tocmai a vorbit despre Adunare ca fiind Trupul lui Hristos, ca plinătate a Aceluia care umple totul în toți. Aceasta este Adunarea potrivit desăvârșirii planurilor lui Dumnezeu; însă ea a fost alcătuită din aceia care odinioară erau iudei și păgâni; și cu toate acestea ea este o creație, care există acum pe pământ. În timp ce acum apostolul coboară de la Capul în toată măreția Lui inegalabilă, la mădulare, el spune următoarele: „Și voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre, în care ați umblat odinioară, potrivit veacului lumii acesteia, după căpetenia autorității văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării; printre care și noi toți [atât iudeii cât și păgânii] trăiam odinioară în poftele cărnii noastre, făcând voia cărnii și a gândurilor și eram, din fire, copii ai mâniei, ca și ceilalți” (Efeseni 2.1-3).

Aceasta este imaginea stări de odinioară a mădulelor trupului lui Hristos – o imagine, care este așa de obscură, că nici o rază de lumină nu cade pe ea. Mort în greșeli și păcate – nici măcar un singur gând, o singură dorință sau un singur motiv nu era îndreptat spre Dumnezeu; căci moartea domnea în toată liniștea și singurătatea ei. Dar deoarece era vorba de oameni de pe pământ, și natura umblării lor este descrisă ca atare – o umblare dominată de veacul acesta, de puterea lui satan și de plăcerile cărnii. Așa este omul! Trebuie să ne mai mirăm, dacă aici se adaugă că noi eram de la natură copii ai mâniei? Desigur este bine pentru noi să reflectăm mai detaliat la această descriere, ca să învățăm ce este omul întotdeauna și ceea ce de fapt noi am fi meritat.

Noi nu avem câtuși de puțin ceva, pe care l-am putea prezenta lui Dumnezeu. Noi eram în întregime răi și subordonați puterii păcatului, a lui satan și a morții. Cum s-a realizat, că oameni aflați într-o astfel de situație au fost scoși din această stare și au fost uniți cu un Hristos glorificat? Răspunsul îl găsim în versetele următoare: „Dar Dumnezeu, fiind bogat în îndurare, pentru dragostea Lui mare cu care ne-a iubit pe când eram morți în greșeli, ne-a adus la viață împreună cu Hristos – prin har sunteți mântuiți - și ne-a înviat împreună și ne-a așezat împreună în locurile cerești, în Hristos Isus ...” (Efeseni 2.4-6). Deci Dumnezeu a acționat așa – potrivit cu ceea ce El era, și anume bogat în îndurare -, prin aceea că a intervenit și a pus capăt stării noastre nenorocite și de pierzare; și El a făcut aceasta, așa cum am aflat din capitolul 1, după planul Său propriu, veșnic, și (așa cum citim aici) din cauza dragostei Lui mari cu care ne-a iubit. Prin aceasta ni se pune înaintea ochilor, că inima lui Dumnezeu este izvorul oricărei binecuvântări; și de aceea noi Îl putem vedea în revelarea Sa deplină numai în răscumpărare. Dumnezeu a intervenit în starea existentă pe baza a ceea ce El era ca Dumnezeu; și (să observăm contrastul) pe când noi încă eram „morți în păcate”. El a vrut să ne facă conștienți, că în noi era numai rău, însă în El era numai bine.

Deci Dumnezeu era, Cel care din inițiativa inimii Sale, potrivit cu ceea ce El era prin natura Sa – pe când noi eram încă în acea stare – „ne-a înviat împreună cu Hristos”. Pentru aceasta Hristos a trebuit să fie mort mai înainte. Și tocmai aceasta a creat posibilitatea lui Dumnezeu să devină activ pentru noi în îndurare și dragoste; căci abia după ce El a fost glorificat prin moartea lui Hristos la cruce în toate însușirile ființei Sale, El a putut să Se arate ca Dumnezeu al harului și al dragostei. De altfel referirea introductivă la Hristos stă aici în legătură cu o particularitate: nu un Hristos muribund, ci Hristos mort ne este prezentat aici. De aceea și puterea, despre care este vorba în primul capitol, a fost revelată în Hristos, sau a devenit activă, atunci când El L-a înviat *dintre morți*. În această epistolă nu ne este permis să-L vedem mergând în moarte; mai mult chiar, noi Îl vedem aici ca fiind deja mort. Și tocmai aceasta ne arată una din caracteristicile specifice acestei epistole: iudeii și păgânii sunt priviți aici, nu ca în epistola către Romani – trăind în păcat, ci ca morți; și apoi avem înaintea noastră această minune a harului, că Hristos coboară în starea lor și ca să zicem așa zace mort alături de ei; deoarece aici ne aflăm pe terenul creației noi, totul începe din nou. Și tocmai în acest moment, când Hristos este văzut ca mort – ca și iudeii și păgânii, însă fiecare în păcatele lor -, Dumnezeu lucrează în îndurarea Lui nemărginită și pe baza dragostei Lui mari, cu care El ne-a iubit, și ne-a trezit, iudei și păgâni, împreună cu Hristos dintre morți. „Nemărginita mărime a puterii Lui față de noi, care credem” lucrează deci „după lucrarea puterii tăriei Lui, care a lucrat în Hristos, înviindu-L dintre morți, și L-a așezat la dreapta Sa, în locurile cerești ...” (Efeseni 1.19,20). Trupul este văzut aici ca fiind deja complet, deoarece el este rodul planurilor lui Dumnezeu; și din acest unghi de vedere este privit și fiecare mădular al Trupului ca fiind înviat (simultan) cu Hristos. Mai întâi Hristos Însuși a coborât în starea noastră de moarte. Moartea Lui a îndepărtat orice barieră și a pus baza ca planurile lui Dumnezeu să se poată împlini, că El a dat frâu liber inimii Sale – și deja s-a arătat efectul uimitor al puterii Sale, care a venit pe această scenă, unde Hristos și mădulele Trupului Său zăceau, L-a ridicat din moarte și L-a așezat la dreapta Sa în locurile cerești – mult mai presus de orice căpetenie și orice autoritate și orice putere și orice domnie și orice nume, care este numit, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor; și această putere ne-a înviat și pe noi împreună cu El.

Însă aici este și mai mult: înainte ca apostolul să continue, el ne amintește mai întâi, că noi am fost mântuiți prin har – foarte precis, prin nimic altceva, decât numai prin harul curat, suveran -; și el dorește să ne facă aceasta cunoscut, pentru ca noi să aducem lui Dumnezeu laudă și preamărire. Apoi el adaugă: „... și ne-a înviat împreună [iudei și păgâni] și ne-a așezat împreună [iarăși iudei și păgâni în aceeași măsură] în locurile cerești în Hristos Isus ...” Puterea care ne-a înviat pe noi, ne-a și înălțat și ne-a așezat în Hristos în locurile cerești, și anume deja acum, în timp ce trupurile noastre mai sunt încă pe pământ, „ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătate față de noi, în Hristos Isus” (Efeseni 2.7). Păcătoși sărmani dintre națiuni și dintre iudei neascultători și împotriviți sunt aduși într-o poziție, în care Se află Hristos, și anume prin puterea care L-a înviat dintre morți și L-a așezat la dreapta lui Dumnezeu, ca astfel să facă cunoscut bogăția nespuse de mare a harului Său, care a lucrat acestea. O Maria Magdalena și un tâlhar răstignit vor fi martori ai acestor lucruri în suita Fiului lui Dumnezeu în glorie.

După ce ne-a prezentat clar planurile lui Dumnezeu în împlinirea lor și desăvârșirea creației noi, în care noi am fost aduși deja astăzi, uniți cu Hristos, în continuare el se adresează națiunilor și le amintește de starea lor din trecut precum și de mijlocul prin care ei au ajuns să savureze privilegiile și binecuvântările lor actuale, dar și de poziția, pe care ei au ocupat-o aici pe pământ – împreună cu credincioșii dintre iudei. „De aceea”, așa scrie el în continuare, „amintiți-vă că voi, odinioară națiuni în carne, care erați numiți necircumcizie de

către cei numiți circumcizie, făcută de mână în carne, erați fără Hristos în timpul acela, înstrăinați de cetățenia lui Israel și străini de legămintele promisiunii, neavând speranță și fără Dumnezeu în lume” (Efeseni 2.11,12). Deci aceasta era starea păgânilor în contrast cu starea lui Israel; căci aceștia erau într-adevăr, așa cum arată începutul capitolului, la fel ca păgânii din fire, copii ai mâniei, însă ca popor, pe care Dumnezeu în suveranitatea Sa l-a ales pe pământ, ei aveau privilegii (Romani 3.2; 9.4,5), la care păgânii nu aveau nici un drept sau pretenții. De aceea ei, păgânii, erau și fără Hristos; niciodată Mesia nu le-a fost făgăduit; ei erau străini de drepturile de cetățenie ale lui Israel și drept urmare nu aveau nici un drept la privilegiile și făgăduințele acestuia. „Dar acum”, scrie Pavel în continuare, „în Hristos Isus, voi, care odinioară erați departe [o descriere obișnuită a națiunilor; vezi Faptele Apostolilor 2.39], v-ați apropiat prin sângele lui Hristos. Pentru că El este pacea noastră, care din cei doi a făcut *unul* și a surpat zidul din mijloc al îngrădirii, după ce a desființat în carnea Sa vrăjmășia, legea poruncilor cuprinsă în rânduiești, pentru ca pe cei doi [iudei și păgâni] să-i creeze în Sine într-*un singur* om nou, făcând pace; și ca să-i împace pe amândoi cu Dumnezeu, într-*un singur* trup, prin cruce, după ce, prin ea, a omorât vrăjmășia. Și, venind, a vestit Evanghelia: pace vouă celor de departe [păgâni] și pace celor de aproape [iudei]” (Efeseni 2.13-17).

În primul rând rămânem uimiți, dacă vedem ce loc deosebit acordă Duhul lui Dumnezeu permanent și cu mare bucurie sângelui lui Hristos. Ca pretutindeni în Scriptură, și aici el este făcut fundamentul, baza pe care s-au împlinit toate conform planului lui Dumnezeu. Căci tocmai prin sângele lui Hristos, prin faptul că El și-a dat viața – căci viața este în sânge -, Dumnezeu putea să acționeze în lucrarea de răscumpărare conform inimii Sale; căci sângele a împlinit toate cerințele sfințeniei Sale și L-a glorificat în tot ce este El. Astfel El este glorificat în fiecare care crede în Domnul Isus. La fel era și aici sângele lui Hristos, care a adus aproape păcătoși dintre națiuni, căci „după ce El a făcut pace prin sângele crucii Sale” (Coloseni 1.10), El poate împăca cu Dumnezeu pe toți cei care odinioară erau străini și vrăjmași în gândire, prin lucrări rele (Coloseni 1.21).

Acest adevăr nivelează drumul spre afirmația, că Hristos este pacea noastră. El este pacea noastră, și anume, nu numai cu Dumnezeu, ci și în ce privește relația dintre iudei și păgâni; și El este această pace tocmai prin moartea pe cruce, care a pus și baza pentru împăcarea celor doi – atât a unuia cât și a celuilalt; căci prin aceasta El a surpat zidul din mijloc al îngrădirii, care a despărțit pe iudei de toate celelalte popoare ale lumii. În felul acesta Dumnezeu i-a pus deoparte pentru Sine, le-a dat Legea Sa și i-a subordonat domniei Sale; însă noi știm foarte bine cât de repede au încălcat ei Legea și nu au respectat poruncile Sale, așa că Legea a devenit o slujbă a condamnării și a morții. Moartea lui Hristos a îndeplinit în aceeași măsură cerințele lui Dumnezeu referitoare la iudei și la națiuni, căci El a preluat asupra Sa toată responsabilitatea noastră și prin aceasta a surpat zidul de la mijloc, care despărțea pe cei doi unul de altul, căci acum amândoi trebuiau – atât unul, cât și celălalt – să fie salvați nu prin faptele Legii, ci pe baza harului. În felul acesta El a înlăturat vrăjmășia dintre cei doi – Legea poruncilor în orânduiești -, pentru ca El în Sine însuși din cei doi să creeze *un singur* om nou și astfel a făcut pace (prin aceea că iudei și păgâni în aceeași măsură, prin credința în El și prin Duhul Sfânt coborât din cer, devin uniți în El); și amândoi trebuie acum împăcați cu Dumnezeu într-*un singur* Trup prin cruce, prin care El a nimicit și vrăjmășia. Și pe baza a ceea ce El a împlinit pe cruce, El putea veni acum să vestească iudeilor și păgânilor pace în aceeași măsură; căci fiecare, care era îndreptățit prin credință, trebuia acum să aibă pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos.

De aceea faptul că El este pacea noastră stă în legătură cu Trupul lui Hristos. În epocile trecute, Israel era un popor pus deoparte; și în Împărăția de o mie de ani Israel va ocupa un loc de frunte; însă acum au fost înlăturate toate aceste diferențe. „Nu este nici iudeu, nici grec; nu

este nici rob, nici liber, nu este bărbat și femeie; pentru că toți sunteți *una* în Hristos Isus” (Galateni 3.28; Coloseni 3.11). Aceasta s-a arătat deja în slujba apostolului, căruia i-a fost încredințată în mod deosebit slujba pentru Trupul lui Hristos. Când el mărturisește înaintea lui Agripa despre convertirea lui, el descrie arătarea Domnului, care i-a zis: „Ridică-te dar și stai pe picioarele tale; căci pentru aceasta M-am arătat ție, ca să te rânduiesc slujitor și martor, atât al celor ce ai văzut, cât și al celor în care Mă voi arăta ție, scoțându-te din poporul [iudeilor] și din națiunile la care Eu te trimit” (Faptele Apostolilor 26.16,17). Prin urmare el este văzut ca neavând nici o cetățenie, deoarece el a fost scos atât dintre iudei, cât și dintre națiuni, ca să fie un fel de model pentru slujba sa.

Acesta era noul, care nu a fost făcut cunoscut în celelalte generații (Efeseni 3.5). Cu toate că era vorba de planul veșnic al lui Dumnezeu, facerea lui cunoscut a fost reținută, până când Hristos a fost lepădat. Într-adevăr iudeii știau prin profeții lor, că și națiunile vor fi binecuvântate prin El Însuși, însă nicidecum nu-și puteau imagina „că națiunile sunt împreună-moștenitoare și din același trup și împreună-părtașe ale promisiunii în Hristos Isus, prin Evanghelie” (Efeseni 3.6); și astfel chiar și numai propovăduirea acestui adevăr a provocat dușmănia lor cea mai înverșunată. Dar tocmai acesta era planul lui Dumnezeu, și acest plan a fost împlinit în Hristos, așa că noi putem spune acum: „Pentru că El este pacea noastră, care din cei doi a făcut unul și a surpat zidul din mijloc al îngrădirii.” Deci mai întâi El a făcut pace prin sângele crucii Lui (Coloseni 1.20); după aceea El a venit și a vestit pace, atât păgânilor, cât și iudeilor (Efeseni 2.17); drept urmare El a împăcat pe toți care cred cu Dumnezeu (Efeseni 2.13; Coloseni 1.20,21); și în afară de aceasta El a făcut pace între iudei și păgâni, prin faptul că El din cei doi a creat *un singur* om nou în Sine Însuși (Efeseni 2.15). De aceea noi putem spune acum, că Hristos – în cel mai larg sens al cuvântului – este PACEA noastră. Însă pentru întregirea subiectului trebuie să îndreptăm atenția spre consecințe, în mod deosebit în legătură cu adevărul acesta.

După ce apostolul a arătat cum s-a ajuns ca iudeii și păgânii să fie aduși împreună, prin faptul că ei au fost uniți între ei în Trupul lui Hristos, acum el vorbește despre alte poziții și relații care rezultă din acest fapt. Pacea a fost vestită atât celor de departe cât și celor aproape; „Pentru că, prin El, avem și unii și alții intrare la Tatăl, printr-un singur Duh” (Efeseni 2.18). Ce contrast față de odinioară! În epoca dinainte – până la moartea lui Hristos – iudeii, ca singurul popor de pe pământ, aveau intrare (prin marii preoți ai lor) în prezența directă a lui Dumnezeu. Dar după ce perdeaua a fost ruptă și Hristos S-a înălțat la cer, toți cei care cred, fie ei iudei sau păgâni, au fost pecetluiți cu Duhul Sfânt al făgăduinței, care este și Duhul înfierii, prin care noi strigăm: „Ava, Tată!” (Romani 8.15). Deci prin Hristos amândoi au intrare la Tatăl printr-*un singur* Duh. Față de amândoi Hristos stă în aceeași relație; amândoi au același Duh, și amândoi sunt în aceeași măsură copii; de aceea sunt amândoi în aceeași poziție de apropiere și savurează același privilegiu în a intra.

Aceasta conduce la alte binecuvântări: „Așadar nu mai sunteți străini și locuitori temporari, ci sunteți împreună-cetățeni cu sfinții și ai casei lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelie apostolilor și a profeților, piatra de unghi fiind Isus Hristos Însuși, în care toată zidirea, îmbinată împreună, crește spre a fi un templu sfânt în Domnul, în care și voi sunteți zidiți împreună, pentru a fi o locuință a lui Dumnezeu în Duh” (Efeseni 2.19-22). În măsura în care acum în Trupul lui Hristos au fost anulate toate diferențele și privilegiile naționale, ei toți stau pe pământ deja în aceeași relație cu Dumnezeu. Toți stau pe același teren, așa că niciunul nu se poate ridica deasupra celuilalt. Păgânii au pierdut caracterul de străini și împreună cu iudeii sunt introduși în drepturile cetățenești ale sfinților și în privilegiul de a fi oameni din casa lui Dumnezeu; căci ambele au fost create pe aceeași bază, și anume pe Hristos, Piatra de colț.

După aceea apostolul scoate în evidență două însușiri, ambele stând în legătură cu faptul că sfinții sunt uniți cu Hristos în felul acesta deja pe pământ; și ambele sunt de o importanță majoră. În primul rând: deoarece ei au fost clădiți împreună pe același fundament, se spune despre ei – sau despre clădirea, pe care ei o constituie -, că ei cresc spre a fi un templu sfânt în Domnul. Atenție deosebită merită expresia: „... crește spre a fi un templu sfânt în Domnul.” Deci el nu este încă gata, ci se află încă în construcție; și activitatea de construire va dura până va reveni Domnul, când fiecare piatră vie va fi la locul ei stabilit. Așa cum la clădirea templului lui Solomon „și casa, când a fost zidită, a fost zidită din piatră pregătită în totul mai înainte”; „și nu s-a auzit nici ciocan, nici secure, nici vreo unealtă de fier, în casă, când a fost construită” (1 Împărați 6.7), la fel și construirea acestui Templu se va face în toată liniștea, prin aceea că fiecare piatră va fi pregătită mai dinainte și apoi va fi clădită la locul pregătit ei pe fundament. Căci Dumnezeu Însuși este Ziditorul, și lucrarea Lui nu este văzută de oameni; dar când va fi terminată, atunci ea va fi marcată de mâna Sa și va purta pecetea desăvârșirii gândurilor și planurilor Sale. Apostolul Ioan scrie în privința aceasta: „Și a venit unul din cei șapte îngeri, care avuseseră cele șapte potire, pline cu cele din urmă șapte plăgi, și a vorbit cu mine, spunând: «Vino aici: îți voi arăta mireasa, soția Mielului!» Și m-a dus, în Duh, pe un munte mare și înalt. Și mi-a arătat cetatea cea sfântă, Ierusalimul, coborând din cer, de la Dumnezeu, având gloria lui Dumnezeu. Strălucirea ei era asemenea unei pietre foarte prețioase, ca o piatră de iaspis cristalin ...”, acesta este Templul terminat; căci după descrierea cerurilor noi și a pământului nou vedem această cetate coborând din cer de la Dumnezeu, pregătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei. Și apostolul spune: „Și am auzit din cer un glas puternic, spunând: «Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii!»” (Apocalipsa 21.9-11, 2,3). Ce privilegiu minunat să fi o piatră în Templul lui Dumnezeu, în acel Templu, care veșnic va fi îmbrăcat și împodobit cu gloria lui Dumnezeu! Iudei au fost binecuvântați în chip minunat, prin aceea că aveau Templul din Ierusalim, la locul unde Dumnezeu locuia între heruvimi și Se arăta poporului Său în glorie în Șehina. Însă credincioșii din timpul de acum constituie ei înșiși templul, așa că în toată veșnicia vor fi locuința lui Dumnezeu.

Însă nu abia atunci, ci deja acum ei constituie o locuință a lui Dumnezeu în Duh (Efeseni 2.22). În locul acesta nu vom intra în detalii referitoare la diferitele denumiri în diferite epoci ale Casei lui Dumnezeu, și nici nu ne ocupăm cu diferența între casa construită de Dumnezeu și casa, a cărei construire a fost încredințată responsabilității omului (1 Corinteni 3). În această epistolă este prezentat numai faptul, că în această epocă credincioșii constituie casa lui Dumnezeu, că Dumnezeu locuiește realmente pe pământ, că noi am fost zidiți în Hristos pentru a fi o locuință a Sa în Duh. De aceea există și astăzi un loc al binecuvântării pe pământ, și anume acel domeniu pe care Duhul Sfânt îl posedă și îl locuiește. Toate celelalte, care sunt în afara acestui domeniu, stau sub autoritatea lui satan; și de aceea nu este un privilegiu neînsemnat să fi în locuința lui Dumnezeu pe pământ.

Acestea sunt numai câteva din cele mai distinse însușiri ale epocii actuale, numai câteva din ceea ce rezultă din faptul că Hristos este pacea noastră. El să ne facă să înțelegem mai deplin locul minunat, pe care El ne-a strămutat, ca urmare a răscumpărării înfăptuite, a înălțării Lui la dreapta lui Dumnezeu și al prezenței Duhului Sfânt pe pământ!

*Aceluia care din dragoste ne-a dat
Dovezi ale dragostei Sale,
Spre mântuire sângele Și-a vărsat,
Ca viață să poată avea fiecare.
A Lui să fie puterea, onoarea și-mpărăția –
Gloria pe pământ și-n toată veșnicia.*

12. Hristos, Capul nostru

Afirmația Scripturii, că Hristos este Cap, este valabilă în mai multe privințe. În primul rând El este „Capul oricărui bărbat” (1 Corinteni 11.3); apoi El este „Cap peste toate” (Efeseni 1.20); și în cele din urmă El este „Cap al Trupului, al Adunării” (Coloseni 1.8). Primul aspect arată domnia Lui peste toți oamenii, căci El are autoritate peste toată carnea; în aspectul al doilea vedem supremația Sa universală peste toate lucrurile; și aspectul al treilea arată clar relația Lui deosebită cu Biserica (Adunarea). În toate aceste glorii El a intrat pe baza răscumpărării, deci ca Om. De aceea nu se poate accentua suficient de mult, că El ocupă acest loc minunat și toate aceste demnități diferite El le moștenește ca Om – El, Cel care odinioară a fost lepădat și răstignit în lumea aceasta, dar acum este Cel înălțat sus la dreapta lui Dumnezeu.

Un aspect al acestei realități devine clar în mod deosebit din epistola către Evrei 2. Apostolul scrie acolo: „Pentru că nu îngerilor le-a supus El lumea locuită care va veni, despre care vorbim. Dar cineva a mărturisit undeva, spunând: «Ce este omul, ca să-Ți amintești de el, sau Fiul Omului, ca să-l cercetezi? L-ai făcut cu puțin mai prejos decât îngerii, L-ai încununat cu glorie și onoare și L-ai pus peste lucrările mâinilor Tale; toate le-ai supus sub picioarele Lui». Pentru că, supunându-I toate, nu I-a lăsat nimic nesupus. Dar acum, încă nu vedem că toate Îi sunt supuse, dar Îl vedem pe Isus, care a fost făcut cu puțin mai prejos decât îngerii datorită morții pe care a suferit-o, încununat cu glorie și onoare, astfel încât, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru fiecare” (Evrei 2.5-9). Deci pasajul acesta ne învață, că Domnul Isus ca Fiu al Omului primește onoarea, ca toate lucrurile să-I fie supuse. Pavel scrie, că Dumnezeu ne-a făcut cunoscut „taina voii Sale, după buna Sa plăcere pe care Și-a propus-o în Sine Însuși, pentru administrarea împlinirii timpurilor, ca să adune din nou, împreună, toate în Hristos, cele din ceruri și cele de pe pământ” (Efeseni 1.9,10).

Ca Om glorificat la dreapta lui Dumnezeu, Hristos este Cap al Trupului Său, al Adunării. „Și El este Capul Trupului, al Adunării; El este Începutul, Cel Întâi-născut dintre cei morți, ca El să aibă întâietate în toate” (Coloseni 1.18). Deci El ocupă acest loc ca Cel Înviat, ca Întâiul-născut dintre morți; căci nu este nevoie să amintim, că pretutindeni unde este vorba despre El în legătură cu învierea, permanent este vorba despre El ca Om. Din aceasta rezultă, că Adunarea nicidecum nu putea să existe, atâta timp cât El nu Și-a ocupat locul la dreapta lui Dumnezeu; căci abia după ce El a fost ca și Cap în cer putea să fie constituit pe pământ Trupul, Adunarea. Și ca să eliminăm orice îndoială în privința aceasta, cităm un alt loc din Scriptură: „Pentru că, după cum trupul este unul singur și are multe mădulare, iar toate mădularele trupului, fiind multe, sunt un singur trup, tot așa este și Hristosul. Pentru că, de asemenea, noi toți am fost botezați de un singur Duh într-un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi; și tuturor ni s-a dat să bem dintr-un singur Duh” (1 Corinteni 12.12,13). Felul de exprimare aici este remarcabil. Ne-am fi așteptat, ca apostolul, atunci când face comparația cu corpul omenesc și mădularele lui multe, ar spune: „Tot așa este și Adunarea”; însă în loc de aceasta el spune: „Tot așa este și Hristosul”. „Hristosul” este deci o expresie care cuprinde Capul din cer și mădularele de pe pământ; și la fel este dezvăluită taina și în versetul următor: „Pentru că, noi toți am fost botezați de un singur Duh într-un singur trup.” Deci Trupul a putut fi constituit abia după ce Hristos S-a înălțat la cer și Duhul Sfânt a coborât pe pământ. În mod corespunzător citim că Domnul după învierea Sa spune alor Săi: „dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duh Sfânt” (Faptele Apostolilor 1.5). Această făgăduință a fost împlinită în ziua de Rusalii; și exact în această zi a fost constituit Trupul lui Hristos, cu toate că adevărul despre Trup nu era încă revelat. Credincioșii au fost botezați atunci prin Duhul Sfânt trimis jos și astfel au fost uniți cu Hristos înălțat la cer, așa că ei acum – o, adevăr minunat și har mult mai minunat! – alcătuiau împreună cu El un singur Trup. Și aceasta a

rămas ca o caracteristică a epocii actuale: credincioși, în care locuiește Duhul Sfânt, sunt mădulare ale Trupului lui Hristos – El Capul, ei mădularele (vezi Romani 12.4,5; Efeseni 4.1-6 și așa mai departe).

Deci când noi vorbim despre Hristos ca și Cap al nostru, atunci nu este vorba despre o relație individuală, ci de o relație pe care o avem împreună cu fiecare credincios care a primit Duhul Sfânt. Deci deoarece noi laolaltă suntem uniți cu Hristos, suntem uniți și unii cu alții: noi suntem mădulare ale Trupului Său și drept urmare mădulare unii altora. Ce gând copleșitor la trecerea prin lumea aceasta! Ce mângâiere și ce tărie ne oferă conștientizarea a fi viu unit cu Hristos aflat la dreapta lui Dumnezeu și în același timp să fi unit cu frații noștri și cu surorile noastre aici pe pământ! Și acest gând dublu se referă la toate responsabilitățile noastre ca mădulare ale Trupului lui Hristos, și anume atât față de Hristos cât și unul față de altul, față de toți credincioșii, care sunt mădulare ale aceluiași Trup, ca și noi. Să reflectăm atât la una cât și la cealaltă.

1. Hristos este Capul nostru. De aceea și Adunarea este supusă lui Hristos (Efeseni 5.24). De fapt nu este nici o necesitate să ne oprim sau să accentuăm mai mult acest adevăr așa de evident. Ce plăcere era pentru inima lui Dumnezeu să acorde Hristosului Său acest loc sublim și în felul acesta să exprime prețuirea din partea Sa a lucrării făcute de El în viața și în moartea Sa! „... făcându-Se ascultător până la moarte, și chiar moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat foarte sus ...” (Filipeni 2.8,9). Deci dacă avem părtășie în vreun fel cu inima lui Dumnezeu, ce bucurie este atunci pentru noi, că Domnului Isus I s-a dat un astfel de loc de supremație. Dacă în afară de aceasta ne gândim cât de scăzute sunt interesele noastre pentru faptul că El ocupă acest loc; cum toate binecuvântările noastre numai de aceea ajung la noi, pentru că El este pe acest loc, pe baza lucrării făcute de El; cât de mult El prin dragostea Sa neîntreruptă și slujba Sa ne păstrează în binecuvântarea în care am fost aduși; cât de mult Îi datorăm Lui totul, tot ce avem, tot ce suntem sau tot ce am primit, atunci trebuie să ajungem la concluzia că ar trebui să fie o bucurie mare pentru inimile alor Săi să-L recunoască ca și Cap și să ocupe locul de supunere sub voia Sa. Dar cum arată realitatea? Ca să primim un răspuns la aceasta, este suficient să privim în jur – și ce vedem? Ascultare cu bucurie față de Cap? Nu, căci cât de puțin este recunoscut Hristos ca și Cap în domeniul Său de acțiune. Cu mâhnire scriem aceste rânduri, fiind totodată încrezători că toți cei care se tem de Dumnezeu împărtășesc această mâhnire împreună cu noi. Dar dacă noi suntem întristați de exercitarea într-o măsură așa de mare a voii proprii din partea mădularelor Trupului, cât de mult trebuie El, Capul, să simtă aceasta!

Deci dacă Hristos este Capul nostru, atunci noi Îi suntem pe deplin și fără rezerve datorii să-L ascultăm. Căci Capul trebuie să stăpânească și să călăuzească Trupul, și nu invers. Și prin ce se lasă cunoscută voia Capului? Prin Cuvântul Său! Cuvântul ne arată cât de multă osteneală a luat asupra Sa, ca să ne facă cunoscut aceasta. Pe lângă aceasta El nu numai ne-a arătat voia Sa, ci în Duhul Sfânt ne-a dat și puterea să cunoaștem această voie (Ioan 14.20; 16.13,14; 1 Corinteni 2 etc.). Deci noi nu avem nici o scuză dacă rămânem în necunoaștere. Însă deseori se pune întrebarea, dacă nu cumva El a lăsat în cea mai mare parte pe seama noastră, cum să coordonăm chestiunile legate de adorare și conducere, așa cum ni se pare nouă a fi cel mai bine? Acest argument este adus mereu, ca să se justifice sciziunile apărute în Biserică. Însă trebuie numai să ne gândim un moment, ca să dezvăluim inutilitatea lui. Dacă privim lucrarea lui Dumnezeu cu oamenii, ce vom vedea? – că omul a eșuat în responsabilitatea lui în fiecare epocă! Așa a fost la Adam în grădină, la Noe pe pământul nou, la Israel sub Lege, la preoți și chiar la Adunare – și aceasta în ciuda celor mai clare indicații și porunci. Și cu toate acestea se afirmă încă cu tărie, că Domnul ne-ar fi lăsat să acționăm după părerea noastră! Să lase Capul mădularele să acționeze așa cum vrea fiecare, sau cum vor doi

sau trei? Nu, imposibil! Trebuie numai să cercetăm Scriptura, și imediat trebuie să recunoști că Domnul niciodată nu ne-a lăsat să lucrăm conform înțelepciunii noastre, ci a purtat de grijă pentru fiecare situație; noi ar trebui în fiecare situație și în orice împrejurare să ne punem la dispoziția conducerii Sale sigure și gândurilor Sale infailibile. Eșecul nostru este cauzat de neglijarea cercetării Scripturii. În afară de aceasta ar trebui să se țină seama, că fiecare credincios este răspunzător să cunoască voia Domnului său. Într-adevăr, în acțiunea Sa cu slujitorii Lui El va face diferențieri între cei care sunt cu voință neascultători și cei care sunt din neștiință neascultători (Luca 12.47,48); însă responsabilitatea rămâne; și fiecărui suflet temător de Dumnezeu, care dorește să cunoască gândurile Domnului, îi stă liber la dispoziție să le găsească în Cuvântul lui Dumnezeu. „Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va cunoaște despre învățătura aceasta, dacă este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine Însumi” (Ioan 7.17).

Responsabilitatea noastră față de Cap poate fi rezumată într-un singur cuvânt: ascultare. Așa cum El aici pe pământ S-a supus Tatălui Său, tot așa suntem și noi supuși Lui. Niciodată El nu a făcut voia Lui proprie; mai degrabă El a venit pe pământ, ca să facă voia Tatălui Său (Ioan 6.38); și astfel El ne-a lăsat un exemplu, pentru ca noi să călcăm pe urmele Lui. Am fi scutiți de multe greutăți și temeri, dacă ne-am aminti întotdeauna, că natura unui creștin constă în a nu avea voință proprie. Încăpățânarea aparține omului vechi; însă un creștin a dat la o parte omul vechi – el a fost răstignit cu Hristos (Coloseni 3.9; Romani 6.6). De aceea el trebuie să se lase condus de voia Altuia, și anume de voia lui Hristos. Într-adevăr în privința aceasta este vorba de responsabilitatea fiecăruia; dar când vorbim despre responsabilitatea mădularelor Trupului lui Hristos, atunci este vorba de ideea că ei împreună trebuie să fie supuși; deci credincioșii laolaltă trebuie să fie supuși lui Hristos. Drept urmare noi trebuie să trăim în ascultare, fie că suntem adunați laolaltă sau este vorba de viața personală, așa că totul este hotărât și coordonat prin Cuvântul lui Dumnezeu.

Și ce odihnă desăvârșită se creează, dacă nu avem voință proprie, ci să fim simplu ascultători! Unde nu este voință proprie, nu poate fi nici conflict; pacea și armonia ar fi urmările indispensabile. Ascultarea ar vindeca fiecare despărțire din zilele noastre și încă o dată ar fi un răspuns la rugăciunea Domnului nostru preamărit, ca toți să fie una (Ioan 17.21). Cine dintre copiii lui Dumnezeu nu și-ar dori mult să se împlinească aceasta? Cine de fapt nu este întristat, că aici pe pământ el este despărțit de așa de multe mădulare ale Trupului lui Hristos? Să nu privim aceasta ca ceva de neschimbat; fie mai degrabă, ca fiecare dintre noi să cunoască responsabilitatea proprie, în toate lucrurile să năzuiască să fie supus voii Capului nostru, și apoi să conducă și pe alții la acest loc de odihnă și binecuvântare, așa fel ca în noi toți să se vadă că suntem cu adevărat una în Hristos.

2. Cu privire la aceia, care împreună cu noi sunt mădulare ale Trupului lui Hristos, responsabilitatea noastră nu este mai puțin clară. Căci același Duh, așa cum am văzut deja, care ne leagă cu Hristos ca și Cap, unește și toate mădularele între ele ca un întreg viu. În epistola către Efeseni, în care apostolul scoate în evidență scopul și țelul darurilor, care vin de la Hristos înălțat la cer ca și Cap al Adunării, el scrie mai departe: „... ci, ținând adevărul în dragoste, să creștem în toate până la Cel care este Capul, Hristos; din care tot trupul, îmbinat împreună și strâns legat prin ceea ce dă fiecare încheietură de întărire, după lucrarea fiecărei părți în măsura ei, făcând creșterea trupului, spre zidirea sa în dragoste” (Efeseni 4.15,16). Bunăstarea, binecuvântarea și creșterea Trupului depind deci de conlucrarea armonioasă a fiecărui mădular al său. De altfel însușirile responsabilității noastre reciproce sunt scoase în mod deosebit în evidență într-o altă epistolă, la care ne-am referit deja când am vorbit despre constituirea Trupului prin botezul Duhului (1 Corinteni 12.13). Apostolul insistă acolo asupra a două lucruri: întâi, că Trupul nu este un mădular, ci multe (versetul 14); în al doilea rând, că

într-adevăr sunt multe mădulare, dar este *un singur* Trup. Pe de o parte noi trebuie să observăm diversitatea și pluralitatea mădularelor, pe de altă parte trebuie să vedem și unitatea Trupului întreg. În continuare el descrie în detaliu cum sunt unite mădularele unul cu altul și ce urmări are aceasta pentru relațiile și responsabilitățile lor.

În primul rând fiecare mădular are nevoie de celălalt. „Ochiul nu poate spune mâinii: «Nu am nevoie de tine»; sau, din nou, capul, picioarelor: «Nu am nevoie de voi»” (versetele 21,22). Drept urmare fiecare mădular are nevoie de toate celelalte. În legătură cu corpul nostru omenesc ne este foarte bine cunoscut aceasta: dacă nu ne putem folosi de unul din cel mai neînsemnat mădular al nostru, și chiar dacă numai pentru timp scurt, aceasta aduce anumite neplăceri cu sine, care influențează bunăstarea întregului corp! La fel Duhul Sfânt dorește să ne facă să simțim cât de necesar este fiecare mădular în Trupul lui Hristos. Acest simțământ ar trebui să determine toată atitudinea noastră față de ceilalți. Noi nu putem trăi independenți unul de altul; și starea credincioșilor de astăzi arată foarte clar cât de mult acest adevăr a fost dat uitării. Bunăstarea noastră proprie și bunăstarea celorlalți necesită ca noi toți să fim conștienți cât de mult avem nevoie unul de altul, în loc, așa cum cu regret de multe ori se întâmplă, să fim de acord numai că suntem diferiți, și astfel, de dragul păcii, să ne despărțim unii de alții. Ceea ce Dumnezeu a unit – așa am putea spune și în legătură cu Trupul lui Hristos – omul nu trebuie să despartă; și noi nu putem fi suficient de mulțumitori că într-adevăr unitatea nu este păstrată vizibilă în exterior, dar cu toate acestea ea nu poate fi distrusă. Însă niciodată nu avem voie să uităm responsabilitatea noastră; și foarte sigur am avea mai multă putere în relațiile cu sufletele care nu cunosc acest adevăr binecuvântat, dacă ne-am comporta față de ei într-un duh care suspină după ele, deoarece ele sunt foarte necesare pentru gloriificarea Capului, pentru păstrarea unității Trupului pe pământ și spre binecuvântarea tuturor mădularelor. Așa cum se întristează membrii unei familii, când aparținătorii familiei părăsesc casa, și ei nu sunt fericiți până aceștia nu se reîntorc, la fel și noi ar trebui să simțim când ne gândim la așa de mulți sfinți care pleacă și nu își îndeplinesc responsabilitatea față de celelalte mădulare ale Trupului lui Hristos.

Permiteți să mai spunem încă o dată clar, că aici nu este vorba despre daruri, ci de mădulare ale Trupului. Ce responsabilitate ne revine drept urmare tuturor, indiferent cât ne considerăm noi de neînsemnați pentru altul! Oricine aș fi eu – eu sunt necesar pentru toți sfinții. Fiecare are nevoie de mine; și eu am nevoie de toți ceilalți. De aceea ar trebui chiar și numai nevoia personală, ca să nu mai vorbim de felul de gândire al lui Hristos, să ne conducă laolaltă și să împiedice pe deplin toate sciziunile sectante, pe care voința omului și răutatea lui satan le-a pricinuit Bisericii lui Dumnezeu. Fie ca acest adevăr să fie pus pe inima tuturor sfinților, și anume cu o așa putere, ca ei să se desprindă de tot ce stă împotriva voii Domnului, pentru ca ei să fie aduși laolaltă pe baza unității Trupului lui Hristos!

În al doilea rând ar trebui să fie o purtare de grijă unii pentru alții, din pricina nevoilor noastre reciproce. Apostolul spune: „Și pe cele ale trupului, pe care le considerăm a fi de mai puțină onoare, pe acestea le înconjurăm cu mai multă onoare; și cele ale noastre lipsite de frumusețe cu mai multă frumusețe; dar cele plăcute ale noastre nu au nevoie de împodobire. Dar Dumnezeu a întocmit trupul dând mai multă onoare celor lipsite de onoare, ca să nu fie dezbinare în trup, ci pentru ca mădularele să îngrijească deopotrivă unele de altele” (versetele 23-25). Aici se vede deci clar, că responsabilitatea noastră rezultă din ceea ce a făcut Dumnezeu. El a alcătuit Trupul și a format fiecare parte a lui ca să fie de ajutor și spre binecuvântare reciprocă; și acum ne revine responsabilitatea să acționăm conform planului Său, prin aceea că păstrăm ceea ce a făcut El, și aceasta conform concepției Sale precum și în părtașie cu gândurile și țelurile Sale. El ne învață obligația noastră pe baza trupului nostru, care și el este lucrarea mâinilor Sale. Și noi avem cea mai mare purtare de grijă pentru

mădularele noastre cele mai slabe și pentru ele punem la dispoziție spre ajutor toate aptitudinile celorlalte mădulare. Toate îngrijesc cu atenție pe cele mai slabe; și așa ar trebui să fie și în Adunarea lui Dumnezeu. Nu suntem noi în pericol să uităm acest adevăr, prin aceea că purtăm grijă în mod deosebit de mădularele cele mai cu vază ale trupului (daruri deosebite), pe socoteala mădularilor cărora noi le considerăm demne de mai mică onoare? Realmente, nu rareori se întâlnește, că adunările, care au darurile cele mai deosebite, sunt cele mai slabe din punct de vedere spiritual. Căci ele sunt în pericol să piardă simțământul dependenței de Cap, precum și al unuia față alții, prin aceea că privesc mai mult la dar, sau la daruri, pe care le admiră cu plăcere. În felul acesta darurile pot deveni foarte ușor o cursă de cădere pentru poporul lui Dumnezeu, oricare ar fi căderea, dacă lor li se acordă o poziție de frunte necorespunzătoare și principiile Adunării lui Dumnezeu devin întunecate, sau dacă ele, în oricare privință ar fi, se interpun între Adunare și Domnul. Dar dacă am înțeles adevărul, pe care l-am accentuat, că tocmai mădularele Trupului, care par a fi mai slabe, sunt necesare, atunci vom scăpa de acest pericol și ne vom îndeplini responsabilitatea de a purta grijă unii pentru alții.

Ar fi de folos pentru toți, dacă ne-am pune mai des întrebarea, dacă ne împlinim datoria în acest domeniu, dacă ne îndeplinim sinceri responsabilitatea de a avea „aceeași grijă” pentru toate mădularele, pe care le cunoaștem. La mulți dintre noi există înclinația mult răspândită să constituim grupuri proprii în cadrul Adunării lui Dumnezeu, la care uneori este motiv de îngrijorare, că în astfel de cazuri este vorba mai degrabă de cercuri de prietenie, decât de părtașii spirituale apropiate. În acest caz să nu uităm, că aceia, care sunt cel mai aproape de Hristos, sunt desigur atrași mai aproape unii de alții; și apoi vor fi atrași și aceia care stau mai departe de Hristos. Aceasta este cu adevărat așa; dar responsabilitatea, despre care tocmai vorbim, se bazează pe faptul că noi toți suntem mădulare ale aceluiași Trup, așa că eu sunt dator să îngrijesc de toate mădularele – din simplul motiv că ele sunt mădulare ale Trupului. Chiar și legăturile familiare ne învață aceasta: părinții îngrijesc de copii, tocmai pentru că ei sunt copiii lor, și nicidecum pentru că ar fi conform naturii lor. La fel și noi trebuie să purtăm grijă unii pentru alții, deoarece suntem mădulare ale aceluiași Trup. De aceea responsabilitatea noastră depășește pe aceea a celor care se strâng laolaltă pe baza unui singur Trup. Într-adevăr, cu siguranță se vor oferi mai multe ocazii să îngrijești de aceia cu care ești mai strâns unit; însă această purtare de grijă suntem datori să o avem față de toți, indiferent unde se găsesc ei. Însă în acest caz nu trebuie să uităm să ne adresăm lor ca mădulare ale Trupului lui Hristos, chiar și atunci când ei nu ne recunosc ca atare. Realmente ar trebui să exprimăm ce este în inima lui Hristos, atât în cadrul cercului nostru, cât și față de toți cei care sunt ai Săi.

În cele din urmă este vorba și de simțământul unii pentru alții. „Și, dacă un mădular suferă, toate mădularele suferă împreună; dacă un mădular este glorificat, toate mădularele se bucură împreună” (versetul 26). Să suferi unul cu altul are două aspecte: pe de o parte facem aceasta constrânși de împrejurări, la fel cum corpul nostru omenesc suferă în totalitate, chiar dacă numai unul din mădularele lui neînsemnate suferă. La fel este și în Trupul lui Hristos: dacă un mădular suferă de nepăsare spirituală, așa că el se abate sau cade în ispită, toate celelalte mădulare sunt afectate, chiar dacă ele nu sunt conștiente de aceasta. Starea Trupului în totalitatea lui depinde de starea fiecărui mădular. Dacă de exemplu într-un pahar cu apă fierbinte cad numai doi stropi de apă rece, temperatura apei întregi va scădea întrucâtva. La fel se petrec lucrurile și în Adunare. Chiar dacă în Adunare este numai unul singur, a cărui inimă s-a răcit, aceasta va avea efect asupra întregii atmosfere: toate mădularele vor suferi împreună cu acel unul singur.

Aceasta este adevărat; însă aici este vorba de suferința activă, care este legată cu responsabilitatea. Este vorba despre ceea ce noi suntem datori unii față de alții. Și cât de binecuvântat este – și, mulțumiri fie aduse Domnului, nicidecum nu se întâlnește rar -, când compasiunea unei adunări întregi este atrasă spre unul din mădularele ei care suferă. Cât de practic se leagă inimile mădularilor lui Hristos una cu alta, când compasiunea este exprimată în felul acesta! Foarte sigur în acest caz este vorba de una din reprezentările cele mai binecuvântate a ceea ce este Hristos Însuși, care are pe deplin milă cu slăbiciunile noastre. Să ne folosim de astfel de ocazii – nu numai ca în felul acesta să ne îndeplinim responsabilitatea de a suferi împreună cu cei care suferă, ci și din pricina prezentării harului lui Hristos, care Însuși a luat asupra Sa slăbiciunile noastre și a purtat bolile noastre.

Celălalt aspect al responsabilității noastre - dacă un mădular este glorificat, toate mădularele se bucură împreună -, este mult mai greu. Să luăm cazul unui mădular, pe care Domnul a pus o onoare deosebită, prin aceea că i-a acordat o poziție deosebită de conducere sau îl folosește în chip uimitor în lucrare. Dacă este așa, trebuie să se presupună și că toate celelalte mădulare se bucură împreună de înălțarea sa – de faptul că el este onorat, „glorificat”. Am spus, că presupunem aceasta; și în adevăr este așa, că o percepere practică a unității Trupului dă naștere și la o astfel de participare sufletească desăvârșită. Se poate vedea aceasta deseori în exemplul unei familii: dacă unul din aparținătorii familiei primește o promovare sau vreun semn de recunoștință din partea superiorului lui, toată familia se simte onorată și se bucură cu membrul familiei onorat în mod deosebit. La fel ar trebui să fie și în Adunarea lui Dumnezeu. Însă cu regret trebuie să se constate, că participarea sufletească în acest caz este mult mai rară decât în cazul suferinței. Astfel de creaturi sărmene, slabe suntem noi, că în loc să ne bucurăm, când Domnul evidențiază pe un frate cu o onoare deosebită, în alegerea făcută de Domnul găsim mai degrabă terenul fertil pentru invidie și gelozie. Astfel de simțăminte nu ar trebui nici măcar să fie amintite între sfinți, și totuși știm foarte bine ce este carnea, și chiar și în noi, așa că ar trebui să ne judecăm fără cruțare; da, chiar mai mult: noi suntem răspunzători să ne bucurăm împreună cu mădularul onorat. Așa de mare valoare acordă Domnul simțămintelor noastre comune, că El Se așteaptă să le vadă în acțiune. Deja Ioan Botezătorul poate fi numit ca exemplu în această privință, cu toate că el nu știa absolut nimic despre Trupul lui Hristos: „«Rabi»”, i-au zis, «Cel care era cu tine dincolo de Iordan, despre care ai mărturisit tu, iată, Acesta botează și toți vin la El». Ioan a răspuns și a zis: «Un om nu poate primi nimic, dacă nu-i este dat din cer. Voi înșivă îmi sunteți martori că am spus: ‚Nu sunt eu Hristosul’, ci: ‚Sunt trimis înaintea Lui’. Cine are mireasa este mire; iar prietenul mirelui, care stă și-l ascultă, se bucură foarte mult de glasul mirelui. Deci această bucurie a mea este împlinită. El trebuie să crească, iar eu să mă micșorez»” (Ioan 3.26-30). Ce minunată smerire și minunat har, dacă se stimează Hristos și te nesocotești pe tine însuși, prin aceea că ieși parte la bucuria Lui și te bucuri, deoarece El Însuși Se bucură! Tocmai acest duh ar trebui noi să-l cultivăm; și tocmai atunci, când el se vede, vestim realmente că aparținem lui Hristos, prin aceea că Îl urmăm pe cărarea smereniei și autoumilirii, de care au fost caracterizate toate căile Lui permanent aici pe pământ. Atunci nu ne va fi greu să ne bucurăm dacă un mădular este glorificat.

Toate aceste responsabilități, la care am reflectat aici, rezultă din faptul că noi suntem uniți cu Hristos și că noi Îl avem ca și Cap al nostru. Fie ca totdeauna noi să ne bucurăm de această relație, în care Dumnezeu în suveranitatea Sa și harul Său ne-a introdus! Fie ca totdeauna să fim găsiți ca aceia la care în practică se vede conștiința faptului că noi suntem atât mădulare ale Trupului lui Hristos, cât și mădulare unii altora, prin aceea că năzuim să păstrăm unitatea Duhului în legătura păcii!

Ca mădulare ale Trupului Său noi cunoaștem acum pe Hristos ca și Cap al Trupului Său. Însă curând El va reveni să ne ia la Sine; și aceia, pe care El îi va aduna atunci la Sine, care aici pe pământ sunt mădulare ale Trupului Său, vor constitui atunci mireasa, pe care El a iubit-o așa de mult și pentru care El S-a dat pe Sine Însuși, „ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin spălarea cu apă, prin Cuvânt, ca să-Și prezinte Lui Însuși Adunarea glorioasă, neavând pată sau zbârcitură sau ceva de felul acestora, ci ca să fie sfântă și fără cusur” (Efeseni 5.26,27). Despre această Adunare vorbește și apostolul Ioan, când scrie: „Și am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, coborând din cer, de la Dumnezeu, pregătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei” (Apocalipsa 21.2). Cei o mie de ani vor fi atunci trecuți; însă ea are încă frumusețea care nu pălește a miresei, căci ea a fost în adevăr îmbrăcată cu gloria lui Dumnezeu (versetul 11); și așa ea va avea în toată veșnicia o părtășie de viață cu Mielul. Ce onoare mare, să fi un mădular al Trupului lui Hristos; ce har de necuprins, că Dumnezeu ne-a adus pe un loc al unei astfel de binecuvântări; și așa ar trebui să recunoaștem cu mulțumire adoratoare pe Hristos ca și Cap al nostru!

13. Hristos, speranța noastră

Expresia „Hristos, speranța noastră” se întâlnește numai o singură dată în Scriptură. „Pavel, apostol al lui Isus Hristos, după porunca lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, și a lui Hristos Isus, speranța noastră” (1 Timotei 1.1). Într-adevăr, expresia ca atare nu se mai folosește în alte locuri din Scriptură, însă ceea ce ea desemnează se întâlnește practic în fiecare carte, în unele cărți ale Noului Testament se întâlnește chiar aproape pe fiecare pagină. Căci ceea ce caracterizează pe fiecare creștin credincios este, că El așteaptă pe Domnul Isus, care va reveni, potrivit făgăduinței Sale, să ne ia la Sine, pentru ca acolo unde este El să fim și noi (Ioan 14.3). Aparține deci poziției noastre, ca unii care am fost lăsați înapoi în lumea aceasta, ca să așteptăm pe Hristos, căci la venirea Lui vom intra în savurarea roadei depline a mântuirii noastre (Romani 8.23); „care va transforma trupul smereniei noastre în asemănare cu trupul gloriei Sale, potrivit lucrării puterii pe care o are de a-Și supune chiar toate lucrurile” (Filipeni 3.21). De aceea ni se spune și că noi am fost mântuiți în această speranță (Romani 8.24). Deja astăzi noi suntem aceia care la sfârșitul credinței lor vor avea mântuirea sufletelor lor (1 Petru 1.9); însă noi de bucurăm de momentul, când și trupul nostru va fi răscumpărat de puterea morții și a mormântului; căci Dumnezeu ne-a rânduit mai dinainte să fim asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi-născut între mulți frați (Romani 8.29).

Corespunzător aparține poziției noastre actuale, că noi așteptăm venirea Domnului nostru; căci la revenirea Lui fericirea noastră va ajunge la împlinire. De aceea El este și speranța noastră; căci noi Îl așteptăm în legătură cu ea. Nu numai aceasta: noi Îl așteptăm, căci Cel care ne-a răscumpărat este Același spre care ne-am îndreptat inimile noastre. De aceea Hristos este, făcând excepție de toate celelalte reflecții, speranța noastră, și anume în venirea Lui, deoarece dorința noastră este să fim la subiectul simpatiei noastre. Prin aceasta suntem aduși în părtășie cu propria Lui dorință; căci în timp ce noi Îl așteptăm și dorim cu ardoare să fim la El, la fel și El așteaptă momentul când se va împlini dorința Lui și El ne va avea la Sine (Ioan 17.24).

De aceea vom constata de asemenea, că El, atâta timp cât El a fost la ucenicii Lui, i-a pregătit permanent pentru revenirea Sa și i-a îndemnat să aștepte întoarcerea Lui. Uneori El a adus acest adevăr, speranța în venirea Sa, în legătură cu responsabilitatea lor ca robi. „Fericit este robul acela pe care stăpânul lui, când va veni, îl va găsi făcând așa” (Matei 24.46); și

iarăși: „Mijlocul să vă fie încins, și luminile aprinse; și voi fiți asemenea oamenilor care-l așteaptă pe stăpânul lor, oricând se va întoarce de la nuntă, ca, atunci când va veni și va bate, să-i deschidă îndată. Ferice de robii aceia pe care, venind, stăpânul îi va găsi veghind. Adevărat vă spun că se va încinge și îi va pune să stea la masă și, apropiindu-se, le va sluji” (Luca 12,35-37). Uneori El a prezentat venirea Lui ca pe un eveniment la care, aceia care Îl așteaptă, vor fi copleșiți cu plinătate de binecuvântare, când El îi va duce în prezența Sa, pentru ca ei să fie pentru totdeauna la El. Așa a spus El de exemplu în pasajul deja citat, când ucenicii erau cufundați în înțristare din cauza plecării Lui, care urma să aibă loc în curând: „Să nu vi se tulbure inima; [voi] credeți în Dumnezeu, credeți și în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locuințe. Dacă nu ar fi așa, v-aș fi spus; pentru că Mă duc să vă pregătesc un loc; și, dacă Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, vin din nou și vă voi primi la Mine Însumi, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi” (Ioan 14.1-3). Aici Domnul Se prezintă ucenicilor Lui nu numai ca subiect al credinței lor în timpul absenței Lui, precum și nu numai ca Acela care va merge în interesul lor, ci și ca subiect al speranței lor, prin aceea că El va reveni și îi va lua la Sine.

În deplină armonie cu aceasta stă învățătura epistolelor. Apostolul a spus despre credincioșii din Tesalonic, că ei s-au întors de la idoli la Dumnezeu, „ca să slujească Dumnezeului viu și adevărat și să aștepte din ceruri pe Fiul Său” (1 Tesaloniceni 1.9,10). Acest pasaj este deosebit de important, cu atât mai mult cu cât el arată incontestabil, că referitor la venirea lui Hristos nu este vorba de un adevăr pentru cei avansați, despre care numai puțini preoți au luat cunoștință, și nici de o învățătură deosebită, pe care și-a însușit-o numai o anumită clasă de oameni; mai degrabă este o parte componentă esențială a creștinismului a acelor credincioși din timpul de început. La aceasta trebuie remarcat, că aici este vorba de scrisoarea cea mai de timpurie a apostolului Pavel, prin care se adresează aceluia care tocmai se convertiseră; și tocmai acestora el le amintește că la convertirea lor ei nu numai s-au întors la Dumnezeu, ci ei au fost conduși și să aștepte pe Fiul lui Dumnezeu. Venirea Lui era speranța lor.

Dovezi de felul acesta se pot aduce aproape din fiecare epistolă. Unele citate ar trebui să fie suficiente aici: așa de exemplu apostolul scrie credincioșilor din Corint: „... astfel încât nu vă lipsește nici un dar al harului, așteptând descoperirea Domnului nostru Isus Hristos” (1 Corinteni 1.7); și credincioșilor din Filipi: „Pentru că cetățenia noastră este în ceruri, de unde Îl și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos” (Filipeni 3.20). Și Iacov spune: „Fiți deci îndelung-răbdători, fraților, până la venirea Domnului” (Iacov 5.7); și în ultimul capitol al Canonului inspirat, Domnul nostru preaslăvit Însuși anunță de trei ori venirea Sa în curând (Apocalipsa 22.7,12,20). Însă a fost încredințat în mod deosebit apostolului Pavel să facă cunoscut acest adevăr în caracterul lui specific ca speranță a Adunării; și el scrie aceasta cu toată exactitatea și pe deplin în prima epistolă către Tesaloniceni. El spune acolo: „Dar nu dorim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei care au adormit, ca să nu vă întristați ca și ceilalți care nu au speranță. Pentru că, dacă credem că Isus a murit și a înviat, tot așa și Dumnezeu va aduce împreună cu El pe cei care au adormit în Isus.” În continuare el explică apoi cum este posibil ca sfinții să revină cu Domnul Isus, adică la arătarea Lui; căci să se arate cu El ei vor putea numai atunci dacă mai înainte au fost la El; și apostolul are misiunea deosebită să dezvăluie această taină. De aceea el adaugă: „Pentru că vă spunem aceasta prin Cuvântul Domnului, că noi, cei vii, care rămânem până la venirea Domnului, nu o vom lua nicidecum înaintea celor care au adormit; pentru că Domnul Însuși, cu un strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, va coborî din cer; și întâi vor învia cei morți în Hristos; apoi noi cei vii, care rămânem, vom fi răpiți în nori împreună cu ei, pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi întotdeauna împreună cu Domnul. Astfel încurajați-vă unii pe alții cu aceste cuvinte” (1 Tesaloniceni 4.13-18). Două lucruri devin clare

din acest pasaj: întâi, că Domnul Isus va reveni pentru ai Săi, și anume atât pentru cei care au adormit, precum și pentru cei care în momentul acesta vor trăi pe pământ, și anume înainte de venirea Sa publică; și în al doilea rând, că la venirea Sa pe pământ, sfinții Lui vor fi cu El (vezi și Coloseni 3.4).

În afară de aceasta sunt și pasaje care vorbesc mai degrabă despre dorința noastră și așteptarea arătării, decât de venirea lui Hristos. Unul din acestea a fost deja citat (1 Corinteni 1.7). Dorim să adăugăm un altul: „Pentru că harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire tuturor oamenilor, s-a arătat, învățându-ne ca, după ce am tăgăduit neevlavia și poftele lumești, să trăim cu cumpătare și cu dreptate și cu evlavie în veacul prezent, așteptând fericita speranță și arătarea gloriei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos” (Tit 2.11-13). Pentru aceasta este un motiv: se constată, că totdeauna când credincioșii sunt priviți în responsabilitatea lor pe pământ, țelul lor este mai degrabă „arătarea” decât „venirea”. Așa scrie Pavel lui Timotei: „... să păzești porunca fără pată, fără vină, până la arătarea Domnului nostru Isus Hristos” (1 Timotei 6.14). Din locul acesta și altele asemănătoare cu el, unii au dedus că credincioșii vor fi lăsați aici pe pământ până la arătarea Domnului, așa că ei vor trebui să treacă și prin necazul îngrozitor, despre care Domnul vorbește în Matei 24. Însă aceasta este total fals, așa cum arată clar locurile deja citate (1 Tesaloniceni 4.13-18). Mai degrabă este vorba de faptul, că este vorba de arătare în legătură cu responsabilitatea, căci deoarece pământul era locul slujirii, plata va deveni vizibilă pe pământ. De aceea apostolul Pavel în a doua epistolă către Tesaloniceni îndreaptă atenția, după ce mai întâi a prezentat speranța propriu-zisă a Adunării la venirea lui Hristos, scriind acestor sfinți și vorbind despre perseverența și credința lor în prigoanele și necazurile lor, spre timpul când ei vor avea odihnă: „...la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Sale, într-o flacără de foc, aducând răzbunare peste cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu și peste cei care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos; care vor suferi pedeapsă, pieirea eternă de la fața Domnului și de la gloria puterii Sale, când va veni ca să fie glorificat în sfinții Săi și să fie privit cu uimire, în ziua aceea, în toți cei care au crezut” (2 Tesaloniceni 1.7-10). Aceasta nu stă nicidecum în contradicție cu adevărul referitor la venirea Domnului pentru sfinții Săi, ci este mai degrabă completarea lui, că el este subiectul propriu-zis al speranței noastre.

Probabil s-ar putea face mai clar aceasta, dacă este posibil, arătând că, în măsura în care Scriptura revelează aceasta, nu există nimic care să mai stea între noi și venirea Domnului, așa că El poate veni în orice moment ca să ia poporul Său la Sine. Dacă ar mai fi chiar și numai un singur eveniment, care ar trebui să se mai împlinească înainte ca El să vină, atunci venirea Lui nu ar mai fi speranța noastră directă. În acest caz am privi la evenimentul sau evenimentele profețite; și abia după aceea am fi în stare să privim spre venirea Domnului. Două sau trei locuri din Scriptură trebuie să facă clar, că noi avem voie să așteptăm revenirea în orice moment a Domnului.

După învierea Domnului nostru și înainte de înălțarea Lui la cer, când Domnul S-a întreținut cu ucenicii Săi, Petru a zis despre ucenicul pe care Isus l-a iubit: „Doamne, dar cu acesta ce va fi?” Isus i-a răspuns: „Dacă vreau ca el să rămână până vin, ce-ți pasă ție? Tu urmează-Mă” (Ioan 21.21,22). Fără să vrem să ne ocupăm în detaliu cu însemnătatea acestor cuvinte, care sunt rostite cu privire la Ioan, chiar și o privire superficială arată foarte clar: dacă realmente neapărat o perioadă lungă de timp ar trebui să fie între plecarea Domnului și revenirea Sa, perioadă în care pe pământ ar trebui să se împlinească anumite evenimente, atunci aceste cuvinte niciodată nu ar fi putut fi rostite. La fel apostolul Pavel spune, când în 1 Corinteni 15 se preocupă cu învierea trupului: „Nu toți vom adormi, dar toți vom fi schimbați” (1 Corinteni 15.51); și de asemenea și în locul amintit el spune: „...noi, cei vii, cari vom rămânea până la venirea Domnului” (1 Tesaloniceni 4.15). S-a folosit multă

ingeniozitate să se înțeleagă claritatea învățăturii acestor pasaje, și anume că Pavel nu știa nimic că ar sta ceva împotriva venirii Domnului în timpul vieții lui. Dacă el ar fi știut ceva despre aceasta, că ar trebui să se mai împlinească o serie de evenimente profetice și judecări pământești, atunci el niciodată nu ar fi putut să se pună pe sine prin „noi” în rândul acelor care probabil niciodată nu vor muri.

Deseori se reproșează aici, că Domnul Însuși în alte locuri din Scriptură ar fi pregătit pe ucenicii Lui, să se aștepte la o serie de evenimente, înainte ca El să revină; și aceia care vor să întunece această speranță caracteristică Adunării, citează samavolnic Matei 24. Dar ce stă scris efectiv acolo? După ce Domnul a descris un necaz deosebit, El spune în continuare: „Iar îndată după necazul acelor zile, soarele se va întunecat și luna nu-și va da lumina și stelele vor cădea din cer și puterile cerurilor vor fi clătinate. Și atunci se va arăta semnul Fiului Omului în cer și atunci toate semințiile pământului se vor jeli și vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere și cu glorie mare. Și va trimite pe îngerii Săi cu sunet puternic de trâmbiță și vor strânge pe aleșii Săi din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă margine a lor” (Matei 24.29-31). Deci dacă aici este vorba de descrierea revenirii Domnului pentru Adunarea Sa, atunci trebuie categoric să se recunoască, că eventual trebuie să treacă o perioadă lungă de timp. Dar se are aici cu adevărat Adunarea în vedere? Chiar și numai capitolul acesta arată multe motive care contrazic o astfel de concluzie. În versetul 15 Domnul numește un semn: „Când veți vedea deci urâciunea pustiirii, despre care s-a spus prin profetul Daniel, stând în Locul sfânt ...”. Cine depune efortul să citească exact această profecie a lui Daniel, va trebui să mărturisească, că acest semn se referă exclusiv la un Templu în Ierusalim, care va fi reconstruit acolo abia după aceea. În afară de aceasta Domnul le dă să înțeleagă, să se roage ca fuga lor „să nu fie iarna, *nici în sabbat*”, o rugăciune pe care un creștin nu o poate rosti, deoarece pentru el sabbatul, ziua a șaptea din săptămână, deci sâmbăta, este la fel ca și restul zilelor săptămânii. Și în afară de aceasta, cum ar putea, ca dacă ar veni cineva în sensul versetului 23 și ar spune: „Iată, aici este Hristosul» sau: «aici»”, un credincios să fie înșelat? La aceasta el ar răspunde: ‚Hristos este la dreapta lui Dumnezeu!’ Nu ar fi mai potrivit să înșele pe iudei, care își doresc așa de mult venirea lui Mesia? Realmente nimeni nu poate tăgădui că acest întreg capitol este adresat iudeilor, care în timpul despre care este vorba aici, vor trăi în Ierusalim și Iudeea. Aceasta poate fi făcută și mai convingător clar: să se cerceteze mai îndeaproape ordinea evenimentelor citate în pasajul amintit. După necazul cel mare soarele se va întuneca și așa mai departe, și semnul Fiului Omului se va arăta pe cer, și atunci toate semințiile pământului vor plânge de durere, și după aceea vor vedea pe Fiul Omului venind și așa mai departe; și *abia după ce toate acestea au avut loc*, El va trimite pe îngerii Săi cu sunet puternic de trâmbiță ca să strângă pe aleșii Lui, și așa mai departe. Deci dacă aceasta s-ar referi la Adunare, atunci ea ar fi adunată la El abia după arătarea Lui. Dar ce spune Pavel în privința aceasta? „Când Se va arăta Hristos, care este viața voastră, atunci veți fi arătați și voi, împreună cu El, în glorie” (Coloseni 3.4). Drept urmare nu poate fi posibil ca ambele locuri să se refere la aceeași chestiune, căci s-ar contrazice reciproc. Dar deoarece locul din Matei 24 spune altceva decât Coloseni 3, el nu se poate referi la Biserică. Realmente el trebuie să se refere la rămășița aleasă a iudeilor, care va fi adunată în modul descris acolo, când Fiul Omului va veni în gloria Sa.

Această afirmație este sprijinită și prin Apocalipsa 19: „Și am văzut cerul deschis: și iată un cal alb și Cel care ședea pe el este numit Credincios și Adevărat; și El judecă și Se luptă cu dreptate. Și ochii Lui sunt o flacără de foc și pe capul Lui sunt multe coroane, având un nume scris, pe care nu-l știe nimeni, decât El; și este îmbrăcat cu o haină înmuiată în sânge; și numele Lui este: «Cuvântul lui Dumnezeu»” (versetele 11-13). Aceasta este o descriere a venirii Domnului Isus pentru judecată, așa cum rezultă clar din cele spuse; cu alte cuvinte: a arătării Sale. Să lăsăm Cuvântul să vorbească: „Și oștirile din cer Îl urmau pe cai albi,

îmbrăcate în in subțire, alb și curat” (versetul 14). Despre cine este vorba aici? Hainele lor izbesc privirea și dau răspunsul: „...pentru că nunta Mielului a venit și soția Lui s-a pregătit. Și i s-a dat să se îmbrace în in subțire, strălucitor și curat», pentru că inul subțire sunt faptele drepte ale sfinților” (versetele 7 și 8). Prin urmare oștirea, care Îl urmează pe cai albi, sunt sfinții; dar dacă sunt sfinții, atunci ei trebuie să fi fost deja la Hristos, înainte ca El să vină la judecată, la arătarea Sa. Aceasta stă în armonie cu afirmația lui Pavel: „Când Se va arăta Hristos, care este viața voastră, atunci veți fi arătați și voi, împreună cu El, în glorie” (Coloseni 3.4).

Din aceasta rezultă clar, că Domnul vine mai întâi pentru poporul Său, înainte ca El să apară pentru judecată, așa că pentru noi nu mai trebuie neapărat să aibă loc vreun eveniment, înainte ca Domnul să vină. Aceasta de altfel se poate deduce și din ceea ce Domnul Însuși spune: „Eu sunt Rădăcina și Vlăstarul lui David, Steaua strălucitoare de dimineață”. Căci Steaua speranței, care luminează sus pe cer, este Crainicul și Vestitorul zilei care va veni, Steaua spre care noi privim, atunci când pe pământ este cel mai mare întuneric, în așteptarea fierbinte să fim curând răpiți la El și să fim uniți cu El în toată gloria Sa cerească. „Cel care mărturisește acestea spune: «Da, Eu vin curând!» Amin! Vino, Doamne Isuse!” (Apocalipsa 22.16,20).

Deci aceasta este învățătura Cuvântului lui Dumnezeu, despre care așa de mulți spun că au primit-o și au păzit-o. Însă un lucru este să ai o învățătură, și altceva este să trăiești din puterea ei, să fi copleșit de adevărul exprimat în ea și să devii transformat. Să susții învățătura, că Domnul este foarte aproape, și totuși să trăiești așa fel, ca și cum lumea aceasta ar fi căminul nostru, să te dedici total grijilor, activităților sau bucuriilor ei sau să fi legat cu lucruri care nu se potrivesc Aceluia pe care pretindem că-L așteptăm, înseamnă practic să tăgăduim speranța noastră și chiar să transformăm harul lui Dumnezeu într-un prilej de a trăi pentru voia și plăcerea proprie. De aceea se cuvine fiecăruia, care crede că Domnul stă deja înaintea ușii, să se judece pe sine însuși, să judece inima sa și căile sale în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, pentru ca prin aceasta să ajungă la o stare care corespunde așteptării sale, potrivit pentru prezența Aceluia pe care Îl așteptăm să-L vedem curând față către față, despre care sperăm să fim pentru totdeauna la El

Haideți să numim câteva exemple pentru felul în care această speranță fericită trebuie să se răsfrângă la noi practic în umblare și activitate.

Așa cum arată parabola despre cele zece fecioare (Matei 25), noi suntem, indiferent de mărturisirea noastră, numai atunci pregătiți să întâmpinăm pe Domnul, dacă avem „untdelemn” în vasele noastre; și efectul strigătului: „Iată, Mirele!”, a constat în aceea, că atât fecioarele chibzuite cât și cele nechibzuite au fost trezite atât cu privire la starea lor cât și cu privire la nevoile lor. Va fi clar pentru oricine, că numai aceia care sunt născuți din nou prin Cuvânt și în puterea Duhului Sfânt, pot fi pregătiți pentru venirea Domnului. Însă acolo mai era ceva. Strigătul era: „Ieșiți-I în întâmpinare!” Aceasta este în armonie deplină cu un alt loc din Biblie: după ce Ioan ne-a revelat că noi, când Hristos va fi revelat, vom fi ca El, căci Îl vom vedea așa cum este, el adaugă: „Și oricine are speranța aceasta în El [Hristos] se curățește, după cum El este curat” (1 Ioan 3.2,3). Dacă așteptarea venirii lui Hristos este prezentă ca putere vie, ea va conduce ca noi să ne despărțim, și anume în măsură crescândă. Dacă El stă înaintea sufletelor noastre și noi Îl așteptăm în inimile noastre în fiecare ceas, atunci dorința noastră va fi să ne ținem despărțiți de tot ce nu place ochilor Săi, și să fim copleșiți de tot ce bucură privirea Sa. Drept urmare realitatea și intensitatea speranței noastre se lasă măsurată după măsura în care puterea ei deosebită este activă în inima și viața noastră. Cum ar putea fi altfel posibil să atârnăm de ceva, oricât de nevinovat în sine ar fi acest ceva,

care nu este categoric pentru Hristos, dacă noi cu adevărat ne așteptăm în fiecare moment să vedem fața Sa? Nu! Dacă L-am aștepta cu adevărat, am năzui să fim găsiți așa cum El dorește cu plăcere să ne vadă, așa că noi, despărțiți de tot ce este pământesc, care ar putea să ne lege inima de lumea aceasta, prin care încă mergem acum, nu am lăsa în urma noastră decât pustiul, atunci când El va veni din cer cu strigăt poruncitor, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu.

Aceasta ne va ajuta să menținem candelile noastre pregătite și aprinse. Toate cele zece fecioare au adormit, și atunci când au fost trezite din ațipirea lor în necredințioșie, candelile lor au fost prima grijă a lor. „Atunci toate fecioarele acelea s-au ridicat și și-au pregătit candelile” (Matei 25.7). Înainte nicidecum nu s-au îngrijit de aceasta; dar de îndată ce aud strigătul: „Jeșiți-I în întâmpinare!”, ele se ocupă imediat ca la timpul potrivit candelile lor să fie în ordine pentru întâlnirea cu El. De fapt candelile lor ar fi trebuit să fie pregătite pe tot timpul întinericului nopții și să ardă: și dacă ar fi așteptat Mirele, cu siguranță nu ar fi fost altfel.

Cum stau lucrurile astăzi la noi, cei care mărturisim că așteptăm pe Domnul? Ard candelile noastre, și anume permanent și luminos, în întinericul înconjurător? Lumina este Hristos. Îl reflectăm noi? „O cetate așezată pe vârful unui munte nu poate fi ascunsă; nici nu se aprinde o lumină și se pune sub baniță, ci în sfeșnic, și luminează pentru toți cei care sunt în casă” (Matei 5.14,15). Dacă prin harul lui Dumnezeu Hristos este în noi, atunci El este pentru a fi văzut. „Pentru că Dumnezeul care a spus: «Lumină să strălucească din întineric», El a strălucit în inimile noastre, pentru a da lumina cunoștinței gloriei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos” (2 Corinteni 4.6).

Pavel aplică adevărul acesta în multe privințe: „Domnul este aproape, Nu vă îngrijorați de nimic ...” (Filipeni 4.5,6). El dorește cu plăcere, ca având în vedere venirea Sa, să nu ne îngrijorăm de nimic. Acest adevăr îi servește să mângâie inimile celor întristați, și anume în pasajul deja citat (1 Tesaloniceni 4). Și ce ar putea mângâia inima credinciosului așa mult ca așteptarea lui Hristos? Căci chiar și atunci când trupurile celor dragi ai noștri zac încă în casă sau sunt duși la mormânt, noi avem dreptul să sperăm în revenirea Domnului; căci atunci, când ei se vor ridica din somnul morții și noi înșine vom fi transformați, vom fi împreună cu ei răpiți în nori, pentru a întâmpina pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi pentru totdeauna la Domnul.

Pe aceeași bază apostolul Iacov îndeamnă la răbdare. „Fiți deci îndelung-răbdători, fraților, până la venirea Domnului. Iată, plugarul așteaptă rodul prețios al pământului, având îndelungă răbdare pentru el, până primește ploaie timpurie și târzie. Fiți și voi îndelung-răbdători, întăriți-vă inimile, pentru că venirea Domnului s-a apropiat” (Iacov 5.7,8). Prin urmare perspectiva revenirii Domnului este antidotul împotriva oboselii, încercărilor și greutăților din timpul călătoriei noastre prin pustiul.

Domnul Însuși folosește permanent incertitudinea momentului revenirii Sale ca imbold pentru credințioșie. Când El Se prezintă în parabolă ca Unul care pleacă, ca să primească o Împărăție și apoi va reveni, și dă slujitorilor „minele”, cuvintele Sale sunt: „Faceți comerț cu ele până când vin!” (Luca 19.12,13). Și iarăși El spune: „Cine este atunci robul credincios și chibzuit, pe care l-a pus stăpânul său peste servitorii săi, ca să le dea hrana la timp? Fericit este robul acela pe care stăpânul lui, când va veni, îl va găsi făcând așa. Adevărat vă spun că îl va pune peste toată averea lui. Dar, dacă robul acela rău va zice în inima lui: «Stăpânul meu întârzie să vină», și va începe să-i bată pe cei împreună-robi cu el și va mânca și va bea cu bețivii, domnul aceluia rob va veni într-o zi în care el nu așteaptă și într-un ceas pe care nu-l

știe; și îl va tăia în două și îi va rânduia partea cu cei fățarnici; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților” (Matei 24.45-51).

Acestea sunt numai câteva exemple pentru faptul ce foloase practice are adevărul despre venirea lui Hristos pentru poporul Său. O cercetare a tuturor locurilor, care tratează această temă, va arăta, că ea este strâns împletită cu fiecare detaliu al vieții și umblării noastre ca și creștini. Să nu o iei în seamă ar însemna de aceea, să pierzi unul din motivațiile cele mai pline de putere pentru sfințire, pe care noi le găsim în Scriptură. Chiar mai mult decât aceasta: așa cum am remarcat înainte, aici este vorba de o componentă esențială a creștinismului; de aceea un creștin, care încă nu a înțeles adevărul despre venirea Domnului, este neștiutor; el este nu numai neștiutor cu privire la poziția în care el a fost adus, ci și cu privire la plinătatea harului. Este venirea lui Hristos, a lui Hristos Însuși în venirea Sa, și speranța ta, dragă cititorule? Poate fi vreo altă perspectivă așa de supra-plină de bucurie pentru un credincios, ca privirea feței Aceluia pe care Îl iubim, chiar dacă nu-L vedem?! Dacă inimile noastre reacționează chiar și în cea mai slabă formă la ceea ce este El pentru noi, precum și la dragostea Sa, atunci cu siguranță trebuie să dorim momentul când El va veni în savurarea deplină a plăcerii Sale să ia pe ai Săi la Sine, și când bucuria noastră va fi deplină, pentru că noi atunci Îl vom avea pentru totdeauna ca subiect al simțămintelor noastre.

Facă Domnul ca mulți dintre sfinții Lui preaiubiți să devină familiarizați cu această speranță, și aceia care prin harul Său Îl așteaptă deja acum, să fie capabili să țină cu tărie acest adevăr în putere vie, prin aceea că fiecare pas pe cărările lor prin pustiu îl fac sub efectul despărțirii!